

การศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล
ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

ปริญญานิพนธ์

ของ

กฤษกร เจือดี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา

พฤษภาคม 2541

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

32001

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการวัดผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ยุพา มานะจิตต์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ยุพา มานะจิตต์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ระวีวรรณ พันธุ์พานิช)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2541

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาในการให้ข้อคิดเห็น คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จาก อาจารย์ยุพา มานะจิตต์ รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์ และอาจารย์ ระวีวรรณ พันธุ์พานิช ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ คุณปรมาพร สุจิตกุล ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง คุณปราณีต ปิยสิริานนท์ หัวหน้าฝ่ายจิตวิทยา คุณวัชริน แม่นยำ นักจิตวิทยา คณะเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลและขอขอบใจเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

กฤษกร เจือดี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
ข้อตกลงเบื้องต้น	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ความรู้ทั่วไปเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษ	7
ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด	28
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	32
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	33
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	33
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	33
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	36
ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	40
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	41
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	76
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	76
กลุ่มตัวอย่าง	76
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	77
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	77
สรุปผลการวิจัย	77
อภิปรายผล	86
ข้อเสนอแนะ	94

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	95
ภาคผนวก	99
ประวัติย่อของผู้วิจัย	138

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน.....	39
2	ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดกับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด.....	43
3	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด และการทดสอบความแตกต่างของเจตติต่อการใช้ยาเสพติด ระหว่างกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติดกับ กลุ่มที่ไม่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด.....	45
4	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่.....	46
5	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การกินยาบ้า) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะกินยาบ้า กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่กินบ้า.....	47
6	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การฉีดเฮโรอีน) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน.....	48
7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การสูบเฮโรอีน) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบเฮโรอีน กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบเฮโรอีน.....	49
8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การสูบกัญชา) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบกัญชากับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบกัญชา.....	50
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การสูบบูหรี) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบูหรี กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจไม่สูบบูหรี.....	51
10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การดมกาว) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะดมกาว กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจไม่ดมกาว.....	52
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่.....	53

[illegible]

[illegible]

39	การตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (b_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - Total correlation ของเพียร์สัน.....	109
40	การตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดการประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (e_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - Total correlation ของเพียร์สัน.....	110
41	การตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (A_{Bi}) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - Total correlation ของเพียร์สัน.....	111
42	การตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (NB_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - Total correlation ของเพียร์สัน.....	112
43	การตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (MC_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - Total correlation ของเพียร์สัน.....	113
44	การตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (SN_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - Total correlation ของเพียร์สัน.....	114
45	การตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด (I_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - Total correlation ของเพียร์สัน.....	115

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกี่ยวข้องตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ ไอเซนและฟิชไบน์ (Ajzen and Fishbein. 1980 : 84).....	13
2 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการบริโภคโลहित ความรู้สึกทางจริยธรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม และพฤติกรรมการบริโภคโลहित (ดัดแปลงมาจาก โปมาแซล และแจคคาร์ด. 1976 : 322).....	23
3 ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ เจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความตั้งใจและพฤติกรรมการบริโภคโลहित (ดัดแปลงมาจาก โปมาแซล และแจคคาร์ด. 1976 : 322).....	24
4 ความสัมพันธ์ระหว่างผลต่างของเจตคติ ผลต่างของการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงความตั้งใจและพฤติกรรมการเซ็นชื่อเข้า A.T.U. (Ajzen and Fishbein. 1980 : 233).....	26
5 แนวทางการวิจัยเกี่ยวกับใช้ยาเสพติด ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ของ Fishbein and Ajzen.....	31
6 ลำดับขั้นของการสร้างแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดของเด็ก และเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ตามแนวทฤษฎี การกระทำด้วยเหตุผล.....	35
7 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ ยาเสพติด กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด.....	44

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศ เพราะการติดยาเสพติดไม่เพียงแต่ทำลายสุขภาพทางร่างกายและจิตใจของผู้ที่เสพเท่านั้น แต่ยังมีผลถึงครอบครัวและสังคมโดยรวมด้วย ในปัจจุบันมีจำนวนผู้ติดยาเสพติดเพิ่มขึ้นทุกปี จากข้อมูลผู้เข้ารับการบำบัดรักษาทั่วประเทศไทย ของสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในปี พ.ศ. 2535 มีจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษาทั้งหมด 38,864 คน, ปี พ.ศ. 2536 มีจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษาทั้งหมด 47,668 คน, ปี พ.ศ. 2537 มีจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษาทั้งหมด 49,108 คน เฉพาะในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2537 มีจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษาทั้งหมด 15,683 คน โดยอายุของผู้ที่เข้ายาและสารเสพติดครั้งแรกจะอยู่ในช่วง 15-19 ปีมากที่สุด เท่ากับ 8,964 คน จากจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษาทั้งหมด 15,297 คน และการศึกษาในระดับประถมศึกษาสูงสุดเท่ากับ 5,710 คน ใกล้เคียงกับระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเท่ากับ 5,681 คน

จากข้อมูล ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ก็พบเช่นเดียวกันกับสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดว่า มีเด็กและเยาวชน กระทำผิดในฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพิ่มขึ้นทุกปี จนถึงปี พ.ศ. 2538 ฐานความผิดที่เกิดสูงที่สุด เป็นอันดับหนึ่ง คือ ฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยพบมากที่สุดที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร และ ช่วงอายุที่พบมากที่สุดคือ 15-18 ปี (รายงานสถิติเด็กและเยาวชนที่กระทำ ความผิด สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. 2539 : 7-11)

จากการศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ที่ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง พิจารณามีความผิดในปี พ.ศ. 2538 ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 6,653 คน พบว่า มีสาเหตุมาจากทางครอบครัว และสภาพอารมณ์ 2,972 คน, มีสาเหตุการคบเพื่อน ถูกชักจูง 1,558 คน, สาเหตุทางเศรษฐกิจ 591 คน, สาเหตุจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ 321 คน และสาเหตุอื่นๆ (ทาง กามารมณ์ ประมาทเลินเล่อ การเสี่ยงโชค การพนัน ฯลฯ) 1,211 คน (รายงานสถิติเด็กและเยาวชนที่กระทำ ผิด สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 2539 : 76) จากสภาพครอบครัวที่ไม่อบอุ่น หรือมีปัญหา จะทำให้เด็กออกมาหาทางออกกับเพื่อน ซึ่งก็มักจะเป็นเด็กที่มีปัญหาด้วยกัน ซึ่งจะนำไปสู่การหาทางออกที่จะ ผ่อนคลายตนเองโดยใช้ฤทธิ์ของยาเสพติด บางคนอาจเริ่มจากบุหรี่หรือเหล้า แต่บางคนก็ถูกชักจูงให้ลองสาร ระเหย กัญชา แล้วลุกลามเป็นเฮโรอีน ซึ่งจัดว่าเป็นปัญหาร้ายแรงที่สุด (ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์. 2539 : 19)

ซึ่งในเรื่องนี้ ปราวินต์ ปิยสิริานนท์ (2539 : 70-71) ได้กล่าวถึงไว้ว่า ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ซึ่งประกาศใช้ในวันที่ 1 ตุลาคม 2539 ได้กำหนดให้คน เป็นเป้าหมายหลักของการพัฒนา ส่วนการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นเพียงเครื่องมือของการพัฒนาคน แต่เราจะ สามารถบรรลุเป้าหมายของแผนได้มากน้อยเพียงใด ในเมื่อประเทศกำลังเผชิญกับปัญหาการแพร่ระบาดของ ารุนแรงของยาเสพติด ไปสู่ประชากรทั่วทุกภาคและทุกวัยโดยเฉพาะเยาวชน โดยมีจำนวนเยาวชนผู้เสพยา เสพติดใหม่เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ และชนิดของยาเสพติดที่ใช้กันมากคือ เฮโรอีน สำนักงาน ป.ป.ส. ได้เผยจำนวน ผู้เข้ารับการบำบัดรักษาโดยสมัครใจในรอบปี 2537 มีจำนวนทั้งสิ้น 49,103 คน เป็นชายร้อยละ 96.8 ช่วง อายุ 15-19 ปี เป็นช่วงที่เข้ายาและสารเสพติดครั้งแรกกันมากที่สุดคือร้อยละ 49.9 (สำนักงาน ป.ป.ส.,

เอกสารเผยแพร่ 2537) นายแพทย์สุชาติ นิมนานิตย์ รองอธิบดีกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ได้กล่าวในโอกาสวันต่อต้านยาเสพติดโลก เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2538 ว่า สถิติล่าสุดของผู้สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาจากสถานพยาบาลบำบัดรักษายาเสพติดทั่วประเทศ 209 แห่ง พบว่าขณะนี้ผู้ติดยาเสพติดจำนวน 88,774 ราย เป็นเพศชายเป็นส่วนใหญ่ คือร้อยละ 95 และเป็นผู้เสพติดเฮโรอีนมากที่สุดคือ ร้อยละ 87 (สยามโพสต์ 27 มิถุนายน 2538 : 7) ด้านเยาวชนในสถานศึกษาก็ได้รับผลกระทบจากปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดด้วยเช่นกัน นายทวีศักดิ์ เสนาณรงค์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการในขณะนั้น ได้ขอให้สถานศึกษาทุกแห่งเร่งหาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด จากจำนวนนักเรียนนักศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการทั้งหมด 10,975,144 คน ปรากฏว่ามีผู้ติดหลักและบุหรืถึง 16,287 คน และเป็นผู้ติดยาเสพติดประเภทต่างๆ ดังนี้คือ เฮโรอีน 3,110 คน สารระเหย 1,442 คน ยาม้า 1,069 คน และกัญชา 690 คน (ไทยรัฐ 18 กรกฎาคม 2538 : 10)

จากที่ได้กล่าวมาจะเห็นได้ว่า สถานการณ์การติดยาและสารเสพติดในขณะนี้ ได้แพร่ระบาดไปมาก โดยเฉพาะเฮโรอีน หลังจากที่เคยลดจำนวนลงไประยะหนึ่งแล้ว อันตรายของยาเสพติดนั้นมีทั้งในระดับบุคคล ครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม และเฮโรอีนยังเป็นมหันตภัยอย่างยิ่ง เพราะการใช้เข็มร่วมกันของผู้เสพโดยการฉีด มีส่วนทำให้โรคเอดส์แพร่ระบาดจนเป็นที่น่าวิตกอย่างยิ่งในขณะนี้

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจเนื่องจากยาเสพติดนั้น เกิดขึ้นทั้งกับผู้เสพเองและกับประเทศชาติโดยรวม กล่าวคือ ผู้เสพติดจะต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายในการซื้อยาเสพติด ตั้งแต่ 20 บาทจนถึง 1 พันบาทต่อวัน ถ้าเป็นเฮโรอีน จะเสียค่าใช้จ่ายถึง 30 ล้านบาทต่อเดือน นับว่าเป็นมูลค่ามหาศาล เมื่อรวมกับความสูญเสียที่เกิดจากความสูญเสียเปล่าของแรงงาน ที่มีมูลค่าถึง 1 แสนบาทต่อปี (สุชาติ นิมนานิตย์, น.พ.สยามโพสต์ 27 มิถุนายน 2538)

นอกจากนี้ การแพร่ระบาดของยาเสพติดและสารเสพติดในรูปแบบต่าง ๆ ยังก่อให้เกิดปัญหาร้ายแรงที่กระทบถึงความมั่นคงของชาติ เพราะเด็กและเยาวชนต่างตกเป็นทาสของยาเสพติด มีความเสื่อมโทรมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ต้องขวนขวายหาหาเสพให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดๆ ในที่สุดก็จะหันเข้าหาการกระทำที่ผิด เช่น ลักทรัพย์หรือทำร้ายร่างกาย เพื่อให้ได้เงินมาซื้อยาเสพติด เป็นที่เดือดร้อนแก่ครอบครัวและสังคม เป็นส่วนรวม หากเยาวชนคืออนาคตของชาติ ก็คงจะเป็นที่เห็นได้ว่า อนาคตของชาติจะเต็มไปด้วยพลเมือง ที่ป่วยทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ไร้คุณค่าและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคน (วิชา มหาคุณ. 2531 : 7-8)

เกี่ยวกับจำนวนเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ในระยะเวลาที่ผ่านมา พบว่าถูกจับมาด้วยคดีลักทรัพย์มากที่สุด คดียาเสพติดรองลงมา แต่เมื่อวิเคราะห์ย้อนหลังไป 5 ปี พบว่าคดียาเสพติด มีอัตราการเพิ่มสูงมาก และได้ทวีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นจนเป็นอันดับ 1 ของปี พ.ศ. 2538 ทั้งยังมีจำนวนมากกว่าคดีลักทรัพย์ถึง 2 เท่าตัว กล่าวคือมีจำนวนเด็กและเยาวชนที่ต้องคดีเกี่ยวกับยาเสพติด 3,056 คน ต้องคดีลักทรัพย์ 1,341 คน ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่น่าเป็นห่วงมาก และในจำนวนผู้ต้องคดีเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น พบว่าเป็นผู้ต้องคดีเกี่ยวกับเฮโรอีนถึง 1,648 คน สารระเหย 631 คน แอมเฟตตามีน 467 คน ฯลฯ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าวิตกมาก เพราะหากเยาวชนยังคงเสพเฮโรอีนโดยผสมบุหรืไประยะหนึ่งแล้ว ก็จะมีอาการเสพเพิ่มขึ้น จำเป็นต้องเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อยๆ และในที่สุดก็จะหันไปใช้การฉีดเข้าเส้น ซึ่งเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่จะทำให้เยาวชนติดโรคเอดส์กันมากขึ้น

ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบในเรื่องนี้ จึงได้จัดตั้งสถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพฯ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งเปิดดำเนินการไปเมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2538 และได้ดำเนินการปรับเปลี่ยนสถานกักและอบรมฯ บ้านอุเบกขา เป็นสถานฝึกและอบรม

เยาวชนผู้ติดยาเสพติด ตั้งแต่ 4 พฤศจิกายน 2538 เพื่อรองรับเยาวชนผู้เสพติดเฮโรอีน ซึ่งมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นให้ได้รับการฝึกอบรมและฟื้นฟูสมรรถภาพเป็นการเฉพาะ แยกจากเยาวชนผู้กระทำผิดด้วยคดีอื่นๆ

เนื่องจากการใช้ยาเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่ง (Cockett. 1971 : 8) ดังนั้นในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพเยาวชนผู้ติดยาเสพติดในสถานบำบัดฯ จึงจำเป็นต้องทราบถึงสาเหตุของพฤติกรรม ต้องมีข้อมูลอย่างถูกต้องของปัญหา มีข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ยา ภูมิหลังทางสังคมและจิตวิทยาอันอาจจะเป็นสาเหตุของพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน เพื่อเป็นแนวทางในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ รวมทั้งป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นกลับไปเสพยาเสพติดใหม่อีก

ด้วยความสำคัญ และปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจในการที่จะศึกษาทำความเข้าใจ พฤติกรรมและตัวแปรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กับการติดยาเสพติด ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อที่จะได้นำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางในการหาทางแก้ปัญหาผู้ติดยาเสพติดต่อไป การศึกษาเรื่องนี้ผู้วิจัยได้อาศัยทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of Reasoned Action) ของฟิชไบน์ และไอเซน (Fishbein and Ajzen. 1975; Ajzen and Fishbein. 1980) ซึ่งเป็นทฤษฎีเจตคติมาอธิบาย เพื่อศึกษาพฤติกรรมและช่วยตอบคำถามว่า ทำไมเด็กและเยาวชนจึงเสพยาเสพติด

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด กับ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด
2. เพื่อศึกษาตัวแปรต่างๆ ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ดังต่อไปนี้
 - 2.1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด
 - 2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด
 - 2.3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด
 - 2.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 2.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 2.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 2.7 ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด
3. เพื่อเปรียบเทียบตัวแปรต่างๆ ดังต่อไปนี้ ระหว่างกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด
 - 3.1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด
 - 3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด
 - 3.3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด
 - 3.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 3.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 3.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลการวิเคราะห์ตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง นำไปเป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมต่อไป

2. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรต่าง ๆ ระหว่างเด็กและเยาวชนกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติดกับเด็กและเยาวชนกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด นำไปเป็นแนวทางในการป้องกันเด็กและเยาวชน ไม่ให้ไปใช้ยาเสพติดในโอกาสต่อไป

3. ผลการวิเคราะห์ เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติดอย่างไรนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษาการค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง กระทรวงยุติธรรม โดยประกอบด้วย

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงปรานี

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่บ้านกรุณา

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็กบ้านมุกดา

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

สถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง กระทรวงยุติธรรม ซึ่งได้รับการปล่อยตัว ภายใน เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2540 ถึง เดือน มีนาคม พ.ศ. 2541 จำนวนทั้งสิ้น 475 คน ซึ่งแบ่งตามสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ต่างๆ ได้ดังนี้

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงปรานี	จำนวน	68	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่บ้านกรุณา	จำนวน	232	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็กบ้านมุกดา	จำนวน	100	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา	จำนวน	57	คน
สถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ	จำนวน	18	คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 การหาความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด กับ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด

ตัวแปรทำนาย ได้แก่

1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด

2 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

ตัวแปรเกณฑ์ ได้แก่ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด

2.2 การเปรียบเทียบตัวแปรต่าง ๆ ระหว่างกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติดกับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ความตั้งใจ ที่จำแนกเป็นความตั้งใจจะใช้ยาเสพติดหรือความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด

ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด
- 2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด
- 3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด
- 4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
- 5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
- 6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ถือว่า มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผล และใช้ข้อมูลที่ดินมืออยู่อย่างเป็นระบบ มนุษย์พิจารณาผลที่อาจเกิดจากการกระทำของตนก่อนตัดสินใจลงมือทำหรือไม่ทำพฤติกรรมหนึ่ง

นิยามศัพท์เฉพาะ

* 1. ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล หมายถึง ทฤษฎีของฟิชไบน์และไอเซนที่กล่าวถึงโครงสร้างหรือหลักการที่ใช้ทำนายพฤติกรรม ซึ่งโยงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อพฤติกรรมและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับความตั้งใจเชิงพฤติกรรม และระหว่าง ความตั้งใจเชิงพฤติกรรมกับพฤติกรรม

2. พฤติกรรมการใช้ยาเสพติด หมายถึง การเสพยาหรือสารเสพติดเข้าสู่ร่างกายโดยวิธีการต่างๆ เช่น รับประทาน ฉีด สูบ ดม ฯลฯ

* 3. ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด (I_i) หมายถึง ความมุ่งมั่นส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ที่จะใช้ยาเสพติดนั้นมากน้อยเพียงใด ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ทำการวัดโดยการประเมินระดับความตั้งใจของเด็กและเยาวชน ตามพิสัยของความตั้งใจ

ความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด คือ ความมุ่งมั่นส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ที่จะใช้ยาเสพติด

ความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด คือ ความมุ่งมั่นส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ที่จะไม่ใช้ยาเสพติด

4. เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (A_{B_i}) หมายถึง ความรู้สึก ของเด็กและเยาวชน ที่มีต่อการใช้ยาเสพติด ซึ่งเป็นการประเมินการกระทำพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ทั้งทางบวกและทางลบของเด็กและเยาวชน แต่ละคน ในลักษณะของความชอบ-ไม่ชอบ หรือ ดี-เลว ซึ่งงานวิจัยนี้ใช้การวัดจากมาตราจำแนกความหมายของ ออสกูด และคณะ

5. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (b_i) หมายถึง การที่เด็กหรือเยาวชนเชื่อว่าเมื่อใช้ยาเสพติดแล้ว จะทำให้เกิดผลกับตนเองอย่างไร

6. การประเมินผลของการใช้ยาเสพติด (e_i) หมายถึง การที่เด็กหรือเยาวชนเชื่อมั่นว่า การใช้ยาเสพติดนั้น จะนำไปสู่ผลของการใช้ยาเสพติดนั้นเพียงใด

7. การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (SN_i) หมายถึง ความเป็นไปได้ ที่เด็กและเยาวชน จะกระทำตามบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญต่อเขาคาดหวังให้กระทำ ในเรื่องของการใช้ยาเสพติด

8. ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (NB_i) หมายถึง การรับรู้ความคิดของบุคคล หรือ กลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่มีความสำคัญต่อเขาคิดว่า เขาควรจะใช้หรือควรจะไม่ใช้ยาเสพติด

9. แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (MC_i) หมายถึง ความต้องการของเด็ก และเยาวชน ที่จะกระทำตามความคิดของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญต่อเขาคาดหวังให้กระทำในเรื่องของการใช้ยาเสพติด

10. กลุ่มอ้างอิง หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่เด็กและเยาวชนคิดว่าจะมีความสำคัญต่อเขา

บทที่ 2

เอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้เสนอเนื้อหาต่าง ๆ ดังนี้

1. ความรู้ทั่วไปเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษ
2. ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล
3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการกระทำด้วยเหตุผล
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด
5. สมมติฐานในการค้นคว้า

ความรู้ทั่วไปเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษ

1. ความหมายและความสำคัญของสิ่งเสพติด

สิ่งเสพติดให้โทษกำลังเป็นปัญหาสำคัญของทุกประเทศ แม้แต่ในประเทศไทย ปัญหาสิ่งเสพติดก็ได้เพิ่มขึ้นทั้งขนาดและความรุนแรง จะเห็นได้จากแนวโน้มต่าง ๆ ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2502 มีผู้ติดยาเสพติดทั่วประเทศประมาณ 70,000 คน ส่วนใหญ่เป็นชาวจีนอายุ 30 ปีขึ้นไป แต่ในปี พ.ศ. 2532 มีผู้ติดยาเสพติดประเภทต่าง ๆ ทั่วประเทศประมาณ 400,000 - 500,000 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้ที่ติดยาเฮโรอีนประมาณ 80-90 เปอร์เซ็นต์ของผู้ติดยาเสพติด ที่สำคัญก็คือ เฮโรอีนมีความรุนแรงมากกว่าฝิ่นถึง 100 เท่า และผู้ที่ติดยาเฮโรอีนส่วนใหญ่เป็นเยาวชนอายุระหว่าง 14-25 ปี ซึ่งจะเป็นพลังสำคัญในการสร้างความเจริญให้แก่ประเทศชาติต่อไป ดังคำกล่าวที่ว่าใครจะเป็นพลังของชาติ หากเยาวชนตกเป็นทาสยาเสพติด สิ่งเสพติดให้โทษนอกจากจะทำลายความปกติสุขของผู้เสพและครอบครัวแล้ว ยังทำลายสังคมอย่างรุนแรงด้วย จึงเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนต่อไป

องค์การอนามัยโลกได้ให้นิยามของสิ่งเสพติดให้โทษว่า คือสารหรือยาที่รับเข้าสู่ร่างกายจะโดยการรับประทาน ฉีด สูบ หรือดม ติดต่อกันชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว ทำให้มีผลต่อร่างกาย และจิตใจของผู้ได้รับในลักษณะ ดังนี้

1. มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะเสพยาหรือสารนั้นต่อไปอีก
2. มีความโน้มเอียงที่จะต้องเพิ่มปริมาณยาหรือสารนั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ
3. เมื่อหยุดใช้ยาหรือสารนั้น จะเกิดอาการของการอดหรือเลิกยา
4. ผู้ที่ใช้ยาหรือสารนั้นเป็นเวลานาน จะทำให้เกิดผลร้ายต่อสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ

จากความหมายของคำว่า การติดยาเสพติดให้โทษ (Addiction) หรือบางครั้งก็เรียกกันสั้น ๆ เพียงว่า การติดยาเสพติด นี้ ย่อมแตกต่างจากคำว่า การติดเป็นนิสัย (Habituation) ซึ่งหมายถึง สารใด ๆ ก็ตามทีนำมาเสพแล้วทำให้เกิดการติดขึ้น เนื่องจากความเชื่อมั่นหรือนิสัยความเคยชินของผู้เสพเอง โดยที่สารนั้นไม่มีฤทธิ์ทำให้ติด เช่น บุหรี่ หมาก ยานัตถุ ยาถ่าย ยาตองสุรา เป็นต้น

ส่วนความหมายของยาเสพติดในแง่กฎหมายนั้น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2519 บัญญัติว่า ยาเสพติดรวมถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2465 บัญญัติว่า ยาเสพติดให้โทษ หมายถึง “ยาต่าง ๆ ตามบัญชีในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งประกาศตามพระราชบัญญัติและยา ซึ่งรัฐมนตรี (สาธารณสุข) เห็นว่าอาจทำให้เสพติดแล้วให้โทษแก่ผู้บริโภค”

2. กัญชาตามกฎหมายว่าด้วยกัญชา
3. ฝิ่นตามกฎหมายว่าด้วยฝิ่น
4. พืชกระท่อมตามกฎหมายว่าด้วยพืชกระท่อม
5. วัตถุออกฤทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามที่รัฐมนตรีกำหนดให้เป็นยาเสพติด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

2. ประเภทของสิ่งเสพติด

การแบ่งประเภทของสิ่งเสพติด อาจจัดแบ่งออกตามหลักเกณฑ์ต่างๆ ได้หลายแบบ ดังนี้

1. แบ่งตามลักษณะการออกฤทธิ์ของสิ่งเสพติดที่มีต่อร่างกาย คือ

1.1 สิ่งออกฤทธิ์กดประสาท (Depressant) ได้แก่ ฝิ่น มอร์ฟิน เฮโรอีน เซโคเนล บาร์บิทูเรต ฟิโนบาร์บิทัล โบรไมด์ พาราติไฮด์ และเมธาโดน เป็นต้น สิ่งเสพติดเหล่านี้จะกดประสาทส่วนกลางหรือสมอง ทำให้ประสาทมึนงง ง่วงซึมและหมดแรง นอกจากนี้ ยังกดศูนย์ประสาทการหายใจ ทำให้หายใจช้าลงจนถึงขั้นหยุดหายใจได้

1.2 สิ่งออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท (Stimulant) ใบกระท่อม โคเคอีน แอมเฟตามีน เป็นต้น สิ่งเสพติดเหล่านี้จะกระตุ้นประสาทส่วนกลางหรือสมองทำให้ประสาทตื่นตัวและกระวนกระวาย ไม่ง่วงนอน แต่เมื่อหมดฤทธิ์ยาแล้วจะหมดแรง เพราะร่างกายไม่ได้รับการพักผ่อน และอาจจะเกิดอาการตัวสั่น ตึงเครียด ถึงกับหมดสติจนถึงขั้นเสียชีวิตได้

1.3 สิ่งออกฤทธิ์หลอนจิตประสาท (Hallucinogen) ได้แก่ กัญชา แอล.เอส.ดี. (L.S.D. = Lysegic acid Diethylamide) ดี.เอ็ม.ที.(D.M.T.=Dimethyl Try-tamine) เอส.ที.พี.(S.T.P.=Serenity, Tranauility and Peace) เป็นต้น สิ่งเสพติดเหล่านี้จะทำให้เกิดประสาทหลอน เห็นภาพผิดไปจากปกติ รสสัมผัสเปลี่ยนแปลง รวมทั้งอายตนะทั้งห้าของร่างกายแปรปรวน มีปฏิกิริยาผิดไปจากความจริงทั้งหมด

1.4 สิ่งออกฤทธิ์ผสมผสานกัน (Mixed) ได้แก่ กัญชา ถ้าเสพจำนวนน้อยจะกดประสาทอยู่ชั่วระยะหนึ่ง ต่อเมื่อเสพเข้าไปมากจะกลายเป็นพืชหลอนประสาทได้

2. แบ่งตามแหล่งที่เกิดของสิ่งเสพติดคือ

2.1 สิ่งเสพติดธรรมชาติ ได้แก่ สิ่งที่ได้มาจากพืชหรือพันธุ์ไม้บางชนิดโดยตรงที่เกิดขึ้นอยู่แล้วตามธรรมชาติ เช่น ฝิ่น กัญชา กระท่อม โคเคอีน เป็นต้น

2.2 สิ่งเสพติดสังเคราะห์ ได้แก่ สิ่งที่ผลิตขึ้นด้วยกรรมวิธีทางเคมีและนำมาใช้แทนสิ่งเสพติดธรรมชาติได้ เช่น เมธาโดน (Methadone) เพธิดีน (Pethidine) ไฟเซพโดน (Physeptone) เป็นต้น

3. แบ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 คือ

3.1 ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน (Heroin)

3.2 ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟิน (Morphine) โคเคน (Cocaine) โคเคอีน (Codeine) ฝิ่นยา (Medicinal Opium)

3.3 ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มียาเสพติดให้โทษประเภท 2 เป็นส่วนผสมอยู่ด้วยตามที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาไว้ในมาตรา 43 เช่น ยาแก้ไอผสมโคเคอีน (Codeine Cough Syrup)

3.4 ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น แอซิดิกแอนไฮไดรด์ (Acetic Anhydrie) อะซิติลคลอไรด์ (Acetyl Chloride)

3.5 ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าอยู่ในประเภท 1 ถึงประเภท 4 เช่น กัญชา พืชกระท่อม

นอกจากนี้ ทางด้านการแพทย์ยังได้จัดให้ยาและสารเคมีอีกหลายอย่างเป็นสิ่งเสพติดให้โทษ โดยแบ่งตามคุณสมบัติของสิ่งเสพติดได้ 7 ประเภท คือ

พวกที่ 1 ผื่นหรือสารที่มีส่วนประกอบของฝิ่น เช่น มอร์ฟิน เฮโรอีน โคเดอีน เพธิดีน ไฟเซพโดน เป็นต้น

พวกที่ 2 ยานอนหลับชนิดต่าง ๆ เช่น ฟิโนบาร์บิทัล เซโคนัล โบรไมด์ พาราตีไฮด์ กลูติตาไมด์ เป็นต้น

พวกที่ 3 ยากล่อมประสาท เช่น ไดอะซีแพม (Diazepam) และเมโปรบาเมต (Meprobamate) เป็นต้น

พวกที่ 4 ยากระตุ้นประสาท เช่น แอมเฟตามีน โคเดอีน และโบกกระท่อม เป็นต้น

พวกที่ 5 ยาที่ทำให้ประสาทหลอน เช่น กัญชา แอล.เอส.ดี. ดี.เอ็ม.ที. เอส.ที.พี. และพวกเห็ดบางชนิด เป็นต้น

พวกที่ 6 สารระเหยต่าง ๆ เช่น เบนซิน และกาวติดเครื่องบิน

พวกที่ 7 แอลกอฮอล์ ปัจจุบันองค์การอนามัยโลกได้จัดให้แอลกอฮอล์เป็นสารเสพติดอย่างหนึ่งด้วย เพราะแอลกอฮอล์เมื่อดื่มจนติดแล้วจะมีโทษเช่นเดียวกับสิ่งเสพติดชนิดอื่นๆ ด้วย

3. สิ่งเสพติดที่ระบาดแพร่หลายในประเทศไทย

สิ่งเสพติดที่แพร่ระบาดอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ แบ่งตามคุณสมบัติของสิ่งเสพติด ได้ดังนี้

1. ยาเสพติดประเภทพวกฝิ่น เป็นมหาภัยอย่างร้ายแรง และมีผู้ติดยาเสพติดชนิดนี้เป็นปริมาณสูงกว่ายาประเภทอื่นๆ ยาเสพติดพวกฝิ่นและกลุ่มของฝิ่นเป็นยากดประสาทและสมองอย่างรุนแรง ได้แก่ เฮโรอีน มอร์ฟิน ฝิ่น และอนุพันธ์อื่นๆ ที่สกัดได้จากฝิ่น เช่นโคเดอีน ปาปาเวอรีน (Papaverine) เป็นต้น การติดยาเสพติดประเภทนี้ร้ายแรงมาก ทำลายทั้งร่างกายและสภาพจิต สติปัญญา ความนึกคิด และบั่นทอนชีวิตให้สั้นลงอย่างรวดเร็ว

2. ยาเสพติดประเภทยานอนหลับ และยานอนหลับชนิดต่างๆ ที่เคยใช้ในวงการแพทย์ ก็ได้มีผู้นำมาใช้ในทางที่ผิด เกิดเสพติดขึ้นมาได้ และทำให้เกิดอันตรายแก่สมองและระบบประสาทของร่างกาย ได้แก่ ยานอนหลับประเภทบาร์บิทูเรต และที่ขึ้นชื่อมากในเมืองไทย คือ เซโคนัลหรือเหล้าแห้ง อีกพวกหนึ่ง คือ ยาสงบประสาทสำหรับระงับความกระวนกระวาย เคร่งเครียด เป็นยาระงับประสาทอย่างอ่อน เช่น พวกเมทาควาโลน (Methaqualone) ก็มีผู้นำมาใช้ในทางที่ผิด จนเป็นยาเสพติดไปได้

3. ยาเสพติดประเภทกัญชาและพืชกระท่อม กัญชาเป็นยาเสพติดตามกฎหมาย ออกฤทธิ์ทั้งกดและหลอนประสาท เกิดหลงผิด ร่างกายเสื่อมโทรมและเป็นโรคจิตได้ง่าย ส่วนพืชกระท่อม ก็เป็นยาเสพติดเช่นเดียวกัน มีฤทธิ์ในทางกระตุ้นประสาทให้ทำงาน ตื่นตัวอยู่ได้อย่างผิดปกติชั่วคราว ใช้ไปนานๆ จะทำลายประสาท เกิดประสาทหลอน โรคจิตเช่นเดียวกัน

4. ยาเสพติดประเภทแอมเฟตามีน ยาพวกนี้เป็นยากระตุ้นระบบประสาทกลาง ที่เรียกกันว่า ยายัน เปปปีล หรือสปีด ฯลฯ ผู้ใช้ในทางที่ผิดใช้เป็นยาแก้ง่วง หรือเรียกว่ายายัน ยาเพิ่มพลัง ยาลดความอ่อน เหล้านี้เป็นต้น ซึ่งเป็นการใช้ในทางเกิดโทษแก่ร่างกาย จะกระตุ้นสมองให้ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา แต่ร่างกายจะอ่อนล้าลงทุกขณะ เมื่อหมดฤทธิ์ยาจะอ่อนเพลียมีแรง ไม่สามารถบังคับตนเองได้ และมักมีอาการคลื่น คลั่งหรือโรคจิตประสาทหลอนตลอดเวลาใช้กันมากในหมู่นักศึกษา ผู้ที่ต้องการอยู่ดีที ผู้ที่ทำงานกลางคืน หรือผู้ที่ขับรถยนต์ทางไกล หรือดรากรถราเหินเหินอยู่ผิดปกติ โดยคิดว่ายาเสพติดชนิดนี้จะช่วยบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าได้

5. ยาเสพติดประเภทหลอนประสาทและไอระเหยยังไม่แพร่หลายนัก แต่ก็เริ่มมีผู้นำเข้ามาเสพติดเป็นนิสัยอยู่มากแล้ว โดยใช้เพื่อให้เกิดความมึนเมาหลอนจิตประสาทตนเอง ยาประเภทนี้ ได้แก่ แอล. เอส.ดี. เมสคาลีน ไฮโลซีบิน เอส.ที.พี. เป็นต้น มาในรูปยาเม็ดสีขาว สีฟ้าต่าง ยานำมาใช้หยดในก้นน้ำตาลผู้เสพยาพวกนี้จะเกิดฝันเพื่องหลอนจิต เห็นแต่ภาพลวงตา ขาดความควบคุมตนเอง มึนเมาอยู่แต่ความฝันทั้งร้ายและดี ประสาทรับความรู้สึก การมองเห็น การรับรส ได้กลิ่นหรือสัมผัสต่างๆ จะแปรปรวนผิดปกติไปหมด อาจจะทำอันตรายแก่ชีวิตตนเองและผู้อื่นได้ เพราะขาดการควบคุมตนเอง และจิตประสาทถูกหลอนให้หลงผิดไปหมด

พวกไอระเหยต่างๆ ก็เริ่มพบมากโดยความคะนองของเยาวชน ผู้รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ได้นำมาใช้เพื่อให้เกิดความมึนเมา มอมประสาทตนเองให้ขาดความรู้สึกนึกคิด คล้ายเมาเหล้าหรือฝัน หลอนจิตไปต่างๆ พวกนี้โดยมากเป็นสารเคมี เช่น กาว น้ำมันเบนซิน น้ำมันระเหยใส่เครื่องขีดไฟ น้ำมันทินเนอร์ผสมสี อีเทอร์ น้ำยาซักแห้ง เหล่านี้เป็นต้น เมื่อนำมาสูดดมก็เกิดปฏิกิริยาต่อประสาท สมองเกิดมึนงง คลื่นไส้ เวียนศีรษะ และเมื่อดำงาย นอกจากพวกเคมีและไอระเหยเคมีเหล่านี้แล้ว ก็ยังมีพวกเปลือกผลไม้ เมล็ดพันธุ์ดอกไม้ บางอย่างนำมาเผาแล้วสูดดมควันที่ออกมาได้

6. สุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ผู้ที่เสพยาจนเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ซึ่งขณะนี้มีประมาณ 5 เปอร์เซ็นต์ของผู้ดื่มสุรา จะมีอาการอดยา คือ หยุดดื่มไม่ได้ ถ้าหยุดก็เกิดอาการไม่สบายทั้งใจและกาย ตื่นเช้าขึ้นมาต้องถอน ในที่สุดก็ตกเป็นทาสสุราอย่างชนิดถอนตัวไม่ขึ้น (สุวัฒน์ วีระเวชเจริญชัย. 2532 : 59-64)

ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

✓ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (A Theory of Reasoned Action) เป็นทฤษฎีที่ฟิชไบน์และไอเซน (Fishbein and Ajzen. 1975 ; Ajzen and Fishbein. 1980) ได้เริ่มศึกษาทฤษฎีนี้เมื่อปี ค.ศ. 1967 และเสนอเต็มรูปแบบเมื่อปี ค.ศ. 1980 โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผล และใช้ข้อมูลที่ตนมีอย่างเป็นระบบ มนุษย์ พิจารณาผลที่อาจเกิดจากการกระทำของตนก่อนตัดสินใจกระทำ หรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น (ธีระพร อูวรรณโณ. 2535 : 245) ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล เป็นทฤษฎีที่แสดงให้เห็น ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ คือ พฤติกรรม (Behavior) ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม (Behavior Intention) ของบุคคล เจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude Toward The Behavior) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) ผู้วิจัยขอเสนอสาระสำคัญของทฤษฎี โดยสรุปได้ดังนี้ (ธีระพร อูวรรณโณ 2535 : 245 - 249) ✓

1. พฤติกรรม ส่วนมากอยู่ภายใต้การควบคุมของความตั้งใจของบุคคล ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention หรือ I) ซึ่งความตั้งใจนี้เป็นตัวกำหนดใกล้ชิดกับการกระทำ

2. ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม ความตั้งใจของบุคคลขึ้นอยู่กับตัวกำหนด 2 ตัว คือ

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นการประเมินผลทางบวกหรือทางลบของบุคคลต่อการกระทำ เรียกว่าเจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude Toward The Behavior หรือ A_B) เจตคติต่อพฤติกรรม ขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ (Behavioral Beliefs หรือ b) และการประเมินผลการกระทำ (Evaluation of Consequences หรือ e) เขียนเป็นสมการได้ว่า

$$A_B = f \left[\sum_{i=1}^n b_i e_i \right]$$

2.2 ปัจจัยทางสังคม เป็นการประมาณของบุคคลว่าตนจะมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm หรือ SN) เพียงใด กลุ่มอ้างอิงหมายถึง บุคคลใกล้ชิดที่มีความสำคัญต่อบุคคลผู้นั้น

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ว่าบุคคลแต่ละคนที่อยู่ในกลุ่มอ้างอิง ประสงค์จะให้ตนทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้นเพียงใดและยังขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Motivation to Comply หรือ MC) เขียนเป็นสมการได้ว่า

$$SN = f \left[\sum_{i=1}^n NB_i MC_i \right]$$

3. จากข้อ 1 และ 2 สามารถเขียนเป็นสมการได้ว่า

$$B \sim I = f [A_B \cdot \beta_1 + SN \cdot \beta_2]$$

β_1 และ β_2 เป็นน้ำหนักที่ได้จากการคำนวณสมการถดถอยพหุคูณ

4. ความสำคัญของเจตคติต่อพฤติกรรมและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ส่วนหนึ่งขึ้นกับ ความตั้งใจเชิงพฤติกรรมหรือพฤติกรรมเองนั่นคือพฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจถูกกำหนดโดยเจตคติต่อพฤติกรรม มากกว่าการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ส่วนพฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจาก การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง มากกว่าจากเจตคติต่อพฤติกรรม แต่พฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทั้งสองใกล้เคียงกัน และความสำคัญของปัจจัยทั้งสองนี้อาจแตกต่างกันจากบุคคลหนึ่ง ไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง

5. ตัวแปรภายนอก (External Variables) เช่น ตัวแปรชีวสังคม เจตคติต่อ เป้าหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้น ๆ หรือบุคลิกภาพจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ต่อเมื่อตัวแปรนั้น ๆ มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อพฤติกรรม ซึ่งมีอิทธิพลต่อการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หรือมีอิทธิพลต่อ น้ำหนักความสำคัญของตัวแปรทั้งสองนี้ต่อความตั้งใจเชิงพฤติกรรม

6. การกำหนดพฤติกรรมที่จะศึกษาจำเป็นต้องกำหนดโดยคำนึงถึง

6.1 การกระทำ (Action) จะต้องกำหนดว่าเป็นการกระทำอย่างเดี่ยว (Single Act) เช่น การให้ลูกกินอาหาร การสูบบุหรี่ เป็นต้น หรือเป็นประเภทพฤติกรรม (Behavior Category) เช่น การออกกำลังกาย ซึ่งอาจประกอบด้วยการกระทำย่อยๆ หลายการกระทำ เป็นต้นว่า การวิ่ง การกระโดดเชือก หรือ การเล่นฟุตบอล

6.2 เป้าหมาย (Target) หมายถึง เป้าหมายของการกระทำ เช่น การให้ลูกกินอาหารข้างต้นอาจกำหนดเป้าหมายให้เป็นนมแม่

6.3 เวลา (Time) หมายถึง เวลาที่พฤติกรรมที่เราสนใจศึกษาจะเกิดขึ้น เช่น การกินนมแม่ตอนค่ำ

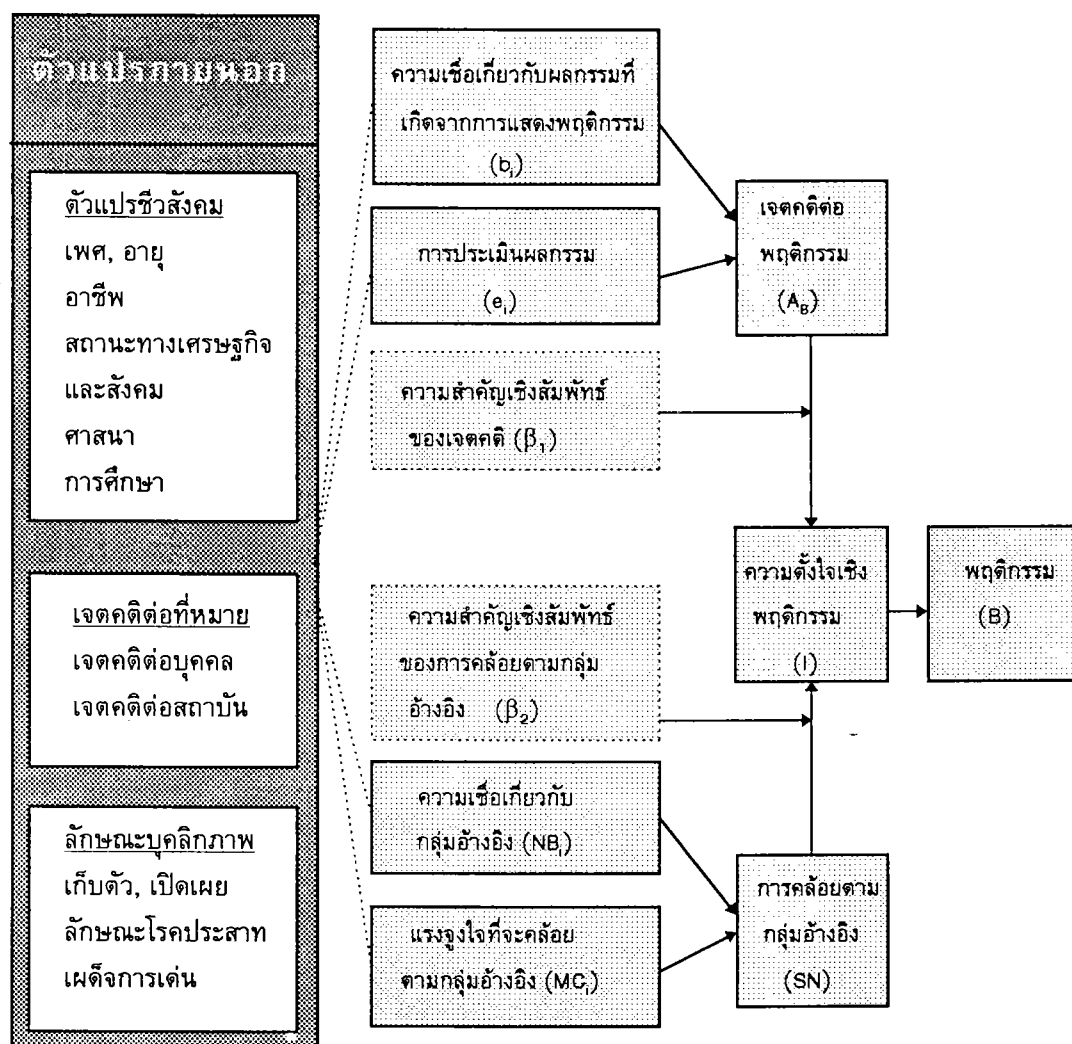
6.4 บริบท (Context) หมายถึง สถานการณ์ที่พฤติกรรมที่เราสนใจศึกษาจะเกิดขึ้น เช่น การกินนมแม่ที่บ้าน

การกำหนดพฤติกรรมที่จะศึกษานี้ สามารถกำหนดให้มีความจำเพาะได้ตามที่เราสนใจจะศึกษาเมื่อกำหนดพฤติกรรมได้แล้วการวัดเจตคติต่อพฤติกรรม ก็จะต้องวัดให้สอดคล้องกับพฤติกรรม เช่น เจตคติต่อการให้ลูกกินนมแม่ที่บ้านตอนค่ำ ส่วนการวัดพฤติกรรมจำเป็นต้องวัดให้สอดคล้องกับ พฤติกรรมที่กำหนดขึ้น

ข้อจำกัดของทฤษฎี (ธีระพร อูวรรณโณ. ม.ป.ป. : 2)

1. อาจมีพฤติกรรมบางพฤติกรรมที่ทฤษฎีอธิบายไม่ได้ เช่น การระบายอารมณ์ทันทีทันใด หรือพฤติกรรมในการทำงานที่คนมีทักษะอยู่แล้ว เช่น การขับรถ การเปิดหน้าต่างหนังสือ
2. อาจมีคนบางคน que ทฤษฎีอธิบายไม่ได้ เช่น คนที่มีการตัดสินใจโดยกระบวนการที่แตกต่างจากแนวทางทฤษฎีนี้ หรือคนที่แสดงพฤติกรรมโดยไม่ได้คิดไตร่ตรองเลย
3. การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงอาจจะยังไม่เป็นวิธีที่ดีที่สุด
4. อาจมีองค์ประกอบอย่างอื่นที่มีความสำคัญอีก แต่ปัจจุบันยังไม่มีหลักฐานเพียงพอ

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ตัวแปรต่าง ๆ ในทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล สามารถเขียนเป็นแผนภูมิภาพประกอบ 1

----- แสดงความเป็นไปได้ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภายนอกกับตัวแปรต่าง ๆ ในทฤษฎี

_____ แสดงความสัมพันธ์โดยตรงเชื่อมโยงระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในทฤษฎี

ภาพประกอบ 1 แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกี่ยวข้องตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ ไอเซน และฟิชไบน์ (Ajzen and Fishbein, 1980 : 84)

รายละเอียดของตัวแปรต่าง ๆ ในทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

1. พฤติกรรม (Behavior) การที่จะเข้าใจถึงพฤติกรรมได้จะต้องทำความเข้าใจ สิ่งเหล่านี้ (Ajzen and Fishbein. 1980 : 29 - 39)

1.1 พฤติกรรมและผล (Behaviors Versus Outcomes)

ผลกับพฤติกรรมต่างกัน เพราะผลอาจจะเกิดจากปัจจัยอื่นๆ ที่นอกเหนือจากพฤติกรรม และ พฤติกรรมหลายๆ พฤติกรรมที่ต่างกัน อาจจะนำมาซึ่งผลเดียวกัน เช่น การที่คะแนนสอบได้ดีอาจจะมาจาก พฤติกรรมต่าง ๆ กัน เช่น ตั้งใจเรียน อ่านหนังสือมาก จำเนื้อหาได้มาก หรือลอกคำตอบจากคนอื่นเวลาสอบ ดังนั้นในการศึกษาเราจะต้องกำหนดให้แน่ชัดว่าเราจะศึกษาพฤติกรรมหรือผล

1.2 การกระทำเดี่ยวและประเภทพฤติกรรม (Single Action Versus Behavioral Categories)

เราไม่สามารถที่จะสังเกตประเภทพฤติกรรมได้โดยตรง เพราะว่าประเภทพฤติกรรมหนึ่งๆ ประกอบด้วยการกระทำเฉพาะหลายการกระทำ เช่น เราไม่สามารถที่จะสังเกต “ความก้าวร้าว” ได้แต่เราสามารถสังเกตการกระทำเฉพาะหรือการกระทำเดี่ยว ซึ่งเรานิยามว่าเป็นความก้าวร้าวหรือไม่ก้าวร้าวได้

1.2.1 การกระทำเดี่ยว (Single Action)

การกระทำเดี่ยวเป็นพฤติกรรมเฉพาะที่บุคคลกระทำ การกระทำเดี่ยว สามารถวัดได้แต่ต้องให้คำนิยามชัดเจน เพื่อให้เกิดความตรงกันในการสังเกตการกระทำว่าทำหรือไม่ทำ โดยประเมินจาก ธรรมชาติความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต

1.2.2 ประเภทพฤติกรรม (Behavioral Categories)

ประเภทพฤติกรรมเป็นกลุ่มของการกระทำ ซึ่งไม่สามารถที่จะสังเกตประเภทพฤติกรรมได้โดยตรง ต้องอนุมานจากการกระทำเดี่ยว ปัญหาของการวัดประเภทพฤติกรรม คือ ต้องใช้การกระทำเดี่ยวจำนวนเท่าใดจึงจะเพียงพอ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องกำหนดการกระทำเดี่ยวที่สัมพันธ์กับประเภทพฤติกรรมนั้น ๆ ให้มากที่สุด และการกระทำเดี่ยวต้องสังเกตได้โดยตรง และมีความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต และทำการสังเกตการกระทำแต่ละการกระทำแล้วนำมาให้คะแนน คะแนนรวมที่ได้เป็นดัชนีในการวัดปริมาณของประเภทพฤติกรรม เช่น ประเภทพฤติกรรมควบคุมอาหาร เกิดจากพฤติกรรมย่อย ๆ เช่น รับประทานอาหารลดความอ้วน งดรับประทานไอศกรีม รับประทานอาหารวันละ 2 มื้อ ดื่มน้ำไม่ใส่น้ำตาล

1.3 ความจำเพาะของพฤติกรรม (Behavioral Elements)

การวัดพฤติกรรมที่เป็นการกระทำเดี่ยวหรือประเภทพฤติกรรม ถ้าได้มีการกำหนดความจำเพาะของพฤติกรรมทำให้การวัด หรือการสังเกตพฤติกรรมนั้นมีความเที่ยงตรงมากขึ้น และความจำเพาะของพฤติกรรมขึ้นอยู่กับ

1.3.1 การกระทำ (Action)

1.3.2 เป้าหมาย (Target)

1.3.3 บริบท (Context)

1.3.4 เวลา (Time)

(รายละเอียดได้กล่าวไว้แล้วในหน้า 11 - 12)

การสนใจว่าบุคคลกระทำพฤติกรรมหนึ่งต่อเป้าหมายหนึ่ง โดยอาจสนใจบริบท และเวลา ไม่มากนัก ดังนั้นจึงต้องพิจารณาในทุก ๆ บริบท และสังเกตตลอดเวลาที่พฤติกรรมอาจเกิดขึ้น

1.4 ระดับการวัดพฤติกรรม

การวัดหรือการสังเกตการกระทำเดี่ยว สามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1.4.1 วิธีที่ให้อุคคลมีทางเลือก 2 ทาง คือ กระทำพฤติกรรม หรือไม่กระทำพฤติกรรม เช่น เขาขับรถไปทำงานหรือไม่

1.4.2 วิธีที่ให้อุคคลมีทางเลือกมากกว่า 2 ทาง ที่เขาสามารถเลือกได้ เช่น เขาเดินทางไปทำงานด้วยยานพาหนะใด

1.4.3 วิธีที่วัดหรือสังเกตปริมาณของการกระทำที่เกิดขึ้น เช่น สนใจว่าเขาบริจาคเงินหรือไม่ และบริจาคเป็นเงินเท่าไร โดยมีจำนวนเงินหลายจำนวนให้เลือก

1.4.4 วิธีสังเกตพฤติกรรมที่ทำซ้ำ ๆ กัน ซึ่งมีวิธีการวัด 2 วิธี คือ

ก) ความถี่สัมบูรณ์ (The Absolute Frequency) คือ วัดจำนวนครั้งที่บุคคลกระทำพฤติกรรม

ข) ความถี่สัมพัทธ์ (The Relative Frequency) คือ หาสัดส่วนหรือจำนวนเปอร์เซ็นต์ที่บุคคลกระทำพฤติกรรมนั้น

ดังนั้น เมื่อต้องการทราบว่าบุคคลกระทำพฤติกรรมบ่อยเพียงไร ต้องวัดความถี่สัมบูรณ์ เมื่อต้องการทราบถึงสัดส่วนของจำนวนครั้งที่เกิดพฤติกรรมต้องวัดความถี่สัมพัทธ์

การใช้การสังเกตซ้ำโดยสังเกตการกระทำเดียวที่เป็นการกระทำเดิมสามารถสังเกตได้ ทั้งในเงื่อนไขที่มีสภาพเหมือนกันหรือสภาพต่างกัน (Fishbein and Ajzen. 1974 : 60)

1.5 พฤติกรรมจากคำรายงานของตนเอง

พฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถสังเกตหรือวัดได้โดยตรง จึงจำเป็นต้องให้ผู้กระทำตอบด้วยตนเอง แม้ว่าผลที่ได้จากการรายงานของตนเองมีความเที่ยงตรงน้อยกว่าการสังเกตพฤติกรรมโดยตรง แต่ก็ได้รับการยอมรับในการนำมาใช้ วิธีการวัดด้วยการรายงานด้วยตนเองของประเภทพฤติกรรม จำเป็นต้องบอกกลุ่มของพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับประเภทพฤติกรรมนั้น แล้วให้เขาตอบว่ากระทำพฤติกรรมนั้นหรือไม่ วิธีการรายงานด้วยตนเองเป็นวิธีวัดที่เป็นประโยชน์ ถ้ายังสนใจการรับรู้ตนเองของบุคคล และยังเป็นวิธีการที่ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย

2. ความตั้งใจ (Intention) (Ajzen and Fishbein. 1980 : 41 - 52)

จากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ความตั้งใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม แต่ไม่ได้หมายความว่า การวัดความตั้งใจจะเป็นการเพียงพอที่จะทำนายพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมเสมอไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความหนักแน่น ในการสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจและพฤติกรรม องค์ประกอบเหล่านั้น คือ ความสอดคล้องระหว่างความตั้งใจและพฤติกรรม และ ความคงอยู่ของความตั้งใจและถ้าการวัดมีลักษณะเป็นนามธรรมหรือมีลักษณะทั่วไปในการวัดความตั้งใจมากเท่าใดก็ยิ่งมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมต่ำมากเท่านั้น (Ajzen and Fishbein. 1973 : 43)

2.1 ความสอดคล้องระหว่างความตั้งใจและพฤติกรรม

การใช้ความตั้งใจทำนายพฤติกรรมถ้าต้องการให้มีความเที่ยงตรงมากขึ้น จำเป็นต้องวัดความตั้งใจและพฤติกรรมให้สอดคล้องกันในความจำเพาะทั้ง 4 คือ การกระทำ เป้าหมาย บริบท และเวลา

2.1.1 ความสอดคล้องกับการกระทำเดียว

การวัดความตั้งใจที่มีต่อการกระทำเดียว สามารถวัดได้โดยถาม บุคคลถึงความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น หรือวัดความน่าจะเป็นของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งเรียกว่า การวัดความตั้งใจเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention)

2.1.2 ความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่มีหลายทางเลือก

การวัดความตั้งใจต่อพฤติกรรมที่มีหลายทางเลือกเป็นการวัดจำนวนทางเลือกของพฤติกรรมที่บุคคลกระทำ ซึ่งอาจจะเป็นพฤติกรรมที่ต่างกันหรือพฤติกรรมเดียวกันแต่ปริมาณต่างกัน เช่น จำนวนเงินที่บริจาค ในกรณีของการกระทำเดียว คาดว่าความตั้งใจจะทำนายการเลือกได้ ถ้ามีความสอดคล้องกันระหว่างการวัด 2 ครั้ง การวัดความตั้งใจต่อพฤติกรรมที่มีหลายทางเลือกนี้มีวิธีวัด 2 วิธี คือ

ก. คำถามปลายปิด โดยมีตัวเลือกให้

ข. คำถามปลายเปิด ใช้เมื่อต้องการวัดความตั้งใจ หรือเมื่อต้องการทราบปริมาณหรือความถี่

2.1.3 ระดับการวัดความตั้งใจเชิงปริมาณ

เป็นการวัดความน่าจะเป็นเชิงอัตนัยของความตั้งใจที่จะเลือกกระทำพฤติกรรมแต่ละพฤติกรรม และยังสามารถใช้ทำนายทางเลือกต่าง ๆ ได้อีก

2.1.4 ความสอดคล้องกับประเภทพฤติกรรม

การวัดความตั้งใจเชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับประเภทพฤติกรรมนั้นต้องวัดความตั้งใจที่มีต่อการกระทำเดี่ยวนั้น ๆ และต้องมีความสอดคล้องกันในความจำเพาะทั้ง 4 คือ การกระทำ เป้าหมาย บริบท และเวลา

2.2 ความคงอยู่ของความตั้งใจ

การวัดความตั้งใจไม่ใช่เป็นตัวทำนายพฤติกรรมที่ดีเสมอไป เพราะว่าความตั้งใจสามารถเปลี่ยนได้ตลอดเวลา ในการวัดความตั้งใจก่อนการสังเกตพฤติกรรม อาจต่างจากความตั้งใจขณะที่พฤติกรรมนั้นถูกสังเกต นั่นคือยิ่งระยะเวลาในการวัดความตั้งใจและพฤติกรรมห่างกันมากเท่าใด การทำนายพฤติกรรมจากความตั้งใจก็จะมีความเที่ยงตรงลดลงมากเท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีเหตุการณ์ต่าง ๆ เข้ามาในระหว่างนั้นหรือได้รับข้อมูลใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นทำให้ความตั้งใจเปลี่ยนไป ดังนั้นเพื่อให้การทำนายพฤติกรรมจากความตั้งใจมีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องวัดความตั้งใจให้ใกล้กับการวัดพฤติกรรมให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ในการทำนายพฤติกรรมจากความตั้งใจโดยทั้งช่วงเวลานานนั้น โดยปกติมักไม่นิยมใช้การวัดเป็นรายบุคคล แต่จะวัดแนวโน้มของพฤติกรรมในกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ของประชากร เพราะว่าความตั้งใจโดยรวมของคนกลุ่มใหญ่มีความคงอยู่นานกว่าความตั้งใจเป็นรายบุคคล

ในการทำนายพฤติกรรมจากความตั้งใจโดยทั้งช่วงเวลานานนั้น ต้องพยายามแยกเหตุการณ์เฉพาะที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งอาจเปลี่ยนความตั้งใจของบุคคลไป โดยเพิ่มเข้าไปในการวัดความตั้งใจ เช่น ผู้ผลิตรถยนต์คาดว่าราคาน้ำมันจะขึ้น ก็เพิ่มเหตุการณ์นี้เข้าไปในการวัด ดังนั้นในการวัดความตั้งใจตั้งแต่แรกจึงควรถามว่า “ถ้าราคาน้ำมันเพิ่มขึ้น 20 % หรือมากกว่านั้น เราจะซื้อหรือไม่” การวัดความตั้งใจอย่างมีเงื่อนไขนี้สามารถทำนายพฤติกรรมได้เที่ยงตรงมากขึ้น

นอกจากนั้นประสบการณ์ตามการวัดความตั้งใจหลังจากเกิดเหตุการณ์ขึ้น หรือนำเหตุการณ์นั้นมาพิจารณาด้วยจะเพิ่มความหนักแน่นของความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจกับพฤติกรรมมากขึ้น

3. ปัจจัยส่วนบุคคล

เจตคติต่อพฤติกรรม หมายถึง การตัดสินของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมว่าเป็นสิ่งที่ดีหรือเลว ซึ่งบุคคลสนับสนุนหรือต่อต้านการกระทำนั้น (Ajzen and Fishbein, 1980 : 56) หรือหมายถึง การประเมินทางบวกหรือทางลบของแต่ละบุคคลที่มีต่อการกระทำพฤติกรรมนั้น (Ajzen and Fishbein, 1980 : 6) การวัดเจตคติต่อพฤติกรรม มี 2 วิธี คือ การวัดเจตคติทางตรงต่อพฤติกรรม และการวัดเจตคติทางอ้อมต่อพฤติกรรม

3.1 การวัดเจตคติทางตรงต่อพฤติกรรม

การวัดเจตคติทางตรงต่อพฤติกรรม เป็นการประเมินความรู้สึกโดยทั่ว ๆ ไปของบุคคลที่มีในทางที่เห็นด้วยหรือคัดค้านต่อการกระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งแบบวัดเจตคติทางตรงที่ได้มาตรฐานมีหลายแบบ วัด แต่แบบวัดที่ใช้กันมากและมีความสัมพันธ์กับแบบวัดเจตคติทางอ้อม คือแบบวัดมาตรจำแนกความหมายของออสกูตและคณะ ได้เสนอไว้ในปี 1957 (Ajzen and Fishbein. 1980 : 54 - 55)

3.2 การวัดเจตคติทางอ้อมต่อพฤติกรรม

ได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ กับ การประเมินผล การกระทำ จะเห็นได้ว่าตัวกำหนดเจตคติต่อพฤติกรรม คือ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำและการประเมินผลการกระทำ

ประสบการณ์ในชีวิตของบุคคลจะนำไปสู่ความเชื่อที่หมายต่าง ๆ กัน ซึ่ง ฟิชไบน์และไอเซน ได้แบ่งความเชื่อออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. ความเชื่อเชิงบรรยาย (Descriptive Belief) เป็นความเชื่อที่เกิดจากประสบการณ์ตรง ซึ่งพบว่าที่หมายมีความสัมพันธ์กับลักษณะเฉพาะอย่าง เช่น โต๊ะกลม นิโกรมีผิวสีดำ
2. ความเชื่อที่เกิดจากการอนุมาน (Inferential Belief) เช่น นาย ก สูงกว่านาย ข และ นาย ข สูงกว่านาย ค บุคคลจะเชื่อว่า นาย ก สูงกว่านาย ค โดยใช้หลักตรรกศาสตร์
3. ความเชื่อที่ได้จากข้อมูล (Informational Belief) เป็นความเชื่อที่สร้างขึ้นจากการยอมรับในข่าวสารจากแหล่งภายนอก ซึ่งอาจจะเป็นหนังสือ การบรรยาย การเล่าต่อ ๆ กันมา เช่น เชื่อว่า พระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย

ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ความเชื่อ หมายถึง ความน่าจะเป็นโดยอัตนัยของบุคคล ที่เห็นว่าเป็นเป้าหมายมีความสัมพันธ์กับลักษณะเฉพาะอย่าง (Fishbein and Ajzen. 1975 : 131)

เช่น คณะวิทยาศาสตร์ (เป้าหมาย)

ทำให้ได้ทำงานที่ดี (ลักษณะเฉพาะอย่าง)

ความมากน้อยของความน่าจะเป็นโดยอัตนัย เรียกว่า ความหนักแน่นของความเชื่อ (Belief Strength) ความเชื่อที่เป็นรากฐานของเจตคติที่มีต่อพฤติกรรม เรียกว่า ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ (Behavioral Belief) บุคคลที่เชื่อว่า การกระทำพฤติกรรมอย่างหนึ่งจะนำไปสู่ผลการกระทำทางบวกจะมีเจตคติที่ดีต่อการกระทำนั้น ขณะที่บุคคลซึ่งเชื่อว่า การกระทำพฤติกรรมจะนำไปสู่ผลการกระทำทางลบจะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการกระทำนั้น ๆ เช่น นาย ก เชื่อว่าการซื้อวิดีโอเกมส์จะทำให้ลูก ๆ มีความสุข และมีโอกาสให้ครอบครัวอยู่พร้อมหน้ากัน นาย ก ก็มีเจตคติในทางบวกต่อการซื้อวิดีโอเกมส์ ในทางตรงกันข้ามถ้าเชื่อว่า การซื้อวิดีโอเกมส์ เป็นเพียงการเพิ่มจำนวนของระดับบ้านที่ไม่ได้ใช้แล้ว ปลอมให้ฝุ่นเกาะ นาย ก ก็จะมีเจตคติ ในทางลบต่อการซื้อวิดีโอเกมส์

นอกจากนี้ ฟิชไบน์ และ ไอเซน กล่าวว่า ถึงแม้บุคคลมีความเชื่อต่าง ๆ มากมายต่อเป้าหมายหนึ่ง ๆ แต่บุคคลนั้นก็สามารถใส่ใจกับความเชื่อได้จำนวนน้อยในขณะหนึ่ง ซึ่งจากการวิจัยช่วง ความสนใจ ความเข้าใจ และกระบวนการของข่าวสารเสนอว่า มนุษย์แต่ละคนสามารถที่ใส่ใจกับข่าวสารเพียง 5 - 9 ข้อความ ในขณะหนึ่ง ๆ (Fishbein and Ajzen. 1975 : 218 ; Miller. 1956 ; Woodward and Schlosberg. 1954) ความเชื่อเหล่านี้ถือเป็นความเชื่อเด่นชัด (Salient Belief) และความเชื่อเด่นชัดนี้เป็นตัวกำหนดเจตคติของบุคคล ความเชื่อเด่นชัดสามารถเปลี่ยนแปลงได้ อาจหนักแน่นมากขึ้นหรือหนักแน่นน้อยลง หรืออาจได้รับความเชื่ออื่นเข้ามาแทนที่

เพื่อเข้าใจว่าทำไมบุคคลมีเจตคติต่อเป้าหมายเช่นนั้น จึงต้องประเมินความเชื่อเด่นชัดของบุคคลที่มีต่อเป้าหมายโดยใช้คำถามปลายเปิดให้ตอบอย่างอิสระ ซึ่งถามเกี่ยวกับลักษณะของเป้าหมายของเจตคติ โดยถือว่าความเชื่อ 5 - 9 ความเชื่อเป็นความเชื่อเด่นชัด ขั้นตอนการพิจารณาเพื่อเลือกข้อความเชื่อมีดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหาของความเชื่อที่แตกต่างกันเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 2 จัดกลุ่มความเชื่อที่คล้ายกันเข้าด้วยกัน ถ้าความเชื่อใดที่คล้ายกันแต่เป็นของผู้ตอบคนเดียวก็แยกความเชื่อออกจากกันไม่จัดเข้ากลุ่ม

ขั้นที่ 3 คัดเลือกความเชื่อเด่นชัด ซึ่งอาจใช้วิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- เลือกข้อความเชื่อที่มีความถี่สูงสุด จำนวน 10 - 12 ความเชื่อ
- เลือกข้อความเชื่อทั้งหมดที่กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 10 - 12 % กล่าวถึง
- เลือกข้อความเชื่อที่มีความถี่สูงสุด ไปจนถึงข้อความเชื่อที่ทำให้รวม ความถี่ได้ 75 %

ของความถี่รวมทั้งหมดของทุก ๆ ข้อความเชื่อ

ดังนั้น ความเชื่อที่ได้มาสร้างแบบวัดมีพื้นฐานมาจากกลุ่มของความเชื่อเด่นชัด

ฟิชไบน์ และไอเซน กล่าวว่า การจัดอันดับความเชื่อเด่นชัดมีความสัมพันธ์กันสูงกับความหนักแน่นของความเชื่อ โดยเฉพาะความเชื่อเด่นชัดที่มีความถี่สูงมาก ๆ (Modal Salient belief) หรือ 10 - 12 ความเชื่อ (Fishbein and Ajzen. 1975 : 219)

เจตคติของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมถูกกำหนดโดยกลุ่มของความเชื่อเด่นชัดที่มีต่อการกระทำพฤติกรรม การที่จะเข้าใจเจตคติต้องเข้าใจความเชื่อเด่นชัดก่อน โดยใช้วิธีการดังนี้

ขั้นที่ 1 ต้องทราบถึงการประเมินผลของพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งสามารถวัด โดยการใช้มาตราขั้วคู่ 7 ช่วง

ขั้นที่ 2 การประเมินความเชื่อของบุคคลว่าพฤติกรรมนั้นนำไปสู่ผลการกระทำแต่ละอย่างด้วยความหนักแน่นของความเชื่อเพียงใด

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับความเชื่อ ซึ่ง ฟิชไบน์ และ ไอเซน ได้กล่าวไว้ว่าเจตคติที่มีต่อเป้าหมายมีความสัมพันธ์กับความเชื่อเกี่ยวกับเป้าหมายนั้น ดังนี้ (Fishbein and Ajzen. 1975 : 29)

1. บุคคลมีความเชื่อมากมายเกี่ยวกับเป้าหมายหนึ่ง ๆ นั่นคือ อาจเชื่อว่าเป้าหมายมีความสัมพันธ์กับลักษณะบางอย่าง ที่หมายอื่น หรือเป้าหมายบางอย่าง (b_i)

2. ลักษณะที่มาสัมพันธ์กับเป้าหมายนี้ มักมีการประเมินควบคู่อยู่ด้วย ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นเจตคติต่อลักษณะนั้น ๆ (e_i)

3. อาศัยการเรียนรู้จากการวางเงื่อนไข บุคคลจะเรียนรู้ในการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่สัมพันธ์กับเป้าหมาย โดยมีการประเมินอยู่ด้วยกับเป้าหมายของเจตคติ ($b_i e_i$)

4. ความเชื่อที่สัมพันธ์กับเป้าหมายโดยมีการประเมินอยู่ด้วย จะรวมตัวกัน ($b_i e_i$)

5. ในโอกาสข้างหน้า เป้าหมายของเจตคติจะกระตุ้นให้บุคคลแสดงความเชื่อโดยส่วนรวมที่สัมพันธ์กับเป้าหมาย โดยมีการประเมินอยู่ด้วย หรือเป็นการแสดงเจตคติโดยส่วนรวมนั่นเอง

จากทฤษฎีเจตคตินี้ทำให้มีการพัฒนาสมการเกี่ยวกับการวัดเจตคติขึ้น คือ

$$A_B = f \left[\sum_{i=1}^n b_i e_i \right]$$

A_B แทน เจตคติต่อพฤติกรรม

b_i แทน ความเชื่อเกี่ยวกับผลการกระทำ

e_i แทน การประเมินผลการกระทำ

n แทน จำนวนความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม

เนื่องจากเจตคติมีความสัมพันธ์ทางตรงกับการทำนายและทำความเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลและความเชื่อเด่นชัดกำหนดเจตคติที่มีต่อพฤติกรรม ดังนั้นในการวัดความเชื่อเด่นชัดและเจตคติควรให้ความสำคัญสอดคล้องกันในความจำเพาะทั้ง 4 คือ การกระทำ เป้าหมาย บริบทและเวลา

4. ปัจจัยทางสังคม (Ajzen and Fishbein. 1980 : 57, 73 - 76) เป็นการประมาณของบุคคลว่าตนจะมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเพียงใด

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norms) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่า บุคคลส่วนใหญ่ที่มีความสำคัญต่อตน คิดว่าตนควรหรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้น การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมี 2 วิธี คือ การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางตรง และการวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางอ้อม

4.1 การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางตรง เป็นการประเมินความเชื่อของบุคคลที่มีต่อความคิดเห็นของบุคคลส่วนมากที่มีความสำคัญต่อตนคิดว่า ตนควรหรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งรูปแบบในการศึกษาการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง อาจเป็นดังนี้

บุคคลส่วนมากที่สำคัญต่อฉันคิดว่า

ฉันควร _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ ฉันไม่ควร

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

การกระทำพฤติกรรม X

4.2 การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางอ้อม ได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ตัวกำหนดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง คือ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงและแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

บุคคลจะพิจารณาว่ากลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตนและคิดว่าควรหรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้นและจะใช้ข้อมูลนี้ในการที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงหรือไม่ ซึ่งเป็นความเชื่อเกี่ยวกับบุคคลอื่นและเกี่ยวกับคำแนะนำในการกระทำของบุคคล ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงเป็นตัวกำหนดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงตัวหนึ่ง การรู้ถึงความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงไม่เพียงพอ ที่จะทำนายหรือเข้าใจการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของบุคคล จึงต้องประเมินแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Motivation to Comply)

ตามทฤษฎีนี้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทำนายจากธรรมชาติผลรวมของผลคูณของความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ซึ่งในการวัดจะต้องมีความสอดคล้องกันในความจำเพาะทั้ง 4 คือ การกระทำ เป้าหมาย บริบท และเวลา และทฤษฎีนี้ เชื่อว่ากลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญมีอิทธิพลต่อการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมากกว่ากลุ่มอ้างอิงที่ไม่มีความสำคัญ

การหากลุ่มอ้างอิงเด่นชัด (กลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญ) โดยการที่ให้กลุ่มตัวอย่างเขียนถึงกลุ่มอ้างอิงที่สำคัญโดยตาม 3 คำถาม ให้ตอบแบบอิสระคือ

1. บุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดที่สนับสนุนการกระทำพฤติกรรม X
2. บุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดที่คัดค้านการกระทำพฤติกรรม X
3. บุคคลอื่นที่เข้ามาในใจของคุณเมื่อคุณคิดจะกระทำพฤติกรรม X แล้วเลือกกลุ่มอ้างอิงเด่นชัดที่มีความถี่สูง ๆ แล้วจึงวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงและแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในแต่ละกลุ่มอ้างอิงเด่นชัด จึงจะได้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงดังสมการต่อไปนี้

$$SN = f \left[\sum_{i=1}^n NB_i MC_i \right]$$

SN แทน การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

NB_i แทน ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง

MC_i แทน แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

n แทน จำนวนกลุ่มอ้างอิง

ความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ของเจตคติ และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (β_1, β_2) (Ajzen and Fishbein. 1980 : 58 - 59)

โดยส่วนมากแล้วมักพบว่าบุคคลจะมีเจตคติทางบวกต่อพฤติกรรมถ้าบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนคิดว่าตนควรกระทำพฤติกรรมนั้น และ มีเจตคติทางลบ ถ้าบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนคิดว่าตนไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้น (Ajzen and Fishbein. 1980 : 58) แต่บางครั้งองค์ประกอบทั้งสองก็ไม่ไปด้วยกัน เช่น บุคคลอาจมีเจตคติทางบวกต่อการกระทำพฤติกรรมแต่เชื่อว่าบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนคิดว่าตนไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้น ดังนั้นความตั้งใจของบุคคลขึ้นกับความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ขององค์ประกอบทั้งสองของแต่ละบุคคล (องค์ประกอบเจตคติและองค์ประกอบเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง) องค์ประกอบทั้งสองมีน้ำหนักที่บ่งบอกถึงความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ที่เป็นตัวกำหนดความตั้งใจ น้ำหนักความสำคัญเชิงสัมพัทธ์นี้อาจเปลี่ยนจากพฤติกรรมหนึ่งไปอีกพฤติกรรมหนึ่งและจากบุคคลหนึ่งไปอีกบุคคลหนึ่ง น้ำหนักขององค์ประกอบทั้งสองนี้ร่วมกันทำนายความตั้งใจเชิงพฤติกรรม

การผันแปรตัวใดตัวหนึ่งในความจำเพาะทั้ง 4 ของพฤติกรรม (การกระทำ เป้าหมาย บริบทและเวลา) อาจมีอิทธิพลต่อความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ขององค์ประกอบเจตคติและกลุ่มอ้างอิง เช่น พบว่าเจตคติมีความสำคัญในพฤติกรรมการแข่งขันมากกว่าพฤติกรรมการร่วมมือ ในขณะที่กลุ่มอ้างอิงมีความสำคัญในพฤติกรรมการร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน

ตามทฤษฎีนี้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทำนายจากตรรกะที่ผลรวมของผลคูณของความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ซึ่งในการวัดจะต้องมีความสอดคล้องกันในความจำเพาะทั้ง 4 คือ การกระทำ เป้าหมาย บริบท และเวลา และทฤษฎีนี้ เชื่อว่ากลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญมีอิทธิพลต่อการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมากกว่ากลุ่มอ้างอิงที่ไม่มีความสำคัญ

การหากลุ่มอ้างอิงเด่นชัด (กลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญ) โดยการที่ให้กลุ่มตัวอย่างเขียนถึงกลุ่มอ้างอิงที่สำคัญโดยถาม 3 คำถาม ให้ตอบแบบอิสระคือ

1. บุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดที่สนับสนุนการกระทำพฤติกรรม X
2. บุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดที่คัดค้านการกระทำพฤติกรรม X
3. บุคคลอื่นที่เข้ามาในใจของคุณเมื่อคุณคิดจะกระทำพฤติกรรม X แล้วเลือกกลุ่มอ้างอิงเด่นชัดที่มีความถี่สูง ๆ แล้วจึงวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงและแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในแต่ละกลุ่มอ้างอิงเด่นชัด จึงจะได้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงดังสมการต่อไปนี้

$$SN = f \left[\sum_{i=1}^n NB_i MC_i \right]$$

SN แทน การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

NB_i แทน ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง

MC_i แทน แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

n แทน จำนวนกลุ่มอ้างอิง

ความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ของเจตคติ และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (β_1, β_2) (Ajzen and Fishbein. 1980 : 58 - 59)

โดยส่วนมากแล้วมักพบว่าบุคคลจะมีเจตคติทางบวกต่อพฤติกรรมถ้าบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนคิดว่าตนควรกระทำพฤติกรรมนั้น และ มีเจตคติทางลบ ถ้าบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนคิดว่าตนไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้น (Ajzen and Fishbein. 1980 : 58) แต่บางครั้งองค์ประกอบทั้งสองก็ไม่ไปด้วยกัน เช่น บุคคลอาจมีเจตคติทางบวกต่อการกระทำพฤติกรรมแต่เชื่อว่าบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนคิดว่าตนไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้น ดังนั้นความตั้งใจของบุคคลขึ้นกับความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ขององค์ประกอบทั้งสองของแต่ละบุคคล (องค์ประกอบเจตคติและองค์ประกอบเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง) องค์ประกอบทั้งสองมีน้ำหนักที่บ่งบอกถึงความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ที่เป็นตัวกำหนดความตั้งใจ น้ำหนักความสำคัญเชิงสัมพัทธ์นี้ อาจเปลี่ยนจากพฤติกรรมหนึ่งไปอีกพฤติกรรมหนึ่งและจากบุคคลหนึ่งไปอีกบุคคลหนึ่ง น้ำหนักขององค์ประกอบทั้งสองนี้ร่วมกันทำนายความตั้งใจเชิงพฤติกรรม

การผันแปรตัวใดตัวหนึ่งในความจำเพาะทั้ง 4 ของพฤติกรรม (การกระทำ เป้าหมาย บริบทและเวลา) อาจมีอิทธิพลต่อความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ขององค์ประกอบเจตคติและกลุ่มอ้างอิง เช่น พบว่าเจตคติมีความสำคัญในพฤติกรรมการแข่งขันมากกว่าพฤติกรรมความร่วมมือ ในขณะที่กลุ่มอ้างอิงมีความสำคัญในพฤติกรรมความร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน

5. ตัวแปรภายนอก (External Variables) (Ajzen and Fishbein. 1980 : 79 - 91) ได้แก่

5.1 ตัวแปรทางชีวสังคม (Demographic Variables) เช่น อายุ เพศ อาชีพ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม ศาสนา การศึกษา

5.2 เจตคติที่มีต่อที่หมาย ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้น เช่น เจตคติต่อบุคคลและเจตคติต่อสถาบัน

5.3 ลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Traits) เช่น ลักษณะเก็บตัว ลักษณะเปิดเผยตนเอง มีอาการทางประสาท ลักษณะมีอำนาจ และมีลักษณะเด่น

จากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลไม่ปฏิเสธว่าตัวแปรภายนอกบางครั้งมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม ซึ่งแสดงว่าตัวแปรภายนอกมีผลกระทบต่อพฤติกรรมทางอ้อม นั่นคือ ตัวแปรภายนอกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมถ้าหากว่ามันมีความสัมพันธ์กับตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งในทฤษฎี นั่นคือ ถ้าตัวแปรภายนอกมีอิทธิพลต่อความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ การประเมินผลการกระทำ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงหรือแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ซึ่งมีผลกระทบต่อความตั้งใจเชิงพฤติกรรมของบุคคล และทำให้มีผลกระทบต่อพฤติกรรม ถ้าเจตคติหรือการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทำนายความตั้งใจเชิงพฤติกรรมได้ และความตั้งใจเชิงพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันสูง ถึงแม้บางครั้ง พบว่าตัวแปรภายนอกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในเวลาหนึ่ง แต่จะสัมพันธ์กันไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้น ฟิชไบน์ และไอเซน จึงกล่าวว่าไม่มีความจำเป็นที่จะหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภายนอกกับพฤติกรรม เพราะว่ามีผลที่ไม่คงเส้นคงวาต่อความเชื่อที่เป็นรากฐานของพฤติกรรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

ได้มีการนำทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลมาทดสอบ และ ใช้ในการวิจัยกันอย่างกว้างขวางทั้งต่างประเทศ และในประเทศ ซึ่งผลที่พบส่วนมากจะเป็นไปตามทฤษฎี ดังมีงานวิจัยที่นำทฤษฎี การกระทำด้วยเหตุผลไปศึกษาต่อไปนี้

งานวิจัยในต่างประเทศ

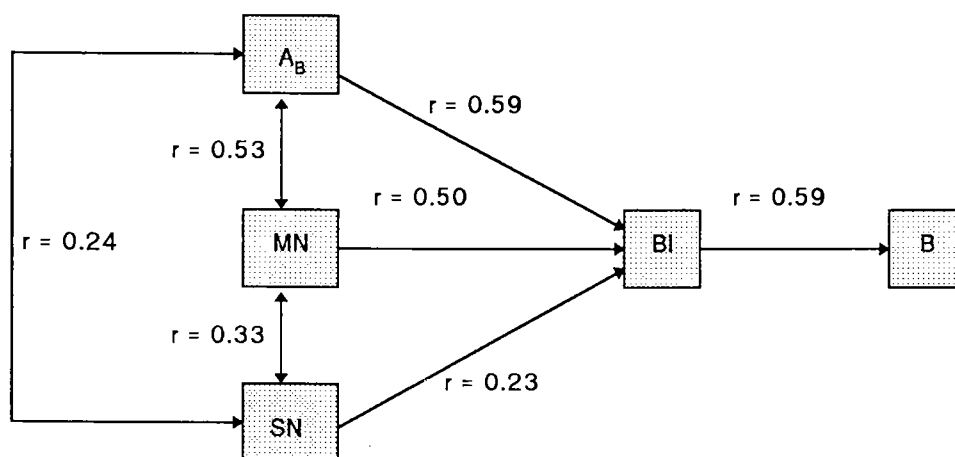
สเปอร์เบอร์ ฟิชไบน์ และไอเซน (Sperber, Fishbein and Ajzen. 1980 : 114 - 129) ได้ศึกษาการทำนายและทำความเข้าใจความตั้งใจในการเลือกประกอบอาชีพของผู้หญิงว่าจะเป็นแม่บ้านหรือประกอบอาชีพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนไฮสกูล เกรด 11 และ 12 จำนวน 111 คน เป็นหญิงผิวขาว 96 คน ผิวดำ 13 คน และอื่น ๆ 2 คน ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง อ่านเรื่องราวสั้น ๆ ของเจน ซึ่งเป็นหญิงที่ประกอบอาชีพและเรื่องของแมรี่ ซึ่งเป็นแม่บ้าน เมื่ออ่าน เรื่องทั้ง 2 จบแล้ว ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างของความตั้งใจ (Differential Intention) คือ การนำความตั้งใจที่จะมีอนาคตคล้ายเจน ลบด้วยความตั้งใจที่จะมีอนาคตคล้ายแมรี่ สามารถทำนายความตั้งใจที่จะเลือกกระทำทางเลือก 2 ทาง ได้อย่างมีนัยสำคัญ ($r = .87$) และมีค่าสหสัมพันธ์สูงกว่าการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจที่จะเลือกกระทำทางเลือก 2 ทางกับความตั้งใจที่จะมีอนาคตคล้ายเจน ($r = .79$) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจที่จะเลือกกระทำทางเลือก 2 ทางกับความตั้งใจที่จะมีอนาคตคล้ายแมรี่ ($r = .79$) จากข้อค้นพบนี้ แสดงว่าการทำนายสภาพการณ์ที่มีทางเลือก 2 ทาง การทำนายด้วยความแตกต่างระหว่างความตั้งใจต่อทางเลือกทั้ง 2 นั้น จะทำนายได้ดีกว่าความตั้งใจต่อทางเลือกแต่ละอย่าง (Ajzen and Fishbein. 1980 : 118)

ความแตกต่างของเจตคติ (Differential Attitude) และความแตกต่างของการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Differential Subjective Norm) ซึ่งหาได้ด้วยวิธีการทำนองเดียวกับความแตกต่างของความตั้งใจ ซึ่งทั้ง 2 ตัวนี้ร่วมกันทำนายความแตกต่างของความตั้งใจได้อย่างมีนัยสำคัญ ($R = .86$) โดยที่ความแตกต่างของเจตคติทำนายความแตกต่างของความตั้งใจได้สูงกว่าความแตกต่างของการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($W_1 = .67$) และ ($W_2 = .29$) ตามลำดับ

โพนมาแซล และแจคคาร์ด (Pomazal and Jaccard. 1976 : 317 - 326) ได้ศึกษา ความเชื่อเจตคติและความตั้งใจที่มีต่อการบริโภคโลหิตของกลุ่มตัวอย่างชายและหญิง มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ (Illinois) จำนวน 270 คน อายุเฉลี่ย 19 - 25 ปี เคยมีประสบการณ์ บริโภคโลหิต 61 % แบบสอบถามสร้างขึ้นจากความเชื่อเด่นชัด 10 ความเชื่อและกลุ่มอ้างอิงเด่นชัด 6 กลุ่ม ผลการวิจัยแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางจริยธรรมร่วมกับสององค์ประกอบหลักในการทำนายความตั้งใจในการบริโภคโลหิตแสดงในภาพประกอบ 2 และความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ดังในภาพประกอบ 3

สิ่งที่น่าสนใจในการวิจัยนี้ คือการทำนายความตั้งใจเชิงพฤติกรรมด้วยระบบความสามารถ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่สามารถ และไม่สามารถบริโภคโลหิตได้ในขณะนั้น (อาจเป็นเพราะความเจ็บป่วย ฟังจะบริโภคโลหิตไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ หรือเลือดใช้ไม่ได้) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของเจตคติต่อพฤติกรรม และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อความตั้งใจในกลุ่มตัวอย่างที่สามารถบริโภคโลหิตได้จำนวน 202 คน ($R = .64, P < .01$) และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถบริโภคโลหิตได้ 68 คน ($R = .38, P < .01$) กล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจ และพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากระดับความสามารถ นอกจากนี้การแสดงพฤติกรรมยังอาจขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น หรือเหตุการณ์อื่น ๆ เช่น การไว้วางใจบุคคล หรือเหตุการณ์ซึ่งทำให้การทำนายพฤติกรรมด้วยความตั้งใจมีความสัมพันธ์สูงขึ้น

A_B แทน เจตคติต่อการบริโภคโลहित

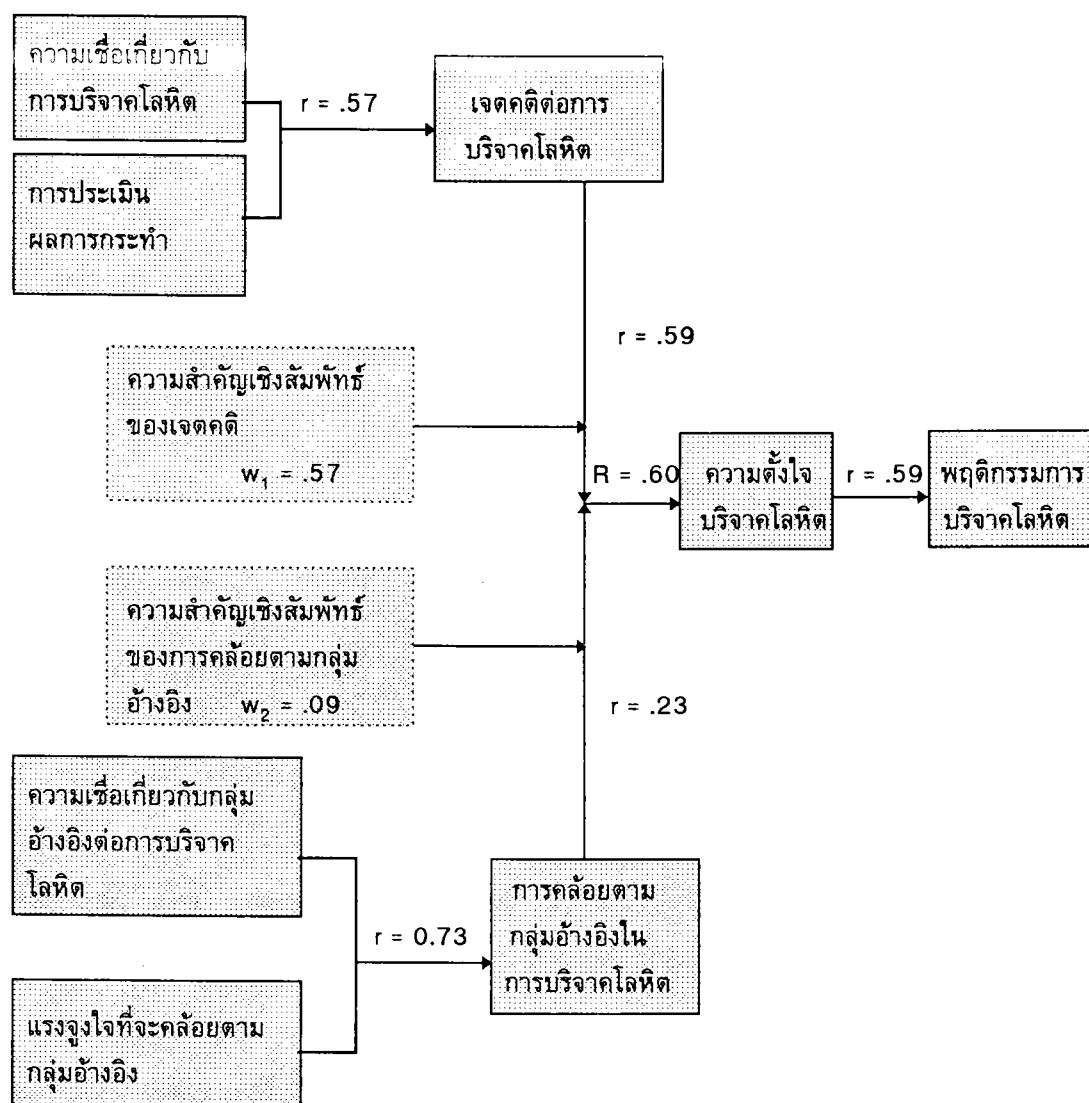
MN แทน ความรู้สึกทางจริยธรรม

SN แทน การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

BI แทน ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม

B แทน พฤติกรรม

ภาพประกอบ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการบริโภคโลहित ความรู้สึกทางจริยธรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม และพฤติกรรมการบริโภคโลहित (ดัดแปลง มาจาก โปมาแซล และแจคคาร์ด. 1976 : 322)

ภาพประกอบ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ เจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความตั้งใจและ พฤติกรรมการบริจาคโลหิต (ดัดแปลงมาจากโพมาเชล และแจคคาร์ด. 1976 : 322)

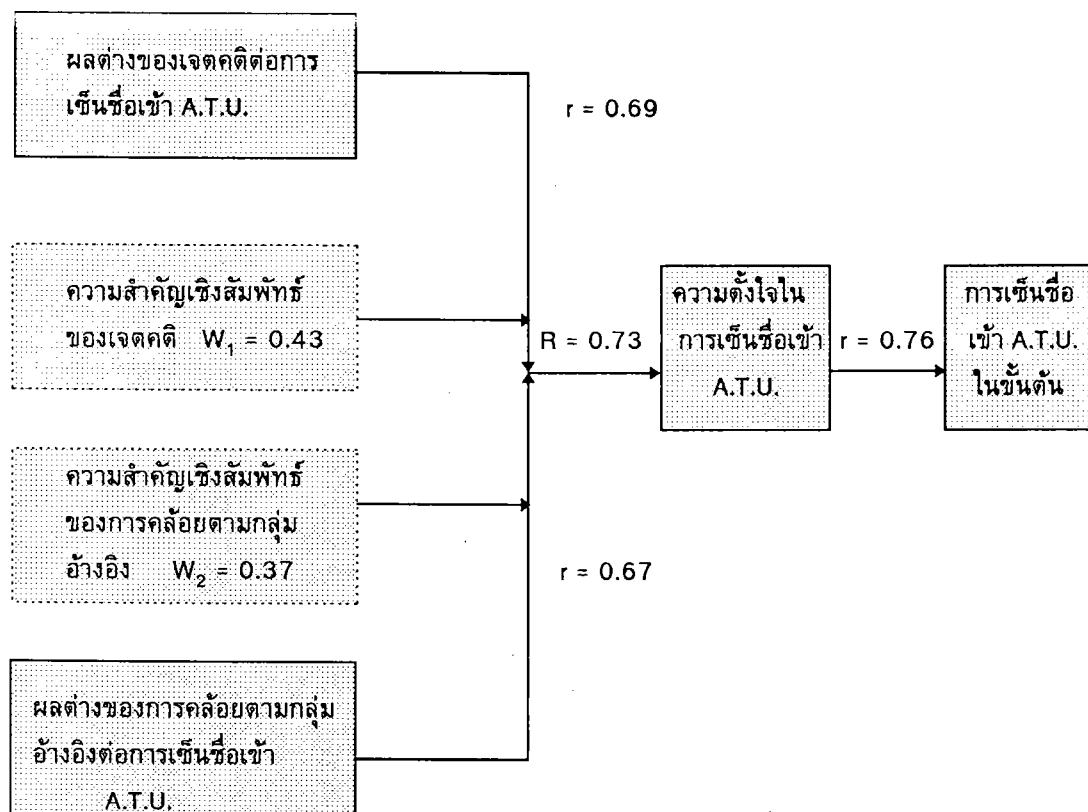
ได้มีการนำทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลไปทดสอบกับสถานการณ์เลือกตั้งของสหรัฐอเมริกาเป็นครั้งแรก โดยทำนายและทำความเข้าใจกับการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1976 และศึกษาผลกระทบของตัวแปรภายนอก (Ajzen and Fishbein. 1980 : 174 - 195) ในการศึกษาครั้งนี้สนใจเฉพาะผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นตัวเก็ง 2 คน คือ คาร์เตอร์และฟอร์ด ในขั้นต้นหาความเชื่อเด่นชัดที่จะลงคะแนนเสียงให้คาร์เตอร์และฟอร์ด แล้วนำมาสร้างแบบสอบถามเพื่อวัดความตั้งใจ เจตคติ และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงที่จะลงคะแนนเสียงให้คาร์เตอร์และฟอร์ด นอกจากนั้น ยังวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ การประเมินผลการกระทำ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อย

ตามกลุ่มอ้างอิง หลังจากการเลือกตั้ง 1 สัปดาห์ ก็ติดตามสอบถามว่ากลุ่มตัวอย่างลงคะแนนเสียงให้ใคร ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลมีค่าสูง

ในการศึกษาผลกระทบของตัวแปรภายนอก ปรากฏว่าตัวแปรภายนอกต่าง ๆ เช่น ผู้สมัครรับเลือกตั้ง ชื่อเสียงของพรรคการเมือง ความเป็นเสรีภาพ-อนุรักษนิยม ลักษณะทางชีวสังคมอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเลือกตั้ง ก็จะมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการออกเสียงเลือกตั้งในระดับที่ใกล้เคียงกัน และเมื่อรวมตัวแปรภายนอกที่มีความสัมพันธ์สูงกับความแตกต่างของเจตคติและความแตกต่างของการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการทำนายความตั้งใจต่อการออกเสียงเลือกตั้ง พบว่าค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย นอกจากนั้นพบว่าคนที่มีความสัมพันธ์สูงกับตัวแปรภายนอกแตกต่างกันก็มีความแตกต่างกันในด้านความเชื่อเกี่ยวกับการออกเสียงเลือกตั้ง การประเมินผลการกระทำ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง หรือแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

แสดงให้เห็นว่าตัวแปรภายนอกที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม มีผลกระทบอย่างเป็นระบบต่อโครงสร้างความคิดที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของเจตคติ และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงและถ้าตัวแปรภายนอกนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม ก็ย่อมไม่มีผลกระทบต่อองค์ประกอบ เจตคติและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ยังได้มีการนำทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลไปสร้างสารเพื่อชักจูงใจให้เปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ติดสุรา ซึ่งได้แก่ วิทยานิพนธ์ปริญญาเอกของแมคอาร์เดิล ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ (Ajzen and Fishbein. 1980 ; citing McArdle. 1972 : 223 - 240) โดยทำการทดสอบคนไข้ชายที่เข้ารักษาในโรงพยาบาลจำนวน 160 คน ซึ่งแต่ละคนทราบข้อมูลเกี่ยวกับโปรแกรมการช่วยเหลือผู้ติดสุราของ A.T.U. (Alcoholic Treatment Unit) โดยวัดตัวแปรต่าง ๆ ในทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลต่อการเซ็นชื่อเข้าและไม่เซ็นชื่อเข้า A.T.U. เมื่อตอบแบบสอบถามแล้ว ก็เสนอให้เซ็นชื่อในขั้นต้นว่าจะเข้าหรือไม่เข้า A.T.U. ซึ่งปรากฏว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างยินดีที่จะเข้า A.T.U. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ สรุปได้ภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลต่างของเจตคติ ผลต่างของการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความตั้งใจและพฤติกรรมการเซ็นชื่อเข้า A.T.U. (Ajzen and Fishbein. 1980 : 233)

ผลต่างของเจตคติ = เจตคติต่อการเซ็นชื่อเข้า A.T.U. - เจตคติต่อการไม่เซ็นชื่อเข้า A.T.U.

ผลต่างของการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง = การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อการเซ็นชื่อเข้า A.T.U. - การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อการไม่เซ็นชื่อเข้า A.T.U.

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า องค์ประกอบของผลต่างของเจตคติต่อการเซ็นชื่อเข้า A.T.U. มีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจได้มากกว่าอีกองค์ประกอบหนึ่ง ดังนั้นการเปลี่ยนเจตคติต่อการเซ็นชื่อเข้า A.T.U. ย่อมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจ และพฤติกรรมการเซ็นชื่อเข้า A.T.U. ด้วยเช่นกัน หลังจากทำการทดสอบครั้งแรกแล้ว ก็ทำการสื่อสารเพื่อชักจูง โดยสร้างสารจากความเชื่อพื้นฐานที่เป็นองค์ประกอบของเจตคติเปรียบเทียบผลใน 4 กลุ่มดังนี้

1. กลุ่มที่ฟังคำชักชวนแบบปกติที่ชอบใช้กันเรียกว่า Health Belief Model
2. กลุ่มที่ฟังคำชักชวนทางลบ
3. กลุ่มที่ฟังคำชักชวนทางบวก
4. กลุ่มควบคุม ไม่ได้ฟังคำชักชวนอะไรเลย

ในแต่ละกลุ่มมีจำนวนคนใช้ 40 คน เป็นคนที่ยินดีเข้า A.T.U. 20 คน ไม่ยินดีเข้า A.T.U. 20 คน โดยให้ฟังเทปคำชักชวนของผู้อำนวยการ A.T.U. ซึ่งมีเนื้อหาแตกต่างกันดังนี้

1. คำชักชวนแบบปกติ เน้นถึงผลเสียของการดื่มสุราต่อไป 10 ข้อ แต่ละข้อโยงกับการดื่มสุราต่อไป เช่น ทำให้สุขภาพเสื่อม ความสัมพันธ์กับครอบครัวและนายจ้างเสื่อมลง และอยู่ในโรงพยาบาลจะได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ น้อย ได้รับความช่วยเหลือน้อย และบอกคนไข้ว่าเขาสามารถเอาชนะการดื่มสุราได้ด้วยการเข้า A.T.U. สุดท้ายก็ชักชวนให้เซ็นชื่อเข้า A.T.U.

2. คำชักชวนทางลบ เน้นการไม่ยอมเซ็นชื่อเข้า A.T.U. ว่าจะมีผลเสียตามมา 10 ข้อ เช่นเดียวกัน และบอกคนไข้ว่าเขาจะทำร้ายตนเองถ้าไม่เซ็นชื่อเข้า A.T.U. สุดท้ายก็ชักชวนให้เซ็นชื่อเข้า A.T.U.

3. คำชักชวนทางบวก เน้นถึงการเซ็นชื่อเข้า A.T.U. แล้วชี้ให้เห็นว่าจะมีผลดีตามมา 10 ข้อ เช่นเดียวกัน บอกคนไข้ว่าเขาจะช่วยเหลือตนเองได้ถ้าเซ็นชื่อเข้า A.T.U. และสุดท้ายก็ชักชวนให้เซ็นชื่อเข้า A.T.U. เช่นเดียวกัน

ผลการสื่อสารชักจูงสามารถทำให้ผู้ที่เซ็นชื่อเข้า A.T.U. ในขั้นต้นเซ็นชื่อเข้า A.T.U. จริง ๆ ถึง 82 % และผู้ที่ไม่เซ็นชื่อในขั้นต้นเปลี่ยนพฤติกรรมเซ็นชื่อเข้า A.T.U. ภายหลังฟังคำชักชวน 13.7 % และปรากฏว่ากลุ่มที่ฟังคำชักชวนทางลบเปลี่ยนพฤติกรรมไปมากที่สุดเป็นจำนวน 30 % กลุ่มที่ฟังคำชักชวนทางบวกเปลี่ยนพฤติกรรมไป 20 % ในกลุ่มที่ฟังคำชักชวนแบบปกติ (Health Belief Model) เปลี่ยนพฤติกรรมไปเพียง 5 % และในทางตรงกันข้ามพบว่าคนไข้ในกลุ่มนี้ที่เคยจะเข้า A.T.U. แต่เดิมเปลี่ยนพฤติกรรมไปไม่เซ็นชื่อเข้า A.T.U. ถึง 50 % ผลการวิจัยนี้สนับสนุนทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลที่สามารถนำไปใช้เปลี่ยนความเชื่อ เจตคติ ความตั้งใจและพฤติกรรมได้

งานวิจัยในประเทศ

วรณี จิระขุติโรจน์ (2527) ได้ศึกษาเจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เจตนาเชิงพฤติกรรม และพฤติกรรมในการใช้บริการการปรึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 760 คน ซึ่งพบว่าเจตคติต่อการใช้บริการการปรึกษากับอาจารย์แนะแนวในโรงเรียนสามารถทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรมในการใช้บริการการปรึกษากับอาจารย์แนะแนวในโรงเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเจตนาเชิงพฤติกรรมกับพฤติกรรมการใช้บริการการปรึกษากับอาจารย์แนะแนวในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 พฤติกรรมนี้ได้จากการเคยทำมาก่อนเพียงใดในอดีตมากกว่าจะเป็นการวัดพฤติกรรมจริงหลังจากการวัดเจตนาเชิงพฤติกรรม

นอกจากนี้ยังได้ศึกษาความเชื่อเกี่ยวกับผลการกระทำของการแสดงพฤติกรรม การประเมินผลการกระทำ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ถาวร แซ่ตั้ง (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การทำนายพฤติกรรมการเลือกสมัครสอบเข้าเรียนต่อคณะวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร” โดยนำทฤษฎี การกระทำด้วยเหตุผลของฟิชไบน์ และไอเซน เป็นหลักในการศึกษา เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสำรวจความรู้สึนึกคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเลือกคณะวิทยาศาสตร์ ในการสมัครสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ประจำปีการศึกษา 2529 ซึ่งสร้างตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ประกอบด้วย แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ 14 ข้อ แบบวัดการประเมินผลของการกระทำ 14 ข้อ แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง 7 ข้อ แบบวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง 7 ข้อ แบบวัดเจตคติทางตรง 7 ข้อ แบบวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง 1 ข้อ และแบบวัดเจตนาเชิงพฤติกรรม 1 ข้อ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ จำนวน 440 คน ผลการศึกษาพบว่า เจตคติต่อการเลือกเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์ ประกอบกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเลือกเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์ สามารถทำนาย

เจตนาเชิงพฤติกรรมในการเลือกศึกษาต่อในคณะวิทยาศาสตร์ ได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเจตนาเชิงพฤติกรรมกับพฤติกรรมในการเลือกเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 และจากผลการศึกษายังพบว่า องค์ประกอบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเลือกเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์มีบทบาทต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมในการสมัครเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์มากกว่าองค์ประกอบเจตคติต่อการเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์ เมื่อวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ($N = 44$, $W_2 = .37$, $W_1 = .23$) และวิเคราะห์เฉพาะผู้ที่สมัครสอบเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ก็พบผลเช่นเดียวกัน ($N = 378$, $W_2 = .40$, $W_1 = .23$)

ราชันย์ บุญธิดา (2536) ได้ศึกษา การทำนายพฤติกรรมทุจริตการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 451 คน พบว่า เจตคติต่อการทุจริตการสอบร่วมกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการทุจริตการสอบ สามารถทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรมในการทุจริตการสอบได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ($R = 0.6817$) และ พบว่าองค์ประกอบเจตคติต่อการทุจริตการสอบมีบทบาทต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมในการทุจริตการสอบ มากกว่าองค์ประกอบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการทุจริตการสอบ ($\beta_1 = 0.3959$, $\beta_2 = 0.3829$)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด

มาลินี ศรีวงศ์ไพรัช (2523) ได้ศึกษา ลักษณะบางประการทางนิเวศวิทยา สังคม และเศรษฐกิจ ที่สัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของประชากรในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ ความหนาแน่นของชุมชน การย้ายถิ่น ความสัมพันธ์ครอบครัว การมีบุคคลช่วยเหลือในการแก้ปัญหาต่างๆ การมีเพื่อนติดยาเสพติด รายได้ อาชีพใช้แรงงาน และความรู้สึกมั่นคงในรายได้ โดยใช้การสัมภาษณ์คนไข้ติดยาเสพติดที่มาับการรักษาที่แผนกจิตเวช และคนไข้ซึ่งไม่มีประวัติการติดยาเสพติดมารับการรักษาที่แผนกคนไข้นอก โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ กลุ่มละ 160 คน ได้ผลสรุปว่าความสัมพันธ์ครอบครัว การมีเพื่อนติดยาเสพติด และอาชีพใช้แรงงานมีความสัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของประชากร และพบความสัมพันธ์ทางลบของการย้ายถิ่น โดยผู้ไม่ย้ายถิ่นหรือผู้ที่อาศัยในกรุงเทพมหานคร กลับเป็นผู้ติดยาเสพติดมากกว่าผู้ย้ายถิ่น ส่วนบุคคลที่ช่วยเหลือในปัญหาต่างๆ ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กับการติดยาเสพติดบ้างในบางปัญหานั้นพบว่าความหนาแน่นของชุมชน ความรู้สึกมั่นคงในรายได้ และการมีรายได้มากน้อยไม่มีความสัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของประชากร

ศรีสมบัติ บุญเมือง (2527) ได้ศึกษา การรับข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น และศึกษาถึงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ กลุ่มวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนอายุระหว่าง 12 - 25 ปี จากโรงพยาบาลธัญญารักษ์ 116 ราย โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า 42 ราย และโรงพยาบาลทหารเรือกรุงเทพ 42 ราย รวมตัวอย่างทั้งสิ้น 200 ราย โดยวิธีสุ่มตัวอย่างการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนส่วนใหญ่เคยได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอีนจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อน โรงเรียน วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ เอกสารสิ่งตีพิมพ์ และนิทรรศการยาเสพติด สำหรับแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอีนที่ได้รับมากที่สุดคือจากเพื่อน ลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอีน ที่วัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนทราบจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อน โรงเรียน วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ เอกสารสิ่งตีพิมพ์ และนิทรรศการยาเสพติด ส่วนใหญ่ทราบว่าเป็นสิ่งมีโทษ ส่วนลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอีนที่ทราบจากเพื่อน ส่วนใหญ่ทราบว่าเป็นสิ่งไม่มีโทษ วัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนที่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอีน

จากแหล่งการรับข้อมูลเฮโรอินที่ต่างกันมีผลทำให้วัยที่เริ่มเสพยาเฮโรอินแตกต่างกัน กล่าวคือ วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่มีอายุเริ่มเสพยาเฮโรอินต่ำกว่า 19 ปี ลงมาส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลเฮโรอินจากเพื่อนบ้านมากที่สุด ในขณะที่วัยรุ่นที่มีอายุเริ่มเสพยาเฮโรอินตั้งแต่ 19 ปีขึ้นไปส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลเฮโรอินจากโรงเรียนมากที่สุด วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่มีประสบการณ์ในการใช้ทินเนอร์ที่ต่างกันมีผลทำให้วัยที่เริ่มเสพยาเฮโรอินแตกต่างกัน กล่าวคือ วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่มีอายุเริ่มเสพยาเฮโรอินที่มีอายุเริ่มเสพยาเฮโรอินต่ำกว่า 19 ปีลงมา ส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ทินเนอร์มาก่อน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุเริ่มเสพยาเฮโรอินตั้งแต่ 19 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ทินเนอร์มาก่อน วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่มีประสบการณ์ในการใช้ ยู.น็อค.ดิน. ที่ต่างกันมีผลทำให้จำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษาแตกต่างกัน กล่าวคือ วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ ยู.น็อค.ดิน. มาก่อนเฮโรอิน ส่วนใหญ่จะมีจำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษาน้อยครั้งมากขึ้น ในขณะที่วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ ยู.น็อค.ดิน. ส่วนใหญ่จะมีจำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษาน้อยครั้งลง วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่มีวัยเริ่มเสพยาเฮโรอินที่ต่างกันมีผลทำให้จำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษาแตกต่างกัน กล่าวคือ วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่มีอายุเริ่มเสพยาเฮโรอินต่ำกว่า 19 ปีลงมา ส่วนใหญ่จะมีจำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษาน้อยครั้งมากขึ้น ในขณะที่วัยรุ่นที่มีอายุเริ่มเสพยาเฮโรอินตั้งแต่ 19 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่จะมีจำนวนครั้งที่เข้ารับการรักษาน้อยครั้งลง วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเฮโรอิน ที่ต่างกันมีผลทำให้จำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษาแตกต่างกัน กล่าวคือ วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่ยอมรับว่า การเสพยาเฮโรอินนั้นทอนความเจริญก้าวหน้า ส่วนใหญ่จะมีจำนวนครั้งที่เข้ารับการรักษาน้อยครั้งมากขึ้น ในขณะที่วัยรุ่นที่ติดเฮโรอินที่ไม่ยอมรับว่าการเสพยาเฮโรอินนั้นทอนความเจริญก้าวหน้า ส่วนใหญ่จะมีจำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษาน้อยครั้งลง การวิเคราะห์การผันแปรและการวิเคราะห์การจำแนกหมู่ พบว่าการรับข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอินจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง เพื่อน หนังสือพิมพ์ เอกสารและสิ่งตีพิมพ์ของวัยรุ่นที่ติดเฮโรอินมีผลต่อการเสพยาเฮโรอินของวัยรุ่น (วัดด้วยจำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษา) กล่าวคือ การรับข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอินจากเพื่อนจะมีผลต่อการเสพยาเฮโรอินของวัยรุ่นมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การรับข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอินจากบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง หนังสือพิมพ์ เอกสารและสิ่งตีพิมพ์ และญาติพี่น้องตามลำดับ

จิรจุจ พรหมโบล (2530) ได้ศึกษา ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกลับเข้ามาเสพยาเสพติดให้โทษ และทราบถึงลักษณะของการเสพยาเริ่มต้นการเสพยาเป็นมาอย่างไร โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ต้องขังในเรือนจำทัณฑสถานบำบัดพิเศษบางเขน กรุงเทพมหานคร ที่ต้องขังในปี 2529 โดยสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ตามขนาดของตัวอย่าง 301 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าไคสแควร์ และค่าลูลัสกีว พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ที่ติดยาเสพติดให้โทษมีปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกลับเข้ามาเสพยาเสพติดให้โทษ 3 ประการคือ อายุ ระดับการศึกษา และการคบเพื่อนที่ติดยาเสพติดให้โทษส่วนลักษณะครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการกลับเข้ามาเสพยาเสพติดให้โทษ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอไว้ว่าควรมีการบำบัดทางจิตใจควบคู่กับการบำบัดทางร่างกาย ควรให้ความรู้และฝึกอบรมอาชีพ ผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษ พร้อมทั้งมีการคุมความประพฤติในระยะเวลาพอสมควร (ประมาณ 3-5 ปี) และจะต้องเน้นการควบคุมปัญหาเสพยาเสพติดให้โทษที่บริเวณอันเป็นแหล่งเสพยาและจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ สำหรับการป้องกันควรมีการให้ความรู้และทำความเข้าใจให้แก่เยาวชนถึงโทษของยาเสพติดให้โทษ และป้องกันปัญหาเสพยาเสพติดให้โทษโดยวิธีสังคมบำบัด

นิรมล เปลี่ยนจรรยา (2530 : 75 และ 138 - 142) ศึกษาการใช้กฎหมายและสารระเหยของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร : การเรียนรู้ทางสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการใช้สารระเหย ครั้งแรกเริ่มใช้เมื่ออายุ 14

ปีมากที่สุด และเริ่มใช้ในขณะกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สาเหตุการใช้ครั้งแรกเพราะต้องการทดลองและเพื่อนชวน และเลียนแบบบุคคล การให้ความหมายของสารระเหยและการใช้สารระเหยของบุคคลสำคัญ คือ บิดามารดา ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ไปในทางลบ มีผลต่อการไม่ใช้สารระเหยของนักเรียน รวมทั้งการคบเพื่อนกลุ่มที่ไม่เคยใช้ยาเสพติด และไม่เคยได้รับการให้ความหมายของการใช้ยาเสพติดไปในทางบวก ทำให้นักเรียนมากกว่าร้อยละ 90 ไม่มีโอกาสใช้ยาเสพติดเลย นักเรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์และเคยมีประสบการณ์ใช้สารระเหยครั้งเดียวแล้วเลิกให้เหตุผลว่า เกิดความกลัว

กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 384 - 393) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนไทย โดยทำการศึกษาในนักเรียนที่มีประสบการณ์ในการใช้สารเสพติด ซึ่งกำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญและในระดับอาชีวศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,102 คน จากทุกภาคของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า มีความรู้ความเข้าใจว่าสารเสพติดที่ติดง่ายและมีพิษร้ายแรงที่สุด คือ เฮโรอีน ในทัศนะของนักเรียนมีความคิดว่า บุคคลที่เสพยาสารระเหยไม่ว่าจะเป็นชั่วคราวหรือประจำ ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม เพื่อนมีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดครั้งแรก สำหรับเหตุผลของบุคคลที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติดทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่เหมาะสมก็คือ เพราะความอยากรู้อยากลอง มีปัญหาครอบครัว นักเรียนมีเพื่อนในชั้นที่ใช้สารเสพติด นักเรียนมีความเข้าใจว่า ถ้าเสพยาสารระเหยแล้วจะเลิกได้เมื่อต้องการ สำหรับบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลิกเสพยา คือ บิดามารดา นักเรียนสามารถซื้อสารระเหย (กาว ทินเนอร์ แลคเกอร์ เบนซิน) ได้จากร้านค้า ร้านซ่อมจักรยาน และร้านขายวัสดุ

จากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า งานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่นำทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลมาอธิบายและทำนาย ผลที่พบจะเป็นไปตามทฤษฎี ดังนั้นผู้วิจัยจึงอาศัยผลดังกล่าวเป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า

1. เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด และ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด
2. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด มีตัวแปรต่อไปนี้ แตกต่างกัน
 - 2.1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด
 - 2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด
 - 2.3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด
 - 2.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 2.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 2.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง กระทรวงยุติธรรม โดยประกอบด้วย

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงปราง
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่บ้านกรูด
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็กบ้านมูทิดา
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
สถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เลือกมาจากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง กระทรวงยุติธรรม ซึ่งได้รับการปล่อยตัว ภายใน เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2540 ถึง เดือน มีนาคม พ.ศ. 2541 จำนวนทั้งสิ้น 475 คน แบ่งตามสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ต่างๆ ได้ดังนี้

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราง	จำนวน	68	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่บ้านกรูด	จำนวน	232	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็กบ้านมูทิดา	จำนวน	100	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา	จำนวน	57	คน
สถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ	จำนวน	18	คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของไอเซน และ ฟิชไบน์ (1980) รูปแบบของแบบวัดสร้างตามวิธีการของ ออสกูด จำนวนทั้งสิ้น 203 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9729 ประกอบด้วย 7 ชุดตัวแปร ดังนี้

ชุดที่ 1 แบบวัดเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (AB_i) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 49 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9705

ชุดที่ 2 แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (b_i) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8921

ชุดที่ 3 แบบวัดการประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (e_i) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9568

ชุดที่ 4 แบบวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (SN_i) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 7 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9515

ชุดที่ 5 แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (NB_i) ของเด็กและเยาวชน
จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9422

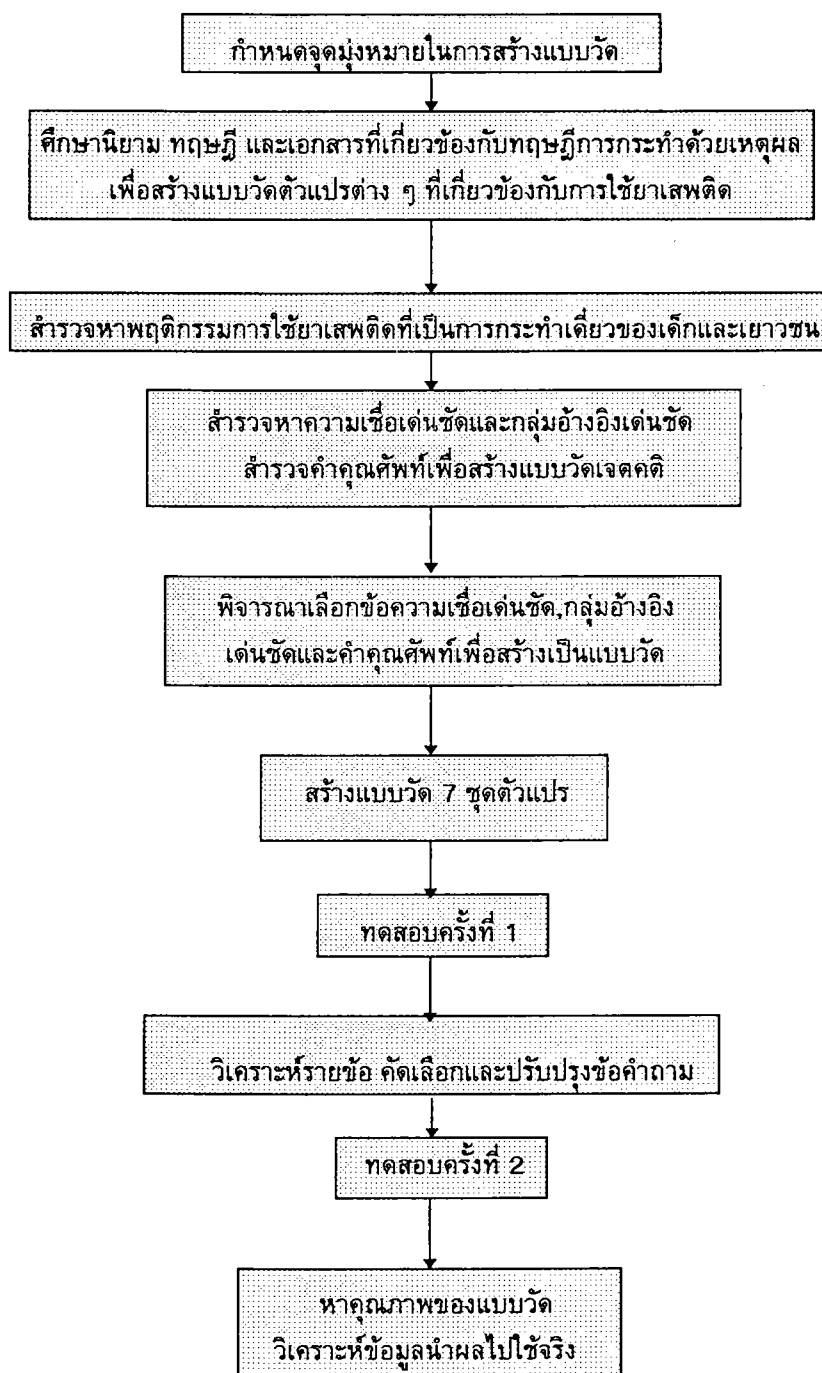
ชุดที่ 6 แบบวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (MC_i) ของเด็กและเยาวชน
จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9584

ชุดที่ 7 แบบวัดความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติด (I_i) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 7 ข้อ ค่าความ
เชื่อมั่นเท่ากับ .9138

(ดูภาคผนวก ง)

วิธีดำเนินการสร้างแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับขั้น ดังนี้

ภาพประกอบ 6 แสดงลำดับขั้นของการสร้างแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด ของเด็ก และเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด เพื่อสร้างแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

- 1.1 เพื่อวัดเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (Ag_i) ของเด็กและเยาวชน
- 1.2 เพื่อวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (b_i) ของเด็กและเยาวชน
- 1.3 เพื่อวัดการประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (e_i) ของเด็กและเยาวชน
- 1.4 เพื่อวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (SN_i) ของเด็กและเยาวชน
- 1.5 เพื่อวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (NB_i) ของเด็กและเยาวชน
- 1.6 เพื่อวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (MC_i) ของเด็กและเยาวชน
- 1.7 เพื่อวัดความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติด (I_i) ของเด็กและเยาวชน

2. ศึกษานิยาม ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความรู้ทั่วไปเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษ ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล งานวิจัยที่เกี่ยวกับการกระทำด้วยเหตุผล งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด เพื่อสร้างแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน โดยสร้างตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ ไอเซน และฟิชไบน์

3. สืบหาหาพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนที่เป็นการกระทำเดียว โดยใช้แบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open Ended) ตัวอย่าง เช่น

คำชี้แจง

แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการทำปริญญานิพนธ์ ความคิดเห็นของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างสูงและจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวท่านทั้งสิ้น ขอให้ท่านทำด้วยความตั้งใจ ตอบให้มากที่สุดเท่าที่ท่านนึกได้

“ฉัน” หมายถึง ตัวของท่าน

(00) เมื่อฉันหรือเพื่อนของฉัน ต้องการใช้ยาเสพติด ฉันหรือเพื่อนของฉัน จะใช้ยาเสพติดอะไรและเสพติดด้วยวิธีการอย่างไร

- 1 ยาเสพติด ชื่อ..... เสพด้วยวิธีการ.....
- 2 ยาเสพติด ชื่อ..... เสพด้วยวิธีการ.....
- 3 ยาเสพติด ชื่อ..... เสพด้วยวิธีการ.....
- 4 ยาเสพติด ชื่อ..... เสพด้วยวิธีการ.....
- 5 ยาเสพติด ชื่อ..... เสพด้วยวิธีการ.....
- 6 ยาเสพติด ชื่อ..... เสพด้วยวิธีการ.....

เมื่อได้ ชื่อยาเสพติดและวิธีการใช้ นำมาตรวจสอบหาพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดที่มีความถี่สูง ๆ เพื่อนำไปใช้ศึกษา ต่อไป

4. สำรวจหาความเชื่อเด่นชัด (Salient Belief) กลุ่มอ้างอิงเด่นชัด (Salient Referents) และคำคุณศัพท์ที่มีต่อการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน โดยใช้แบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open Ended)

ตัวอย่าง การสำรวจหาความเชื่อเด่นชัด เช่น

(00) ฉันคิดว่า ถ้าฉันใช้ยาเสพติด จะเกิดผลอะไรกับฉัน

- 1.....
- 2.....
- ...
- 9.....

ตัวอย่าง การสำรวจหากลุ่มอ้างอิงเด่นชัด เช่น

(00) ถ้าฉันใช้ยาเสพติด ฉันจะคิดถึงคนสำคัญ ที่สนับสนุนฉันคือ

- 1.....
- 2.....
- ...
- 7.....

(00) ถ้าฉันใช้ยาเสพติด ฉันจะคิดถึงคนสำคัญ ที่คัดค้านฉันคือ

- 1.....
- 2.....
- ...
- 7.....

ตัวอย่าง การสำรวจหาคำคุณศัพท์ที่มีต่อการใช้ยาเสพติด เช่น

(00) ฉันคิดว่า การใช้ยาเสพติดของฉัน เป็นสิ่งที่.....

- 1.....
- 2.....
- ...
- 9.....

5. พิจารณาคัดเลือกข้อความเชื่อเด่นชัด กลุ่มอ้างอิงเด่นชัด และคำคุณศัพท์ เพื่อนำไปสร้างข้อคำถามในแบบวัด (ดูภาคผนวก ก)

5.1 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน มีวิธีการพิจารณาดังนี้ (Ajzen and Fishbein, 1980 : 68 - 70)

5.1.1 นำแบบสอบถามปลายเปิดไปสำรวจความเชื่อจากกลุ่มตัวอย่าง

5.1.2 วิเคราะห์เนื้อหาของความเชื่อต่าง ๆ ที่แตกต่างกันเป็นรายบุคคล

5.1.3 จัดกลุ่มความเชื่อที่มีผลของการกระทำเหมือนกันเข้าด้วยกัน และนับความถี่ของแต่ละผลของการกระทำในกลุ่ม ซึ่งผลของการกระทำในแต่ละกลุ่มเป็นอิสระต่อกันหรือไม่เกี่ยวข้องกัน

5.1.4 คัดเลือกข้อความเชื่อเด่นชัด ด้วยวิธีการเลือกข้อความเชื่อที่มีความถี่สูงที่สุดไปจนถึงข้อความเชื่อรวมความถี่ได้ 75 % ของความถี่รวมทั้งหมดของทุก ๆ ข้อความเชื่อ

5.2 พิจารณากลุ่มอ้างอิงเด่นชัด ด้วยวิธีการสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดแล้วให้ตอบแบบอิสระ (Free Response Format) โดยเลือกกลุ่มบุคคลหรือกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการใช้จ่ายของเด็กและเยาวชนซึ่งถูกระบุถึงมากที่สุด จากกลุ่มตัวอย่าง ทั้งที่เป็นฝ่ายสนับสนุน และ ฝ่ายคัดค้าน ซึ่งจัดอยู่ในรูปกลุ่มอ้างอิงที่มีความถี่สูง

5.3 สำรวจคำคุณศัพท์ โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดแล้วให้ตอบแบบอิสระ (Free Response Format) โดยผู้วิจัยคัดเลือกคำคุณศัพท์ที่มีความถี่สูงได้ประมาณ 7 คำ นำมาสร้างแบบวัดเจตคติต่อการใช้จ่ายของเด็กและเยาวชน ตามวิธีการแบบออสกู๊ด และคนอื่น ๆ (Osgood and others. 1957)

6. รวบรวมข้อความในชั้นที่ 5 ไปสร้างแบบวัดชุดต่างๆ 7 ชุด นำแบบวัดไปให้กรรมการควบคุมปริญญาโทตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม ตามจุดมุ่งหมายการวิจัยและทฤษฎี รวมทั้งการใช้ภาษาและนำมาปรับปรุงแก้ไข

7. นำแบบวัดที่สร้างจากข้อ 6 ไปดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ 1 ทดลองเก็บข้อมูลกับเด็กและเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัว ภายในเดือนสิงหาคม 2540 จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามเป็นรายข้อ (Item Analysis) โดยใช้ t - test เพื่อคัดเลือกข้อคำถามที่ดี คือ ข้อที่มีค่า t แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏว่าข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นรวม 7 ชุด มีจำนวน 231 ข้อ คัดเลือกไว้ใช้จำนวน 203 ข้อ (ดูภาคผนวก ข)

ครั้งที่ 2 นำแบบวัดที่ปรับปรุงจากการทดลองครั้งที่ 1 เรียบร้อยแล้ว จำนวน 203 ข้อ ไปเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 กับเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 475 คน นำแบบวัดที่เก็บมาได้มาตรวจสอบความถูกต้อง และคัดเลือกเฉพาะฉบับที่ตอบทุกข้อ มาตรวจให้คะแนน รวบรวมข้อมูล เพื่อ

- หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้จ่ายของเด็กและเยาวชน โดยคำนวณด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9729

- หาค่าความเที่ยงตรงภายในโดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของแต่ละชุด ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตรง ตั้งแต่ .0428 ถึง .8790 (ดูภาคผนวก ค)

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน แสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน

ชุดที่	คำขั้วปลายมาตราวัด	การให้คะแนน
1. แบบวัดเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (AB_i)	คำคุณศัพท์ทางบวก - คำคุณศัพท์ทางลบ	+3 ถึง - 3
2. แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (b_i)	เป็นไปได้ - เป็นไปไม่ได้	+3 ถึง - 3
3. แบบวัดการประเมินผลของการใช้ยาเสพติด (e_i)	ดี - เลว	+3 ถึง -3
4. แบบวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (SN_i)	เป็นไปได้ - เป็นไปไม่ได้	+3 ถึง - 3
5. แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (NB_i)	เป็นไปได้ - เป็นไปไม่ได้	+3 ถึง - 3
6. แบบวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด(MC_i)	ไม่ต้องการ - ต้องการ	1 ถึง 7
7. แบบวัดความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด (I_i)	ตั้งใจจะใช้ - ตั้งใจจะไม่ใช้	+3 ถึง - 3

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขอความร่วมมือจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อนัดหมาย วัน เวลา ที่ขอเข้าไปเก็บข้อมูล (ระหว่าง เดือน สิงหาคม 2540 ถึง เดือน มีนาคม 2541)

2. นำแบบวัดที่ตรวจสอบคุณภาพแล้ว ไปทดสอบ

3. ก่อนดำเนินการสอบ ซึ่งแจ้งเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ผลตามความเป็นจริงและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล กับกลุ่มตัวอย่างจริง ในช่วงต้นของทุกเดือน เก็บได้ข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 475 คน

4. ตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบวัดทุกฉบับ คัดฉบับสมบูรณ์ไว้ เพื่อตรวจให้คะแนนต่อไป

5. นำแบบวัดฉบับสมบูรณ์ มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน และนำคะแนนมาจัดระเบียบข้อมูล เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล นำผลไปทดสอบสมมุติฐาน และอธิบายปัญหาตามจุดมุ่งหมาย

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-PC ในการวิเคราะห์ค่าสถิติเพื่อตอบคำถามการวิจัย โดยมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ดังนี้

1. คำนวณหาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ($R_{y.12}$) และคำนวณหาน้ำหนักการถดถอยพหุคูณ (β_1, β_2) ระหว่างตัวแปรทำนาย คือ เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (AB_i) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (SN_i) กับตัวแปรเกณฑ์คือ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด (I_i)
2. ศึกษาตัวแปรต่างๆ โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. เปรียบเทียบตัวแปรต่าง ๆ โดยหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนน เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ระหว่างเด็กและเยาวชนกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติดกับเด็กและเยาวชนกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ด้วยการทดสอบที (t - test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอข้อมูล ผลการวิเคราะห์จะกระทำตามลำดับความมุ่งหมายของการวิจัยที่กำหนดไว้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เข้าใจตรงกันในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนเด็กและเยาวชนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบง่าย
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ
R^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
β_1	แทน	ความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ของเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด
β_2	แทน	ความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ของการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
*	แทน	ความเชื่อมั่นทางสถิติได้อย่างน้อยร้อยละ 95
**	แทน	ความเชื่อมั่นทางสถิติได้อย่างน้อยร้อยละ 99
***	แทน	ความเชื่อมั่นทางสถิติได้อย่างน้อยร้อยละ 99.99

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

การกำหนดเกณฑ์เพื่อใช้ในการแปลความหมายของคะแนน ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินคะแนนโดยใช้เกณฑ์สัมบูรณ์ (Absolute Criterion) ดังต่อไปนี้

1. คะแนนเฉลี่ยของ

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด
การประเมินผลของการใช้ยาเสพติด
เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด
ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด

ใช้เกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
2.15 ถึง 3.00	ตัวแปรนั้นมีค่าทางบวกสูงหรือมาก
1.29 ถึง 2.14	ตัวแปรนั้นมีค่าทางบวกค่อนข้างสูง
0.43 ถึง 1.28	ตัวแปรนั้นมีค่าทางบวกเล็กน้อย
-0.42 ถึง 0.42	เป็นกลาง
-1.28 ถึง -0.43	ตัวแปรนั้นมีค่าทางลบเล็กน้อย
-2.14 ถึง -1.29	ตัวแปรนั้นมีค่าทางลบค่อนข้างสูง
-3.00 ถึง -2.15	ตัวแปรนั้นมีค่าทางลบสูงหรือมาก

2. คะแนนเฉลี่ยของ

แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ใช้เกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
1.00 ถึง 1.85	มีแรงจูงใจต่ำมาก
1.86 ถึง 2.71	มีแรงจูงใจต่ำ
2.72 ถึง 3.57	มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำ
3.58 ถึง 4.43	มีแรงจูงใจปานกลาง
4.44 ถึง 5.29	มีแรงจูงใจค่อนข้างสูง
5.30 ถึง 6.15	มีแรงจูงใจสูง
6.16 ถึง 7.00	มีแรงจูงใจสูงมาก

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ไว้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่าง เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดกับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด เสนอไว้ในตาราง 2 และภาพประกอบ 7

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด เสนอไว้ในตาราง 3 - 33

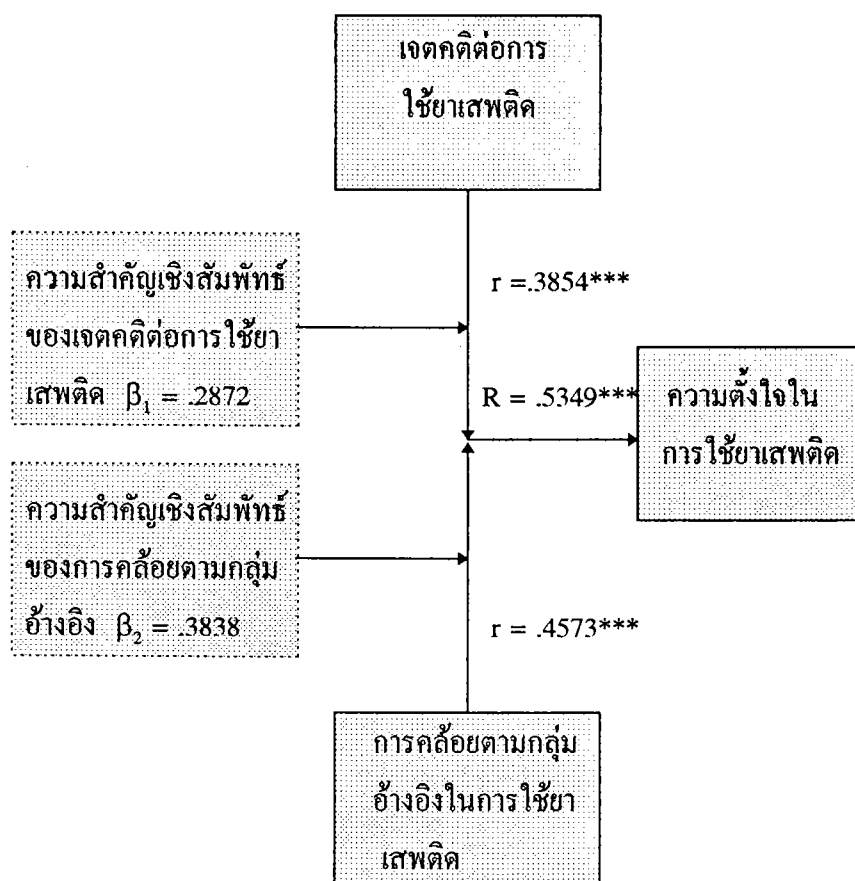
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบ เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ระหว่างกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด เสนอไว้ในตาราง 3 - 32

ตารางที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด

ตัวแปรทำนาย	ความสัมพันธ์				F	ตัวแปรเกณฑ์
	β	r	R	R ² (%)		
เจตคติต่อการสูบบุหรี่	0.1865	0.2456***	0.4417	19.5098	57.198 ***	ความตั้งใจ
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูบบุหรี่	0.3719	0.4015***				จะสูบบุหรี่
เจตคติต่อการกินยาบ้า	0.3314	0.3519***	0.4781	22.8579	69.912 ***	ความตั้งใจ
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการกินยาบ้า	0.2803	0.3920***				จะกินยาบ้า
เจตคติต่อการฉีดเฮโรอีน	0.2166	0.2893***	0.4366	19.0619	55.569 ***	ความตั้งใจ
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการฉีดเฮโรอีน	0.3349	0.3819***				จะฉีดเฮโรอีน
เจตคติต่อการสูเสโรอีน	0.2375	0.3113***	0.4675	21.8556	66.018 ***	ความตั้งใจ
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูเสโรอีน	0.3566	0.4057***				จะสูเสโรอีน
เจตคติต่อการสูบกัญชา	0.2480	0.3210***	0.4481	20.0793	59.289 ***	ความตั้งใจ
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูบกัญชา	0.3211	0.3775***				จะสูบกัญชา
เจตคติต่อการสูบบุหรี่	0.2270	0.3138***	0.4668	21.7902	65.765 ***	ความตั้งใจ
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูบบุหรี่	0.3564	0.4117***				จะสูบบุหรี่
เจตคติต่อการดื่มกาว	0.3259	0.4014***	0.5406	29.2248	97.426 ***	ความตั้งใจ
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการดื่มกาว	0.3698	0.4363***				จะดื่มกาว
เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (รวม)	0.2872	0.3854***	0.5349	28.6118	94.621 ***	ความตั้งใจใน
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (รวม)	0.3838	0.4573***				การใช้ยาเสพติด (รวม)

จากตารางที่ 2 พบว่า มีความสัมพันธ์กันทางบวกระหว่างเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด กับ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และองค์ประกอบด้านเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด สามารถอธิบายและทำนาย ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด ได้ร้อยละ 28.61

การวิจัยครั้งนี้ ได้ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ซึ่งสรุปเป็นภาพประกอบได้ดังนี้

ภาพประกอบ 7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด

จากภาพประกอบ 7 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .3854 และมีความสำคัญเชิงสัมพัทธ์เท่ากับ .2872 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .4573 และมีความสำคัญเชิงสัมพัทธ์เท่ากับ .3838 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์พหุคูณกับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .5349

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการทดสอบความแตกต่างของ เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด

พฤติกรรมการใช้ยาเสพติด	เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด									t
	กลุ่มรวม			กลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด			กลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด			
	n	$\bar{X}$	S.D.	n	$\bar{X}$	S.D.	n	$\bar{X}$	S.D.	
การสูบบุหรี่	475	-2.2926	1.0675	92	-1.8400	1.4065	368	-2.4208	0.9290	3.760 ***
การกินยาบ้า	475	-2.2950	1.0250	63	-1.4716	1.4397	396	-2.4260	0.8793	5.112 ***
การฉีดเฮโรอีน	475	-2.5852	0.9125	53	-1.9676	1.5148	395	-2.6983	0.7183	3.460 ***
การสูดเฮโรอีน	475	-2.5702	0.9254	58	-1.9556	1.5211	393	-2.6797	0.7697	3.559 ***
การสูบกัญชา	475	-2.2787	1.0511	71	-1.5955	1.4125	385	-2.4356	0.8806	4.841 ***
การสูบบุหรี่	475	-1.7190	1.2177	180	-1.3317	1.2779	275	-2.0337	1.0438	6.149 ***
การดมกาว	475	-2.5364	0.9300	71	-1.7243	1.6702	384	-2.7042	0.5906	4.887 ***
เฉลี่ย	475	-2.3254	0.8523	71	-1.6570	1.3085	392	-2.4598	0.6522	5.057 ***

จากตาราง 3 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีเจตคติไม่ดียิ่งมากต่อการสูบบุหรี่ การกินยาบ้า การฉีดเฮโรอีน การสูดเฮโรอีน การสูบกัญชาและการดมกาว ส่วนการสูบบุหรี่นั้นมีเจตคติไม่ดีค่อนข้างมาก

เด็กและเยาวชนกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติดมีเจตคติไม่ดีค่อนข้างมากต่อการใช้ยาเสพติดทุกชนิด ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ที่มีเจตคติไม่ดียิ่งมากต่อการสูบบุหรี่ การกินยาบ้า การฉีดเฮโรอีน การสูดเฮโรอีน การสูบกัญชาและการดมกาว และมีเจตคติไม่ดีค่อนข้างมากต่อการสูบบุหรี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 92$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 368$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ สูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะ ไม่สูบบุหรี่		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	2.6316	1.0659	2.3478	1.4783	2.6984	0.9447	-2.167 *
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	1.0463	1.8719	1.3804	1.5107	0.9674	1.9487	2.204 *
ทำให้ ขยัน มีพลัง	1.7684	1.7029	2.0000	1.3748	1.7038	1.7830	1.734
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	1.4189	1.7512	1.5109	1.8486	1.3967	1.7407	0.555
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	2.2400	1.3677	1.9022	1.6776	2.3478	1.2587	-2.386 *

จากตาราง 4 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่าการสูบบุหรี่แล้วทำให้ ร่างกายทรุดโทรม ทำให้สุขภาพจิตเสียมาก มีความเชื่อว่าสูบบุหรี่แล้วทำให้ ขยัน มีพลัง และทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียดค่อนข้างมาก และเชื่อว่า ทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี บ้างเล็กน้อย

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ เชื่อว่า การสูบบุหรี่ทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก และทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่าการสูบบุหรี่ ทำให้ร่างกายทรุดโทรม และทำให้สุขภาพจิตเสียมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ เชื่อว่า การสูบบุหรี่ทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่าการสูบบุหรี่ทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี บ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การสูบบุหรี่แล้วทำให้ ขยัน มีพลัง ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อค่อนข้างมาก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การกินยาบ้า) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (n = 475) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะกินยาบ้า (n = 63) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่กินยาบ้า (n = 396)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การใช้ยาเสพติด (การกินยาบ้า)	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ กินยาบ้า		กลุ่มตั้งใจจะไม่ กินยาบ้า		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	2.6105	0.9883	2.5078	0.9817	2.6237	1.0050	-0.852
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	0.9768	1.8469	1.3810	1.5179	0.8838	1.9071	2.324 *
ทำให้ ขยัน มีพลัง	1.8168	1.6845	2.0000	1.5134	1.7677	1.7259	1.008
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	1.1832	1.8482	1.5714	1.7012	1.1111	1.8753	1.832
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	2.2526	1.3530	1.8413	1.7340	2.3434	1.2542	-2.209 *

จากตาราง 5 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า การกินยาบ้าทำให้ ร่างกายทรุดโทรม สุขภาพจิตเสียมาก มีความเชื่อว่า ทำให้ขยัน มีพลังค่อนข้างมาก และเชื่อว่าทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียดบ้างเล็กน้อย

กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า เชื่อว่า การกินยาบ้า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ที่เชื่อว่าการกินยาบ้าทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีบ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า เชื่อว่า การกินยาบ้า ทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ที่เชื่อว่าการกินยาบ้าทำให้สุขภาพจิตเสียมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การกินยาบ้า แล้วทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก ทำให้ขยัน มีพลังค่อนข้างมาก และทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียดบ้างเล็กน้อย ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การฉีดเฮโรอีน) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน ($n = 53$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ($n = 395$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การใช้ยาเสพติด (การฉีดเฮโรอีน)	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะฉีด เฮโรอีน		กลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีด เฮโรอีน		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	2.7011	0.8782	2.4528	1.2491	2.7392	0.8126	-1.624
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	1.0232	1.9824	1.6981	1.5761	0.8684	2.0469	3.460 ***
ทำให้ขยัน มีพลัง	-0.2000	2.0397	0.2075	2.0602	-0.2658	2.0471	1.580
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	1.8653	1.6352	2.0377	1.4931	1.8076	1.6750	0.951
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	1.9474	1.5869	1.3019	2.0530	2.0152	1.5330	-2.440 *

จากตาราง 6 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า การฉีดเฮโรอีนทำให้ ร่างกายทรุดโทรมมาก ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด ทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีบ้างเล็กน้อย และทำให้ ขยัน มีพลังเป็นกลาง ๆ

กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีความเชื่อว่า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีค่อนข้างมากซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่เชื่อว่า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีบ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน และกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน มีความเชื่อค่อนข้างมากทั้งสองกลุ่มว่า การฉีดเฮโรอีน ทำให้สุขภาพจิตเสีย โดยที่กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีแนวโน้มจะเชื่อเล็กน้อย ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีนมีแนวโน้มจะเชื่อมาก ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การฉีดเฮโรอีนแล้วทำให้ ร่างกายทรุดโทรมมาก ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียดค่อนข้างมาก และทำให้ขยัน มีพลังเป็นกลาง ๆ ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่อื่น) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น ($n = 58$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ($n = 393$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่อื่น)	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบ เฮโรइन		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบ เฮโรइन		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	2.5516	1.0347	2.4483	1.0950	2.5700	1.0404	-0.826
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	1.0505	1.8987	1.3621	1.7441	0.9669	1.9526	1.458
ทำให้ขยัน มีพลัง	-0.2000	2.9979	0.2759	2.0925	-0.3130	1.9965	2.084 *
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	1.7684	1.5795	2.2069	1.0884	1.6718	1.6511	3.235 **
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	1.9705	1.5050	1.9138	1.4423	1.9669	1.5457	-0.246

จากตาราง 7 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า การสูบบุหรี่อื่นทำให้ ร่างกายทรุดโทรมมาก ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด ทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก ทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีบ้างเล็กน้อยและทำให้ ขยัน มีพลัง เป็นกลาง ๆ

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น มีความเชื่อว่า ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียดมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ที่มีความเชื่อค่อนข้างมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น และกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น มีความเชื่อเป็นกลางทั้งสองกลุ่มว่า การสูบบุหรี่อื่นทำให้ ขยัน มีพลัง โดยที่กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่นมีแนวโน้มจะเชื่อ ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่นมีแนวโน้มจะไม่เชื่อ ซึ่งแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเชื่อที่ว่า การสูบบุหรี่อื่น แล้วทำให้ ร่างกายทรุดโทรมมาก สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีบ้างเล็กน้อย ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อ แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 71$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 385$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ สูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่ สูบบุหรี่		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	2.1095	1.1838	1.7183	1.4261	2.1792	1.1372	-2.576 *
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	2.1326	1.5580	2.3944	1.3253	2.0753	1.6112	1.798
ทำให้ขยัน มีพลัง	-0.0674	2.8498	-0.1408	1.8462	-0.0753	1.8742	-0.271
ทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด	1.8674	1.5915	2.1972	1.3482	1.8000	1.6406	1.923
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	1.8695	1.4007	1.7746	1.3959	1.8935	1.4221	-0.649

จากตาราง 8 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า การสูบบุหรี่ทำให้ร่างกายทรุดโทรม ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด และทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก ทำให้ ขยัน มีพลังเป็นกลาง ๆ

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีความเชื่อว่า ทำให้ร่างกายทรุดโทรมค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่าทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การสูบบุหรี่ แล้วทำให้ สุขภาพจิตเสีย ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีค่อนข้างมาก ทำให้ขยัน มีพลังเป็นกลาง ๆ ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 180$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 275$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ สูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่ สูบบุหรี่		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	1.5958	1.4010	1.4000	1.4516	1.7200	1.3822	-2.367 *
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	0.6926	1.7879	0.7444	1.8159	0.6182	1.8032	0.727
ทำให้ขยัน มีพลัง	-0.2316	1.8249	-0.2722	1.7964	-0.2836	1.8541	0.065
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	1.1853	1.6211	1.3222	1.5487	1.0655	1.6967	1.633
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	0.2316	1.8852	-0.2222	1.9592	0.4727	1.8289	-3.853 ***

จากตาราง 9 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า การสูบบุหรี่ทำให้ร่างกายทรุดโทรมค่อนข้างมาก ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี และทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียดบ้างเล็กน้อย ทำให้ ขยัน มีพลัง และทำให้สุขภาพจิตเสียเป็นกลาง ๆ

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีความเชื่อว่าทำให้สุขภาพจิตเสียเป็นกลาง ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่มีความเชื่อว่าทำให้สุขภาพจิตเสียบ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ และกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ มีความเชื่อว่า ทำให้ร่างกายทรุดโทรมค่อนข้างมากทั้งสองกลุ่ม โดยกลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่มีแนวโน้มจะเชื่อเล็กน้อย ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่มีแนวโน้มจะเชื่อมาก ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การสูบบุหรี่ แล้วทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดบ้างเล็กน้อย ทำให้ขยัน มีพลังเป็นกลาง ๆ ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (การดมกาว) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะดมกาว ($n = 71$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ดมกาว ($n = 384$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การใช้ยาเสพติด (การดมกาว)	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ ดมกาว		กลุ่มตั้งใจจะไม่ ดมกาว		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	2.4611	1.1289	2.1408	1.4372	2.5052	1.0791	-2.003 *
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	1.4779	1.6992	1.8451	1.3379	1.4063	1.7513	2.408 *
ทำให้ขยัน มีพลัง	-0.5053	1.8886	-0.3944	2.0666	-0.5521	1.8711	0.599
ทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด	1.7368	1.6070	2.0141	1.3255	1.6953	1.6457	1.788
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	2.2526	1.3420	2.0986	1.3326	2.2839	1.3403	-1.071

จากตาราง 10 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า การดมกาว ทำให้ร่างกายทรุดโทรม สุขภาพจิตเสียมาก ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี และลิ้มความทุกข์ คลายเครียดค่อนข้างมาก แต่เชื่อเล็กน้อยว่า การดมกาวไม่ทำให้ ขยัน มีพลัง

กลุ่มตั้งใจจะดมกาว และกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวมีความเชื่อว่า ทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก โดยที่กลุ่มตั้งใจจะดมกาว มีแนวโน้มที่จะเชื่อในระดับค่อนข้างมาก ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวมีแนวโน้มจะเชื่อในระดับมาก ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มตั้งใจจะดมกาว และกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวมีความเชื่อว่า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีค่อนข้างมากทั้งสองกลุ่ม โดยที่กลุ่มตั้งใจจะดมกาวมีแนวโน้มที่จะเชื่อในระดับมาก ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวมีแนวโน้มจะเชื่อในระดับน้อย ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การดมกาวแล้วทำให้ ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก ไม่ทำให้ขยัน มีพลังบ้างเล็กน้อย ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 92$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 368$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การสูบบุหรี่	การประเมินผลในการสูบบุหรี่						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ สูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่ สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	-2.1242	1.7233	-1.5326	2.1094	-2.2880	1.5655	3.220 **
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	-1.0674	2.0724	0.0326	2.2210	-1.3505	1.9502	5.469 ***
ทำให้ขยัน มีพลัง	-0.3882	2.2491	0.3407	2.2619	-0.5761	2.2195	3.515 ***
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	-0.7284	2.1445	0.3261	2.2193	-1.0000	2.0564	5.444 ***
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	-2.2274	1.6493	-1.7065	2.0139	-2.3804	1.5009	3.008 **

จากตาราง 11 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียจากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่เลวมากที่สุด การที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก การที่สนุกสนานร่าเริงอารมณ์ดีและการที่ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่ทำให้ ขยัน มีพลัง เป็นกลาง ๆ ไม่ดี ไม่เลว

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี การที่ขยัน มีพลัง และการที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบบุหรี่เป็นกลาง ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ที่ประเมินว่า การที่ขยัน มีพลัง และการลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรมและการที่สุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก แตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่ประเมินว่าเป็นสิ่งที่เลวมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด

(การกินยาบ้า) และการทดสอบความแตกต่างของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$)

ระหว่างกลุ่มที่มีความตั้งใจจะกินยาบ้า ($n = 63$) กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ($n = 396$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การกินยาบ้า	การประเมินผลในการกินยาบ้า						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ กินยาบ้า		กลุ่มตั้งใจจะไม่ กินยาบ้า		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	-2.1811	1.5954	-1.2222	2.2750	-2.3535	1.3876	3.835 ***
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	-1.0779	1.9905	-0.0635	2.1089	-1.2500	1.9332	4.468 ***
ทำให้ขยัน มีพลัง	-0.6147	2.2193	0.4127	2.2189	-0.7727	2.1874	3.988 ***
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	-0.8274	2.1572	0.3968	2.1742	-1.0303	2.1058	4.974 ***
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	-2.2611	1.5492	-1.3175	2.1763	-2.4343	1.3494	3.954 ***

จากตาราง 12 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียและการที่ร่างกายทรุดโทรมจากการกินยาบ้า เป็นสิ่งที่เลวมาก และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย

กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก การที่ร่างกายทรุดโทรม เป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นกลาง ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ที่ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย และการที่ร่างกายทรุดโทรม เป็นสิ่งที่เลวมาก การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (การฉีดเฮโรอีน) และการทดสอบความแตกต่างของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน ($n = 53$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ($n = 395$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การฉีดเฮโรอีน	การประเมินผลในการฉีดเฮโรอีน						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ ฉีดเฮโรอีน		กลุ่มตั้งใจจะไม่ ฉีดเฮโรอีน		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	-2.3705	1.5198	-1.7547	2.0839	-2.5089	1.3431	2.564 *
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	-1.2126	1.9945	-0.0755	2.2434	-1.4000	1.8909	4.107 ***
ทำให้ขยัน มีพลัง	-1.5053	1.7361	-0.4340	1.8450	-1.6987	1.6473	5.172 ***
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	-0.8821	2.1551	0.3585	2.2710	-1.0911	2.0789	4.714 ***
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	-2.2189	1.5612	-1.8113	1.9321	-2.3114	1.4607	1.816

จากตาราง 13 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย และการที่ร่างกายทรุดโทรม จากการฉีดเฮโรอีนเป็นสิ่งที่เลวมาก การที่ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่ค่อนข้างเลว และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย

กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน ประเมินว่า การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียด เป็นกลาง และการที่ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่ประเมินว่า การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีนประเมินว่าการที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่ค่อนข้างเลว ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่เลวมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการที่ สุขภาพจิตเสีย กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน ประเมินว่า เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ประเมินว่าเป็นสิ่งที่เลวมาก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่อื่น) และการทดสอบความแตกต่างของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น ($n = 58$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ($n = 393$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการสูบบุหรี่อื่น	การประเมินผลในการสูบบุหรี่อื่น						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	-2.2253	1.5254	-1.4828	1.9307	-2.3715	1.3903	3.379 ***
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	-1.0989	1.9832	-0.0690	2.0763	-1.2392	1.9467	4.237 ***
ทำให้ขยัน มีพลัง	-1.4295	1.7684	-0.3103	2.0366	-1.6107	1.6732	4.637 ***
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	-0.8800	2.1298	0.6724	2.0381	-1.1145	2.0590	6.178 ***
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	-2.2716	1.5010	-1.6034	2.0514	-2.3791	1.3763	2.789 **

จากตาราง 14 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย และการที่ร่างกายทรุดโทรม จากการสูบบุหรี่อื่นเป็นสิ่งที่เลวมาก การที่ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่ค่อนข้างเลว และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม เป็นสิ่งที่ค่อนข้างเลว การสนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง เป็นกลาง และการที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด เป็นสิ่งที่ดีบ้างเล็กน้อย ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ที่ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม เป็นสิ่งที่เลวมาก การที่ ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียจากการสูบบุหรี่อื่นเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ที่ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 71$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 385$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การสูบบุหรี่	การประเมินผลในการสูบบุหรี่						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ สูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่ สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	-1.8695	1.6355	-0.7887	2.0558	-2.1221	1.4098	5.242 ***
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	-0.5853	2.1823	0.8310	2.0423	-0.8312	2.1262	6.089 ***
ทำให้ขยัน มีพลัง	-1.1284	1.7184	-0.2676	1.8667	-1.3091	1.6236	4.404 ***
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	-0.5979	2.1338	0.7042	2.0521	-0.8571	2.0698	5.848 ***
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	2.0379	1.4992	-1.4225	1.9832	-2.1740	1.3495	3.065 **

จากตาราง 15 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย และการที่ร่างกายทรุดโทรม จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก และการที่ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่ ขยัน มีพลัง เป็นกลาง และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย แตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม และการที่ ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก แตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 180$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 275$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การสูบบุหรี่	การประเมินผลในการสูบบุหรี่						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ สูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่ สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	-1.4737	1.5821	-1.2944	1.6297	-1.6764	1.4899	2.576 **
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	-0.5474	1.7704	0.1556	1.7169	-1.0218	1.6675	7.279 ***
ทำให้ขยัน มีพลัง	-0.8544	1.6053	-0.4022	1.5597	-1.1891	1.5569	5.259 ***
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	-0.2316	1.9096	0.4833	1.7922	-0.7636	1.8300	7.165 ***
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	-1.3095	1.4651	-1.1611	1.5066	-1.4764	1.3994	2.279 *

จากตาราง 16 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย และการที่ร่างกายทรุดโทรมจากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างสูง การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นกลางๆ ไม่ดี ไม่เลว

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลังเป็นกลาง ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ และกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ประเมินว่าการที่ร่างกายทรุดโทรม เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างสูงทั้งสองกลุ่ม โดยที่กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีแนวโน้ม จะประเมินไปทางเลวบ้างเล็กน้อย ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ มีแนวโน้มจะประเมินไปทางเลวสูง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 17 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (การดมกาว) และการทดสอบความแตกต่างของ การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะดมกาว ($n = 71$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ดมกาว ($n = 384$)

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของ การดมกาว	การประเมินผลในการดมกาว						t	
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะ ดมกาว		กลุ่มตั้งใจจะไม่ ดมกาว			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	-2.1558	1.4175	-1.3662	1.9290	-2.3151	1.2484	3.993	***
ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	-1.0105	2.0121	0.4507	2.1895	-1.2813	1.8758	6.254	***
ทำให้ขยัน มีพลัง	-1.2800	1.6712	-0.1268	1.9995	-1.4974	1.5312	5.486	***
ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	-0.8484	2.1214	0.5915	2.1286	-1.1458	2.0168	6.611	***
ทำให้สุขภาพจิตเสีย	-2.1516	1.5583	-1.2254	2.1593	-2.3568	1.3227	4.269	***

จากตาราง 17 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม และสุขภาพจิตเสีย จากการดมกาวเป็นสิ่งที่เลวมาก การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย

กลุ่มตั้งใจจะดมกาว ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่ขยันมีพลังเป็นกลาง และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่ดีบ้างเล็กน้อย ซึ่งกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาว ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม สุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวมาก การที่ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด และการทดสอบความแตกต่างของ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด

พฤติกรรมกร	การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด										
ใช้ยาเสพติด	กลุ่มรวม			กลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด			กลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด			t	
	n	$\bar{X}$	S.D.	n	$\bar{X}$	S.D.	n	$\bar{X}$	S.D.		
การสูบบุ้า	475	-1.1137	2.3093	92	0.7826	2.0640	368	-1.6087	2.1291	9.694	***
การกินยาบ้า	475	-1.2632	2.2577	63	0.9365	2.0389	396	-1.6288	2.1027	9.031	***
การฉีดเฮโรอีน	475	-1.2884	2.2283	53	0.8302	2.1098	395	-1.6354	2.0866	8.067	***
การสูบเฮโรอีน	475	-1.3600	2.1804	58	0.8276	2.1775	393	-1.7252	2.0028	8.959	***
การสูบกัญชา	475	-1.3347	2.1582	71	0.4085	2.1486	385	-1.6883	2.0108	7.987	***
การสูบบุหรี่	475	-0.7495	2.2990	180	0.3056	2.3257	275	-1.4836	2.0206	8.444	***
การดมกาว	475	-1.2821	2.1798	71	0.9437	1.9920	384	-1.7266	1.9739	10.457	***
เฉลี่ย	475	-1.1987	1.9634	71	0.7826	1.5085	392	-1.5634	1.8308	11.643	***

จากตาราง 18 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงค่อนข้างสูง ในการฉีดเฮโรอีน การสูบเฮโรอีน การสูบกัญชา และไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเล็กน้อย ในการสูบบุหรี่ การกินยาบ้า การสูบบุหรี่และการดมกาว

กลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด มีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงบ้างเล็กน้อย ในการสูบบุหรี่ การกินยาบ้า การฉีดเฮโรอีน การสูบเฮโรอีนและการดมกาว อาจจะคล้อยตามหรือไม่คล้อยตามก็ได้ ในการสูบกัญชาและการสูบบุหรี่ ซึ่งแตกต่างกับ กลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ที่ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงค่อนข้างสูง ในการใช้ยาเสพติดทุกชนิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 19 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 92$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 368$)

กลุ่มอ้างอิง	ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	-2.1621	1.6590	-1.4022	2.2092	-2.3587	1.4453	3.947 ***
ญาติ	-2.1347	1.6760	-1.4565	2.2159	-2.3315	1.4574	3.598 ***
เพื่อน	-0.8232	2.3118	0.2174	2.4976	-1.0197	2.2100	4.619 ***
คนขายยา	0.3558	2.4507	1.2609	2.0959	0.1495	2.4962	4.370 ***
ตำรวจ	-0.8021	2.3228	0.1848	2.4221	-1.0299	2.2601	4.544 ***

จากตาราง 19 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ ญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่และมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายยาบ้าคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ พ่อ แม่ และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ มีความเชื่อเป็นกลางว่า เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้และเป็นไปได้เล็กน้อยที่คนขายยาบ้าคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่และมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายยาบ้า คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 20 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การกินยาบ้า) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะกินยาบ้า ($n = 63$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ($n = 396$)

กลุ่มอ้างอิง	ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การกินยาบ้า)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า		กลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	-2.2274	1.5133	-1.4444	2.0696	-2.3763	1.3622	3.457 ***
ญาติ	-2.2147	1.5765	-1.5079	2.2134	-2.3535	1.4147	2.938 **
เพื่อน	-0.6147	2.2532	0.9524	1.9873	-0.8838	2.2039	6.707 ***
คนขายยา	0.0357	2.4668	1.0000	1.9510	-0.1187	2.5215	4.045 ***
ตำรวจ	-1.0316	2.2297	0.0634	2.3271	-1.2096	2.1756	4.273 ***

จากตาราง 20 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรกินยาบ้า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรกินยาบ้า และมีความเชื่อเป็นกลางว่า คนขายยาบ้า คิดว่าเขาควรกินหรือไม่กินยาบ้าก็ได้

กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรกินยาบ้า เป็นไปได้เล็กน้อยที่ เพื่อนและคนขายยาบ้า คิดว่าเขาควรกินยาบ้า และมีความเชื่อเป็นกลางว่าตำรวจคิดว่าเขาควรกินหรือไม่กินยาบ้าก็ได้ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรกินยาบ้า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรกินยาบ้า และมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายยาบ้า คิดว่าเขาควรกินหรือไม่กินยาบ้าก็ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้ามีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ญาติของเขาคิดว่าเขาควรกินยาบ้า ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้าที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ญาติของเขาคิดว่าเขาควรกินยาบ้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 21 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การฉีดเฮโรอีน) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน ($n = 53$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ($n = 395$)

กลุ่มอ้างอิง	ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การฉีดเฮโรอีน)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน		กลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	-2.3305	1.4663	-1.7925	2.0226	-2.4759	1.2909	2.396 *
ญาติ	-2.1789	1.6547	-1.3585	2.4027	-2.3646	1.4422	2.977 **
เพื่อน	-1.0274	2.1877	0.3774	2.3224	-1.2759	2.1032	5.306 ***
คนขายยา	0.0610	2.5163	0.8491	2.2395	-0.0759	2.5588	2.774 **
ตำรวจ	-1.3011	2.1367	-0.2075	2.6191	-1.4886	2.0319	3.425 ***

จากตาราง 21 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน และมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายเฮโรอีน คิดว่าเขาควรฉีดหรือไม่ฉีดเฮโรอีนก็ได้

กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีความเชื่อเป็นกลางว่า เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรฉีดหรือไม่ฉีดเฮโรอีนก็ได้ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ ญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีนและเป็นไปได้เล็กน้อยที่ คนขายเฮโรอีน คิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ ญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีนและมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายเฮโรอีน คิดว่าเขาควรฉีดหรือไม่ฉีดเฮโรอีนก็ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ พ่อ แม่ของเขาคิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 22 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่อื่น) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น ($n = 58$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ($n = 393$)

กลุ่มอ้างอิง	ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่อื่น)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	-2.2695	1.5063	-1.6207	2.1507	-2.4173	1.3282	2.745 **
ญาติ	-2.1937	1.5886	-1.1897	2.3204	-2.3969	1.3591	3.866 ***
เพื่อน	-0.9747	2.1795	0.7759	2.0778	-1.2646	2.0852	6.960 ***
คนขายยา	0.1095	2.5092	1.0000	2.2478	-0.0305	2.5423	2.923 **
ตำรวจ	-1.2042	2.1540	0.0862	2.4009	-1.4300	2.0518	4.570 ***

จากตาราง 22 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่น เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่นและมีความเชื่อเป็นกลางว่า คนขายเฮโรอีนคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น มีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ ญาติของเขา คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่น เป็นไปได้เล็กน้อยที่ เพื่อน คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่นและมีความเชื่อเป็นกลางว่าตำรวจ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ที่มีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ ญาติของเขา คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่น มีความเชื่อเป็นกลางว่าเพื่อน คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ และเป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ ตำรวจ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น มีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่นและมีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้เล็กน้อยที่ คนขายเฮโรอีน คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่น ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ที่มีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่อื่นและมีความเชื่อเป็นกลางว่า คนขายเฮโรอีน คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 23 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 71$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 385$)

กลุ่มอ้างอิง	ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	-2.2211	1.4740	-1.6479	2.0007	-2.3792	1.3017	2.966 **
ญาติ	-2.0989	1.6410	-1.4085	2.1286	-2.2805	1.4717	3.309 ***
เพื่อน	-0.7705	2.1680	0.6901	2.0042	-1.0597	2.1075	6.476 ***
คนขายยา	0.1811	2.4167	1.0563	1.9992	0.0259	2.4810	3.832 ***
ตำรวจ	-1.1642	2.0984	-0.0282	2.1842	-1.3948	2.0272	5.156 ***

จากตาราง 23 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ ญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่และมีความเชื่อเป็นกลาง ว่าคนขายยาสูบบุหรี่ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ ญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปไม่ได้เล็กน้อยที่ เพื่อนและคนขายยาสูบบุหรี่ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่และมีความเชื่อเป็นกลางว่า ตำรวจคิดว่าควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ ญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่และมีความเชื่อเป็นกลาง ว่าคนขายยาสูบบุหรี่ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 24 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 180$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 275$)

กลุ่มอ้างอิง	ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	-1.1747	2.1741	-0.4000	2.2661	-1.6764	1.9800	6.171 ***
ญาติ	-1.1284	2.1657	-0.4667	2.3384	-1.5782	1.9586	5.279 ***
เพื่อน	0.3768	2.3829	1.3611	2.1266	-0.2364	2.3504	7.513 ***
คนขายยา	0.9200	2.2441	1.7500	1.7105	0.4000	2.4029	6.995 ***
ตำรวจ	0.2358	2.3838	1.0167	2.2685	-0.2473	2.3732	5.750 ***

จากตาราง 24 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ พ่อ แม่ และญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปได้อย่างน้อยที่ คนขายบุหรี่คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่และมีความเชื่อเป็นกลางว่า เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ ญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปได้อย่างน้อยที่ ตำรวจคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปได้อย่างน้อยที่ เพื่อนและคนขายบุหรี่คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่และมีความเชื่อเป็นกลางว่า พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ พ่อ แม่และญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่และมีความเชื่อเป็นกลางว่า เพื่อน คนขายบุหรี่และตำรวจ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ ก็ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 25 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การดมกาว) และการทดสอบความแตกต่างของ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะดมกาว ($n = 71$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ดมกาว ($n = 384$)

กลุ่มอ้างอิง	ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การดมกาว)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะดมกาว		กลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาว		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	-2.1011	1.6884	-1.2254	2.1791	-2.3229	1.4774	4.074 ***
ญาติ	-2.1432	1.6228	-1.3239	2.0408	-2.3516	1.4485	4.058 ***
เพื่อน	-0.8337	2.2027	0.3380	2.2611	-1.0885	2.1333	5.128 ***
คนขายยา	-0.0926	2.3787	0.7183	2.0507	-0.2370	2.4224	3.500 ***
ตำรวจ	-1.1453	2.1283	0.1549	2.1755	-1.4010	2.0453	5.830 ***

จากตาราง 25 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ พ่อ แม่และญาติของเขาคิดว่าเขาควรดมกาว เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรดมกาวและมีความเชื่อเป็นกลางว่า คนขายกาว คิดว่าเขาควรดมกาวหรือไม่ดมก็ได้

กลุ่มตั้งใจจะดมกาว มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ ญาติของเขาคิดว่าเขาควรดมกาว เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรดมกาว เป็นไปได้เล็กน้อยที่ คนขายกาวคิดว่าเขาควรดมกาว และมีความเชื่อเป็นกลางว่า เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรดมกาวหรือไม่ดมกาวก็ได้ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาว ที่มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติของเขาคิดว่าเขาควรดมกาว เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ ตำรวจคิดว่าเขาควรดมกาว เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนคิดว่าเขาควรดมกาวและมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายกาว คิดว่าเขาควรดมกาวหรือไม่ดมกาวก็ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 26 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 92$) กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 368$)

กลุ่มอ้างอิง	แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	1.9453	1.8638	2.5543	2.1706	1.7473	1.7103	3.318 ***
ญาติ	1.9705	1.8734	2.5652	2.1854	1.7935	1.7425	3.146 ***
เพื่อน	2.4989	2.1528	3.4457	2.4956	2.2582	2.0071	4.235 ***
คนขายยา	2.8926	2.3926	4.1087	2.5910	2.5734	2.2633	5.208 ***
ตำรวจ	2.3305	2.0974	3.4674	2.5266	2.0435	1.8960	5.061 ***

จากตาราง 26 พบว่า ในเรื่องการสูบบุหรี่ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามคนขายยามากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนแรงจูงใจที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจ อยู่ในระดับต่ำ

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และญาติ มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อนและตำรวจและมีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามคนขายยา ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่มีแรงจูงใจต่ำมาก ที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และญาติ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายยา และตำรวจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 27 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การกินยาบ้า) และการทดสอบความแตกต่างของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะกินยาบ้า ($n = 63$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ($n = 396$)

กลุ่มอ้างอิง	แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การกินยาบ้า)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า		กลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	1.8653	1.7974	2.7937	2.2155	1.6944	1.6703	3.771 ***
ญาติ	1.9516	1.8521	3.0000	2.2647	1.7803	1.7342	4.088 ***
เพื่อน	2.4316	2.0819	3.9206	2.3162	2.1919	1.9470	5.617 ***
คนขายยา	2.8253	2.3984	4.4286	2.3260	2.5657	2.3316	5.892 ***
ตำรวจ	2.1853	2.0019	3.7143	2.3516	1.9141	1.8149	5.807 ***

จากตาราง 27 พบว่า ในเรื่องการกินยาบ้า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามคนขายมากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนแรงจูงใจที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจ อยู่ในระดับต่ำ

กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติและมีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายยาบ้า และตำรวจ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้าที่มีแรงจูงใจต่ำมาก ที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และญาติและมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายยาบ้าและตำรวจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 28 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การฉีดเฮโรอีน) และการทดสอบความแตกต่างของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน ($n = 53$) กับกลุ่มที่มีความตั้งใจไม่ฉีดเฮโรอีน ($n = 395$)

กลุ่มอ้างอิง	แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การฉีดเฮโรอีน)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน		กลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	1.9284	1.8689	2.9434	2.5223	1.7544	1.7138	3.330 **
ญาติ	1.9389	1.8889	2.6226	2.3552	1.7772	1.7498	2.522 *
เพื่อน	2.2842	2.0688	2.4151	1.9849	2.2582	2.0782	0.519
คนขายยา	2.7221	2.3498	4.1887	2.4656	2.5190	2.3035	4.913 ***
ตำรวจ	2.1095	1.9521	3.1887	2.4811	1.8911	1.7843	3.682 ***

จากตาราง 28 พบว่า ในเรื่องการฉีดเฮโรอีน เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามคนขายเฮโรอีนมากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนแรงจูงใจที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจ อยู่ในระดับต่ำ

กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามตำรวจ และมีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามคนขายเฮโรอีน ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีนที่มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม ตำรวจและคนขายเฮโรอีน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามญาติ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตามญาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจที่จะคล้อยตาม เพื่อน ในระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 29 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่อื่น) และการทดสอบความแตกต่างของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น ($n = 58$) กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ($n = 393$)

กลุ่มอ้างอิง	แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่อื่น)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	1.8358	1.7267	2.9138	2.2656	1.6412	1.5554	4.136 ***
ญาติ	1.8968	1.8292	2.5690	2.2093	1.7506	1.7080	2.704 **
เพื่อน	2.4379	2.0831	3.9655	2.4277	2.1883	1.9431	5.329 ***
คนขายยา	2.7916	2.3691	4.3103	2.3783	2.5649	2.3127	5.346 ***
ตำรวจ	2.1811	2.0055	3.3621	2.4829	1.9237	1.8110	4.248 ***

จากตาราง 29 พบว่า ในเรื่องการสูบบุหรี่อื่น เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามคนขายเฮโรอีนมากที่สุด แต่อยู่ในระดับปานกลาง มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามญาติ เพื่อนและตำรวจ

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่น มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และตำรวจ มีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตาม เพื่อนและคนขายเฮโรอีน ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ที่มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม เพื่อน คนขายเฮโรอีน และตำรวจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่อื่นมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามญาติ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่อื่น ที่มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตามญาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 30 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 71$) กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 385$)

กลุ่มอ้างอิง	แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	1.9158	1.7958	2.6620	2.2293	1.7481	1.6588	3.290 ***
ญาติ	2.0147	1.8775	2.9014	2.2876	1.8312	1.7396	3.747 ***
เพื่อน	2.6611	2.1614	4.4366	2.4067	2.3247	1.9648	6.978 ***
คนขายยา	2.8337	2.3680	4.2113	2.3538	2.5636	2.3019	5.522 ***
ตำรวจ	2.2674	2.0547	3.7324	2.5296	1.9455	1.8070	5.691 ***

จากตาราง 30 พบว่า ในเรื่องการสูบบุหรี่ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามคนขายยามากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำและมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจ

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม ญาติ มีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามคนขายยา และตำรวจ และมีแรงจูงใจค่อนข้างสูงที่จะคล้อยตามเพื่อน ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และญาติ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายยาและตำรวจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 31 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่) และการทดสอบความแตกต่างของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ($n = 475$) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะสูบบุหรี่ ($n = 180$) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ($n = 275$)

กลุ่มอ้างอิง	แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การสูบบุหรี่)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่		กลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	2.4674	2.0439	3.1556	2.2344	1.9927	1.7654	5.883 ***
ญาติ	2.5537	2.0753	3.2944	2.2639	2.0327	1.7682	6.321 ***
เพื่อน	3.2189	2.3507	4.3111	2.4524	2.5055	2.0386	8.197 ***
คนขายยา	3.3853	2.4686	4.3611	2.4444	2.7564	2.3183	6.988 ***
ตำรวจ	2.6884	2.1864	3.6722	2.4262	2.0073	1.7467	7.956 ***

จากตาราง 31 พบว่า ในเรื่องการสูบบุหรี่ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อนและคนขายบุหรี่มากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามพ่อ แม่ ญาติและตำรวจ

กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และมีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายบุหรี่และตำรวจ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ที่มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจและมีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามคนขายบุหรี่ ในเรื่องการสูบบุหรี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 32 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การดมกาว) และการทดสอบความแตกต่างของ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (n = 475) ระหว่าง กลุ่มที่มีความตั้งใจจะดมกาว (n = 71) กับ กลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ดมกาว (n = 384)

กลุ่มอ้างอิง	แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (การดมกาว)						t
	กลุ่มรวม		กลุ่มตั้งใจจะดมกาว		กลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาว		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พ่อ แม่	1.8968	1.8071	2.7746	2.1527	1.6953	1.6600	4.010 ***
ญาติ	2.0000	1.8860	3.1831	2.2444	1.7786	1.7344	5.004 ***
เพื่อน	2.5642	2.1172	4.4366	2.2344	2.2083	1.9264	7.879 ***
คนขายยา	2.7684	2.3931	4.2535	2.4066	2.4844	2.2999	5.911 ***
ตำรวจ	2.1347	1.9473	3.3803	2.3867	1.8750	1.7612	5.066 ***

จากตาราง 32 พบว่า ในเรื่องการดมกาว เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามคนขายกาวมากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามพ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจ

กลุ่มตั้งใจจะดมกาว มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ และตำรวจ มีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามคนขายกาว และมีแรงจูงใจค่อนข้างสูงที่จะคล้อยตามเพื่อน ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาว ที่มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตามพ่อ แม่และญาติ มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายกาวและตำรวจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 33 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด

พฤติกรรมการใช้ยาเสพติด	ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด	
	$\bar{x}$	S.D.
การสูบบุหรี่	-1.7326	1.9352
การกินยาบ้า	-2.0295	1.6861
การฉีดเฮโรอีน	-2.0863	1.6092
การสูบลูอี	-2.0421	1.6594
การสูบกัญชา	-1.8632	1.7837
การสูบบุหรี่	-0.6105	2.2952
การดมกาว	-1.8758	1.7870
เฉลี่ย	-1.7485	1.4897

จากตาราง 33 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความตั้งใจค่อนข้างสูงที่จะไม่ใช้ยาเสพติดทุกชนิด ยกเว้นการสูบบุหรี่ที่มีความตั้งใจเพียงเล็กน้อยที่จะไม่สูบบุหรี่

เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความตั้งใจค่อนข้างสูงที่จะไม่ใช้ยาเสพติด

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของไอเซนและฟิชไบน์ (Ajzen and Fishbien, 1980) ซึ่งผลของการวิจัย สรุปได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด กับ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด
2. เพื่อศึกษาตัวแปรต่างๆ ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ดังต่อไปนี้
 - 2.1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด
 - 2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด
 - 2.3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด
 - 2.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 2.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 2.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 2.7 ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด
3. เพื่อเปรียบเทียบตัวแปรต่างๆ ดังต่อไปนี้ ระหว่างกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด กับกลุ่มที่ไม่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด
 - 3.1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด
 - 3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด
 - 3.3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด
 - 3.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 3.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด
 - 3.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เลือกมาจากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง กระทรวงยุติธรรม ซึ่งได้รับการปล่อยตัว ภายใน เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2540 ถึง เดือน มีนาคม พ.ศ. 2541 จำนวนทั้งสิ้น 475 คน แบ่งตามสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ต่างๆ ได้ดังนี้

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี	จำนวน	68	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่บ้านกรูณา	จำนวน	232	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็กบ้านมุกดา	จำนวน	100	คน
สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา	จำนวน	57	คน
สถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ	จำนวน	18	คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของไอเซน และ ฟิชไบน์ ซึ่งสร้างตามวิธีการของออสกูด จำนวนทั้งสิ้น 203 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9729 ประกอบด้วย 7 ชุดตัวแปร ดังนี้

ชุดที่ 1 แบบวัดเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (A_{Bj}) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 49 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9705

ชุดที่ 2 แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (b_j) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8921

ชุดที่ 3 แบบวัดการประเมินผลในการใช้ยาเสพติด (e_j) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9568

ชุดที่ 4 แบบวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (SN_j) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 7 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9515

ชุดที่ 5 แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (NB_j) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9422

ชุดที่ 6 แบบวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (MC_j) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9584

ชุดที่ 7 แบบวัดความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติด (I_j) ของเด็กและเยาวชน จำนวน 7 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9138

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขอความร่วมมือจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อนัดหมาย วัน เวลา ที่ขอเข้าไปเก็บข้อมูล (ระหว่าง เดือน สิงหาคม 2540 ถึง เดือน มีนาคม 2541)

2. นำแบบวัดที่ตรวจสอบคุณภาพแล้ว ไปทดสอบ

3. ก่อนดำเนินการสอบ ชี้แจงเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ผลตามความเป็นจริงและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล กับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 475 คน ในช่วงต้นของทุกเดือนตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2540 ถึงเดือน มีนาคม 2541

4. ตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบวัดทุกฉบับ คัดฉบับสมบูรณ์ไว้เพื่อตรวจให้คะแนนต่อไป

5. นำแบบวัดฉบับสมบูรณ์ มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ และนำคะแนนมาจัดระเบียบข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล นำผลไปทดสอบสมมุติฐาน และอธิบายปัญหาตามจุดมุ่งหมาย

สรุปผลการวิจัย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดกับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติดมีความสัมพันธ์กันทางบวก โดยภาพรวมพบว่าเจตคติต่อการใช้ยา

เสพติด มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .3854 และมีความสำคัญเชิงสัมพัทธ์เท่ากับ .2872 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .4573 และมีความสำคัญเชิงสัมพัทธ์เท่ากับ .3838 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์พหุคูณกับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .5349 และองค์ประกอบด้านเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด สามารถอธิบายและทำนาย ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด ได้ร้อยละ 28.6118

2. การศึกษาและเปรียบเทียบตัวแปรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีเจตคติไม่ดีค่อนข้างมากต่อการสูบบุหรี่ และมีเจตคติไม่ดีอย่างมากต่อการใช้ยาเสพติดอื่น ๆ ทุกชนิด เด็กและเยาวชนกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติดมีเจตคติไม่ดีค่อนข้างมากต่อการใช้ยาเสพติดทุกชนิด ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ที่มีเจตคติไม่ดีอย่างมากต่อการใช้ยาเสพติดทุกชนิดและมีเจตคติไม่ดีค่อนข้างมากต่อการสูบบุหรี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง สามารถจำแนกออกตามลักษณะการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ได้ดังนี้

2.2.1 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่าการสูบบุหรี่แล้วทำให้ ร่างกายทรุดโทรม ทำให้สุขภาพจิตเสียมาก มีความเชื่อว่าการสูบบุหรี่แล้วทำให้ ขยัน มีพลัง และทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดค่อนข้างมาก และเชื่อว่า ทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี บ้างเล็กน้อย กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ เชื่อว่า การสูบบุหรี่ทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก และทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่าการสูบบุหรี่ ทำให้ร่างกายทรุดโทรม และทำให้สุขภาพจิตเสียมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ เชื่อว่า การสูบบุหรี่ทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่เชื่อว่าการสูบบุหรี่ทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี บ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การสูบบุหรี่แล้วทำให้ ขยัน มีพลัง ทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกินยาบ้า

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่าการกินยาบ้าทำให้ ร่างกายทรุดโทรม สุขภาพจิตเสียมาก มีความเชื่อว่าการกินยาบ้าทำให้ขยัน มีพลังค่อนข้างมาก และเชื่อว่าทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดบ้างเล็กน้อย กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า เชื่อว่าการกินยาบ้า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ที่เชื่อว่าการกินยาบ้าทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีบ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า เชื่อว่า การกินยาบ้า ทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ที่เชื่อว่าการกินยาบ้าทำให้สุขภาพจิตเสียมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การกินยาบ้า แล้วทำให้ร่างกายทรุดโทรม ทำให้ขยัน มีพลังและทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เชื่อว่า การสูบบุหรี่ แล้วทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ชยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียด ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2.7 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการดมกาว

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า การดมกาว ทำให้ร่างกายทรุดโทรม สุขภาพจิตเสียมาก ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี และลืมความทุกข์ คลายเครียดค่อนข้างมาก แต่ไม่เชื่อเล็กน้อยว่า การดมกาวทำให้ ชยัน มีพลัง กลุ่มตั้งใจจะดมกาว และกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวมีความเชื่อว่า ทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก โดยที่กลุ่มตั้งใจจะดมกาว มีแนวโน้มที่จะเชื่อในระดับค่อนข้างมาก ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวมีแนวโน้มจะเชื่อในระดับมาก ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มตั้งใจจะดมกาว และกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวมีความเชื่อว่า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีค่อนข้างมากทั้งสองกลุ่ม โดยที่กลุ่มตั้งใจจะดมกาวมีแนวโน้มที่จะเชื่อในระดับมาก ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวมีแนวโน้มจะเชื่อในระดับน้อย ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความเชื่อที่ว่า การดมกาวแล้วทำให้ ชยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียด สุขภาพจิตเสีย ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

โดยภาพรวม เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า การใช้ยาเสพติดแล้ว จะทำให้เกิดผลเสียอย่างมาก คือ ทำให้ร่างกายทรุดโทรมและสุขภาพจิตเสีย แต่จะทำให้เกิดผลดีได้เช่นกัน คือทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด และการใช้ยาบ้าจะทำให้ ชยัน มีพลัง โดยกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด เชื่อว่า การใช้ยาเสพติดแล้วทำให้ ร่างกายทรุดโทรม ทำให้สุขภาพจิตเสียได้น้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด แต่จะเชื่อว่าการใช้ยาเสพติดแล้วทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ชยัน มีพลัง และทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียดได้มากกว่า กลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด

2.3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง สามารถจำแนกออกตามลักษณะการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ได้ดังนี้

2.3.1 การประเมินผลในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่าการที่สุขภาพจิตเสียจากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่เลวมากที่สุด การที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก การที่สนุกสนานร่าเริงอารมณ์ดีและการที่ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่ทำให้ ชยัน มีพลัง เป็นกลาง ๆ ไม่ดี ไม่เลว กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี การที่ชยัน มีพลัง และการที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบบุหรี่เป็นกลาง ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ที่ ประเมินว่า การที่ชยัน มีพลัง และการลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรมและการที่สุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก แตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่ประเมินว่าเป็นสิ่งที่เลวมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3.2 การประเมินผลในการกินยาบ้า

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียและการที่ร่างกายทรุดโทรมจากการกินยาบ้า เป็นสิ่งที่เลวมาก และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ชยันมีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้า ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก การที่ร่างกายทรุดโทรม เป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ชยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นกลาง ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า ที่

ตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่ดีบ้างเล็กน้อย การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลังเป็นกลาง ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ และกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ประเมินว่าการที่ร่างกายทรุดโทรม เป็นสิ่งที่เลวก่อนข้างสูงทั้งสองกลุ่ม โดยที่กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีแนวโน้ม จะประเมินไปทางเลวบ้างเล็กน้อย ส่วนกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ มีแนวโน้มจะประเมินไปทางเลวสูง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ ที่ ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวก่อนข้างมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3.7 การประเมินผลในการสูดดมการ

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม และสุขภาพจิตเสีย จากการดมการเป็นสิ่งที่เลวมาก การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย กลุ่มตั้งใจจะดมการ ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่เลวก่อนข้างมาก การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่ขยันมีพลังเป็นกลาง และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่ดีบ้างเล็กน้อย ซึ่งกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมการ ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม สุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวมาก การที่ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวก่อนข้างมาก และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย แตกต่างกับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

โดยภาพรวม เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม และสุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวมากและการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย โดยกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด ประเมินว่า การใช้ยาเสพติดแล้วทำให้สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด

2.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงก่อนข้างสูง ในการฉีดเฮโรอีน การสูบเฮโรอีน การสูบกัญชา และไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเล็กน้อย ในการสูบยาบ้า การกินยาบ้า การสูบบุหรี่และการดมการ กลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด มีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงบ้างเล็กน้อย ซึ่งแตกต่างกับ กลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ที่ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงก่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด สามารถจำแนกออกตามลักษณะการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ได้ดังนี้

2.5.1 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการสูบยาบ้า

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบยาบ้า เป็นไปไม่ได้ก่อนข้างมากที่ ญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบยาบ้า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรสูบยาบ้าและมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายยาบ้าคิดว่าเขาควรสูบหรือไม่สูบยาบ้าก็ได้ กลุ่มตั้งใจจะสูบยาบ้า มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ก่อนข้างมากที่ พ่อ แม่ และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบยาบ้า มีความเชื่อเป็นกลางว่า เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรสูบหรือไม่สูบยาบ้าก็ได้และเป็นไปไม่ได้เล็กน้อยที่คนขายยาบ้าคิดว่าเขาควรสูบยาบ้า ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบยาบ้า ที่เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบยาบ้า เป็นไปไม่ได้เพียง

และตำรวจ กลุ่มตั้งใจจะสู้กับกัญชา มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม ญาติ มีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามคนขายกัญชา และตำรวจ และมีแรงจูงใจค่อนข้างสูงที่จะคล้อยตามเพื่อน ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สู้กับกัญชา ที่มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และญาติ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายกัญชาและตำรวจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.6.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อนและคนขายบุหรี่มากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามพ่อ แม่ ญาติ และตำรวจ กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ และมีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายบุหรี่และตำรวจ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ที่มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามพ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจและมีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามคนขายบุหรี่ ในเรื่องการสูบบุหรี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.6.7 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการดมกาว

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามคนขายกาวมากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ และมีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามพ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจ กลุ่มตั้งใจจะดมกาว มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ และตำรวจ มีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามคนขายกาว และมีแรงจูงใจค่อนข้างสูงที่จะคล้อยตามเพื่อน ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาว ที่มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตามพ่อ แม่และญาติ มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อน คนขายกาวและตำรวจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

โดยภาพรวม เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามคนขายมากที่สุด แต่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนแรงจูงใจที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจ อยู่ในระดับต่ำ โดยกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจและคนขายยาสูงกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด

3. ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความตั้งใจค่อนข้างสูงที่จะไม่ใช้ยาเสพติดทุกชนิด ยกเว้นการสูบบุหรี่ที่มีความตั้งใจเพียงเล็กน้อยที่จะไม่สูบบุหรี่

เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความตั้งใจค่อนข้างสูงที่จะไม่ใช้ยาเสพติด

อภิปรายผล

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษา ตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ ไอเซน และฟิชไบน์ (Ajzen and Fishbein, 1980) โดยศึกษาตัวแปรต่างๆ ตามทฤษฎี ได้แก่ เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด และความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด ในการกำหนดพฤติกรรมได้พิจารณาให้มีความสอดคล้องกันในแง่ของ การกระทำ (Action) เป้าหมาย (Target) เวลา (Time) และบริบท (Context)

จากผลการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยขออภิปรายผล ดังนี้

1. สมมุติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด และ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด กับ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด พบว่า มีความสอดคล้องกับสมมุติฐาน ดังนี้

เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .3854 แสดงให้เห็นว่า การที่เด็กและเยาวชนมีความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติดขึ้นอยู่กับ เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดค่อนข้างมาก สอดคล้องกับทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ ไอเซน และฟิชไบน์ (Ajzen and Fishbein 1980 : 54-56) ที่กล่าวว่า “ความตั้งใจของบุคคลขึ้นอยู่กับ ปัจจัยส่วนบุคคลหรือเจตคติต่อพฤติกรรม” และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมศรี ชูแสง (2532 : 107) ซึ่งพบว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจโดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .34

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .4573 แสดงให้เห็นว่า ความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติดขึ้นอยู่กับ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของไอเซน และฟิชไบน์ (Ajzen and Fishbien. 1980 : 75) ที่กล่าวว่า “ความตั้งใจของบุคคลขึ้นอยู่กับ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง” และงานวิจัยของ ชาญศิลป์ อุทโยธา (2528 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลในการทำนายและทำความเข้าใจพฤติกรรม การเลือกเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ในการสอบโควตาภาคเหนือ พบว่า เจตคติต่อการเลือกเรียนต่อการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเลือกเรียนต่อสามารถทำนายความตั้งใจในการเลือกเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และงานวิจัยของ ถาวร แซ่ตั้ง (2529 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การทำนายพฤติกรรม การเลือกสมัครสอบเข้าเรียนต่อคณะวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า องค์ประกอบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสมัครเรียนต่อคณะวิทยาศาสตร์มีบทบาทต่อความตั้งใจในการสมัครเรียนต่อคณะวิทยาศาสตร์มากกว่าองค์ประกอบเจตคติต่อการเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์

เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์พหุคูณกับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .5349 และองค์ประกอบด้านเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด สามารถอธิบายและทำนาย ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด ได้ร้อยละ 28.61 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรทำนาย คือเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด สามารถทำนายตัวแปรเกณฑ์ คือ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด และถ้าพิจารณาค่าความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ระหว่าง เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดกับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด ($\beta_1 = .2872$) และค่าความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ระหว่าง การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดกับความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด ($\beta_2 = .3838$) จะเห็นได้ว่า เด็กและเยาวชนมีความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติด เนื่องมาจากปัจจัยทางสังคมมากกว่าปัจจัยส่วนบุคคลกล่าวคือกลุ่มอ้างอิงมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนมาก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ปรานีดี ปิยสิวานนท์ (2538 : 74) ที่กล่าวไว้ว่า “ภูมิหลังด้านครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดนั้น จะมีสมาชิกในครอบครัวที่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีโดยใช้ยาเสพติดอยู่ก่อน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพี่ รองลงไปเป็นบิดา”

2. สมมุติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติด กับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด มีตัวแปรต่อไปนี้ แตกต่างกัน

2.1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด

2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด

2.3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด

2.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

2.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

2.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

จากการวิเคราะห์ ได้ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐาน ดังนี้

2.1 เจตคติต่อการใช้ยาเสพติด

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีเจตคติด้านลบค่อนข้างมากต่อการสูบบุหรี่ และมีเจตคติด้านลบอย่างมากต่อการใช้ยาเสพติดอื่นๆ ทุกชนิด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เด็กและเยาวชน ได้รับข่าวสารและการอบรมจากเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ในเรื่องของโทษภัยและความผิดที่เกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด ดังที่ สมชาติ อัญญาวิรัชกุล (2539 : 85) กล่าวไว้ว่า “งานของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางเป็นงานสร้างคนหรือสร้างจิตสำนึกของเด็กและเยาวชนที่ล้วนแต่เป็นเด็กมีปัญหาต่างๆ กัน เพื่อให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี” แต่การที่เด็กและเยาวชน ยังไม่ได้ปฏิเสธการสูบบุหรี่อย่างสิ้นเชิง อาจเป็นเพราะว่า การสูบบุหรี่ ยังไม่เป็นที่ผิดกฎหมายและยังมีแบบอย่างจาก พ่อ แม่ ครู อาจารย์ หรือดารานักแสดงที่เด็กนิยมกระทำตามอีกด้วย

เมื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดระหว่างกลุ่มที่มีความตั้งใจจะใช้ยาเสพติดกับกลุ่มที่มีความตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด มีเจตคติแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อ 2.1 โดยที่แต่ละกลุ่มต่างมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการใช้ยาเสพติดค่อนข้างมากสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประครองศรี แซ่เต็ง (2531 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับเจตคติต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสกลนคร พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเจตคติไม่ดีต่อยาเสพติด

2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา แยกออกเป็นข้อย่อยต่างๆ ตามลักษณะการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ดังนี้

2.2.1 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า การสูบบุหรี่แล้วทำให้ ขยัน มีพลัง และทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดค่อนข้างมาก แต่จะทำให้ร่างกายทรุดโทรม และทำให้สุขภาพจิตเสียมากด้วย โดยกลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีความเชื่อว่า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี มากกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ แต่มีความเชื่อว่า ทำให้ร่างกายทรุดโทรม และทำให้สุขภาพจิตเสียน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่

2.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกินยาบ้า

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า การกินยาบ้าแล้วทำให้ ขยัน มีพลัง และทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดค่อนข้างมาก แต่จะทำให้ร่างกายทรุดโทรม และทำให้สุขภาพจิตเสียมากด้วย โดยกลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีความเชื่อว่า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี มากกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า แต่มีความเชื่อว่า ทำให้ร่างกายทรุดโทรม และทำให้สุขภาพจิตเสียน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า

2.2.3 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการฉีดเฮโรอีน

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า การฉีดเฮโรอีน ทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด ทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมากและทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก โดยกลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน มีความเชื่อว่า ทำให้

สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีค่อนข้างมาก ซึ่งต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน ที่เชื่อว่า ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

2.2.4 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า การสูบบุหรี่ทำให้ลิ้มรสความทุกข์ คลายเครียด ทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมากและทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก โดยกลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ มีความเชื่อว่า ทำให้ลิ้มรสความทุกข์ คลายเครียดได้มากกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่

2.2.5 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการสูบกัญชา

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า ทำให้ร่างกายทรุดโทรม ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มรสความทุกข์ คลายเครียด และทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบกัญชา มีความเชื่อว่า ทำให้ร่างกายทรุดโทรมมากกว่ากลุ่มตั้งใจจะสูบกัญชา

2.2.6 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า การสูบบุหรี่ทำให้ร่างกายทรุดโทรมค่อนข้างมาก โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ เชื่อว่าจะทำให้สุขภาพจิตเสียมากกว่ากลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่

2.2.7 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการดมกาว

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า การดมกาวทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มรสความทุกข์ คลายเครียดค่อนข้างมาก แต่ทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก โดยกลุ่มตั้งใจจะดมกาว เชื่อว่า จะทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ได้มากกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาว แต่เชื่อว่าจะทำให้ร่างกายทรุดโทรมได้น้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาว

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด ระหว่างกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติดกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด พบว่า จากพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดทุกชนิด มีความเชื่อที่แตกต่างกัน อยู่ในทุกพฤติกรรม สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 2.2 ซึ่งเราสามารถนำความเชื่อที่แตกต่างกันนี้ไปใช้ในการรณรงค์เปลี่ยนความตั้งใจในการใช้ยาเสพติดได้ ดังเช่นที่ ธีระพร อุวรรณโณ (2528 : 144-157) กล่าวไว้ว่า “ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของฟิชไบน์และไอเซน มีความเชื่อว่า มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลและใช้ข้อมูลที่ดีน้อมอย่างเป็นระบบ มนุษย์จะพิจารณาผลที่อาจเกิดจากการกระทำของตนก่อนการตัดสินใจลงมือทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้น”

2.3 การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด

การประเมินผลในการใช้ยาเสพติด ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแยกออกเป็นข้อย่อยต่าง ๆ ตามลักษณะการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ดังนี้

2.3.1 การประเมินผลในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน ประเมินผลในการสูบบุหรี่ว่า การที่สุขภาพจิตเสียเป็นสิ่งที่เลวมาก การที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก การที่สนุกสนานร่าเริงอารมณ์ดีและการที่ลิ้มรสความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่ทำให้ ขยัน มีพลังเป็นกลาง โดยที่กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มรสความทุกข์ คลายเครียด และการที่ขยัน มีพลัง จากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ประเมิน

2.3.2 การประเมินผลในการกินยาบ้า

เด็กและเยาวชน ประเมินผลในการกินยาบ้าว่า การที่สุขภาพจิตเสียและการที่ร่างกายทรุดโทรมจากการกินยาบ้า เป็นสิ่งที่เลวมาก และการที่ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลิ้มรสความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวเล็กน้อย โดยที่กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้าประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกาย

ทรุดโทรม การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียด และการที่ ขยัน มีพลัง จากการกินยาบ้าเป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้าประเมิน

2.3.3 การประเมินผลในการฉีดเฮโรอีน

เด็กและเยาวชน ประเมินผลในการฉีดเฮโรอีนว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม เป็นสิ่งที่เลวมาก การที่ ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่ค่อนข้างเลวและการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียด เป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย โดยที่กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีนประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียด และการที่ ขยัน มีพลัง จากการฉีดเฮโรอีนเป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีนประเมิน

2.3.4 การประเมินผลในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน ประเมินผลในการสูบบุหรี่ว่า การที่สุขภาพจิตเสีย และการที่ร่างกายทรุดโทรม จากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวมาก การที่ ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่ค่อนข้างเลว และการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย โดยที่กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียด และการที่ ขยัน มีพลัง จากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ประเมิน

2.3.5 การประเมินผลในการสูบกัญชา

เด็กและเยาวชน ประเมินผลในการสูบกัญชาว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม จากการสูบกัญชา เป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก และการที่ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียด เป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย โดยที่กลุ่มตั้งใจจะสูบกัญชา ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม การที่ขยัน มีพลัง สนุกสนาน ร่าเริง ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบกัญชาเป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่สูบกัญชาประเมิน

2.3.6 การประเมินผลในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน ประเมินผลในการสูบบุหรี่ว่า การที่สุขภาพจิตเสีย และการที่ร่างกายทรุดโทรมเป็นสิ่งที่เลวค่อนข้างมาก การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลังเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย การที่ ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นกลาง โดยที่กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม การที่ขยัน มีพลัง สนุกสนาน ร่าเริง ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ประเมิน

2.3.7 การประเมินผลในการดมกาว

เด็กและเยาวชน ประเมินผลในการดมกาวว่า ประเมินผลในการดมกาวว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม และสุขภาพจิตเสีย จากการดมกาวเป็นสิ่งที่เลวมาก การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง ลืมความทุกข์ คลายเครียดเป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย โดยที่กลุ่มตั้งใจจะดมกาว ประเมินว่า การที่สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม การที่ขยัน มีพลัง สนุกสนาน ร่าเริง ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการดมกาวเป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ดมกาวประเมิน

เป็นที่น่าสังเกตว่า การประเมินผลในการใช้ยาเสพติดทุกชนิด กลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติดประเมินว่าความเชื่อเกือบทุกความเชื่อ เป็นสิ่งที่เลวมากกว่ากลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติดประเมิน สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2.3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติดยังไม่ได้เชื่อว่า ผลในการใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งที่เลวเสียทั้งหมด ซึ่งอาจจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ ที่มีจำนวน 15 % ของเด็กและเยาวชนทั้งหมดที่จะได้รับการปล่อยตัว มีโอกาสกลับไปใช้ยาเสพติดได้อีก ดังเช่นที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523 : 5-7) กล่าวไว้ว่า “ถ้าบุคคลมีความรู้สึกว่ามันดีมีคุณค่า ก็เกิดความรู้สึกชอบพอใจสิ่งนั้น บุคคลจึงพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งที่ตนเอง

ชอบและพอใจ ตรงกันข้าม ถ้าบุคคลรู้สึกว่ามันไม่ดีมีโทษ จะเกิดความรู้สึกไม่ชอบไม่พอใจในสิ่งนั้น บุคคลก็พร้อมที่จะหลีกเลี่ยงหรือทำลายสิ่งนั้นเสีย”

2.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

เด็กและเยาวชน ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงค่อนข้างสูง ในเรื่องการฉีดเฮโรอีน การสูบเฮโรอีน และการสูบกัญชา ส่วนการสูดยาบ้า การกินยาบ้า การสูบบุหรี่ และการดมกาว มีการไม่คล้อยตามบ้างเล็กน้อย โดยเมื่อพิจารณากลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด มีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงบ้างเล็กน้อย ต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ที่ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงค่อนข้างสูง สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2.4 เพราะฉะนั้น การคล้อยตามบุคคลอื่นโดยง่าย จึงเป็นจุดอ่อนที่อาจถูกชักจูงให้ทดลองใช้ยาเสพติด จนถึงติดยาเสพติดได้ง่าย ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 384-393) รายงานการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนไทยว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดครั้งแรก นิรมล เปลี่ยนเจริญ (2530 : 75 และ 138-142) ศึกษาการใช้กัญชาและสารระเหยของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สาเหตุการใช้ครั้งแรกเพราะต้องการทดลองและเพื่อนชวน

2.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด

ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา แยกออกเป็นข้อย่อยต่าง ๆ ตามลักษณะการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ดังนี้

2.5.1 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการสูดยาบ้า

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูดยาบ้า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูดยาบ้า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรสูดยาบ้า และมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายยาบ้าคิดว่าเขาควรสูบหรือไม่สูดยาบ้าก็ได้ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูดยาบ้า เชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่ พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจและคนขายยาบ้า คิดว่าเขาควรสูดยาบ้า ในระดับมากกว่า กลุ่มตั้งใจจะสูดยาบ้าเชื่อ

2.5.2 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการกินยาบ้า

เด็กและเยาวชนมีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติของเขาคิดว่าเขาควรกินยาบ้า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรกินยาบ้า และมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายยาบ้า คิดว่าเขาควรกินหรือไม่กินยาบ้าก็ได้ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยาบ้า เชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่ พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจ และคนขายยาบ้า คิดว่าเขาควรกินยาบ้า ในระดับมากกว่า กลุ่มตั้งใจจะกินยาบ้าเชื่อ

2.5.3 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการฉีดเฮโรอีน

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่เพื่อน และตำรวจคิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน และมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายเฮโรอีน คิดว่าเขาควรฉีดหรือไม่ฉีดเฮโรอีนก็ได้ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน เชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่ พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจ และคนขายเฮโรอีน คิดว่าเขาควรฉีดเฮโรอีน ในระดับมากกว่า กลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีนเชื่อ

2.5.4 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการสูบเฮโรอีน

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบเฮโรอีน เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรสูบเฮโรอีน มีความเชื่อเป็นกลางว่า คนขายเฮโรอีนคิดว่าเขาควรสูบหรือไม่สูบเฮโรอีนก็ได้ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบเฮโรอีน เชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่ พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจ และคนขายเฮโรอีน คิดว่าเขาควรสูบเฮโรอีน ในระดับมากกว่า กลุ่มตั้งใจจะสูบเฮโรอีนเชื่อ

2.5.5 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการสูบกัญชา

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ ของเขาคิดว่าเขาควรสูบกัญชา เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบกัญชา เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรสูบกัญชา และมีความเชื่อเป็นกลาง ว่าคนขายกัญชาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบกัญชาก็ได้ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบกัญชา เชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่ พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจ และคนขายกัญชา คิดว่าเขาควรสูบกัญชา ในระดับมากกว่า กลุ่มตั้งใจจะสูบกัญชาเชื่อ

2.5.6 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ พ่อ แม่ และญาติของเขาคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ เป็นไปได้เล็กน้อยที่คนขายบุหรี่คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ และมีความเชื่อเป็นกลางว่า เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่ก็ได้ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ เชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่ พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจ และคนขายบุหรี่ คิดว่าเขาควรสูบบุหรี่ ในระดับมากกว่า กลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่เชื่อ

2.5.7 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการดื่มกา

เด็กและเยาวชน มีความเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ค่อนข้างมากที่ พ่อ แม่และญาติของเขาคิดว่าเขาควรดื่มกา เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจคิดว่าเขาควรดื่มกา และมีความเชื่อเป็นกลางว่าคนขายกา คิดว่าเขาควรดื่มกาหรือไม่ดื่มกาก็ได้ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่ดื่มกา เชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่ พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจ และคนขายกา คิดว่าเขาควรดื่มกา ในระดับมากกว่า กลุ่มตั้งใจจะดื่มกาเชื่อ

จากการศึกษาในเรื่องนี้ พบว่า เด็กและเยาวชน มีความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่ และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรใช้ยาเสพติด โดยกลุ่มที่ตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติดจะมีความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้มากกว่ากลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2.5 และสอดคล้องกับการวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 384-393) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนไทย พ.ศ. 2536 พบว่า บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลิกใช้สารเสพติดนั้น นักเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่งบอกว่า บิดา มารดา เป็นกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลมากที่สุด

2.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา แยกออกเป็นข้อย่อยต่างๆ ตามลักษณะการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน ดังนี้

2.6.1 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ และตำรวจ ในเรื่องการสูบบุหรี่ และมีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามคนขายยาในเรื่องการสูบบุหรี่ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่มีแรงจูงใจต่ำกว่ากลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจ และคนขายยา

2.6.2 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการกินยา

เด็กและเยาวชน มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน และตำรวจ ในเรื่องการกินยา มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำ ที่จะคล้อยตามคนขายยาในเรื่องการกินยาโดยกลุ่มตั้งใจจะไม่กินยา มีแรงจูงใจต่ำกว่ากลุ่มตั้งใจจะกินยาที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจ และคนขายยา

2.6.3 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการฉีดเฮโรอีน

เด็กและเยาวชน มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน และตำรวจ ในเรื่องการฉีดเฮโรอีน มีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามคนขายเฮโรอีน ในเรื่องการฉีดเฮโรอีนโดยกลุ่มตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน มีแรงจูงใจต่ำกว่ากลุ่มตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน ที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ ตำรวจ และคนขายเฮโรอีน

2.6.4 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน มีแรงจูงใจต่ำมากที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ในเรื่องการสูบบุหรี่ มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามญาติ เพื่อนและตำรวจ ในเรื่องการสูบบุหรี่ และมีแรงจูงใจปานกลางที่จะคล้อยตามคนขายเฮโรइन ในเรื่องการสูบบุหรี่ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ มีแรงจูงใจต่ำกว่ากลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ ตำรวจ และคนขายเฮโรइन

2.6.5 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูบกัญชา

เด็กและเยาวชน มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจในเรื่องการสูบกัญชา และมีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามคนขายกัญชาในเรื่องการสูบกัญชา โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบกัญชา มีแรงจูงใจต่ำกว่ากลุ่มตั้งใจจะสูบกัญชา ที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ ตำรวจ และคนขายกัญชา

2.6.6 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการสูบบุหรี่

เด็กและเยาวชน มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติและตำรวจ ในเรื่องการสูบบุหรี่ และมีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามเพื่อนและคนขายบุหรี่ โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ มีแรงจูงใจต่ำกว่ากลุ่มตั้งใจจะสูบบุหรี่ ที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ ตำรวจ และคนขายบุหรี่

2.6.7 แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการดื่มกา

เด็กและเยาวชน มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อนและตำรวจ ในเรื่องการดื่มกา และมีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำที่จะคล้อยตามคนขายกาในเรื่องการดื่มกา โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่ดื่มกา มีแรงจูงใจต่ำกว่ากลุ่มตั้งใจจะดื่มกา ที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ ตำรวจ และคนขายกา

การศึกษาครั้งนี้ พบว่า เด็กและเยาวชน กลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติดกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดแตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2.6 โดยกลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติดมีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดต่ำกว่ากลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด

แสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจที่จะคล้อยตามบุคคลอื่นในเรื่องของการใช้ยาเสพติดยิ่งต่ำยิ่งดี การที่เด็กและเยาวชนมีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามบุคคลอื่นสูง ก็ย่อมจะทำให้มีโอกาสติดยาเสพติดได้ง่าย สอดคล้องกับการวิจัยของ กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 384 - 393) พบว่า สาเหตุของบุคคลที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติดทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่เหมาะสมก็คือ ความอยากรู้อยากลอง และนักเรียนมีเพื่อนในชั้นที่ใช้สารเสพติด

3. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับ ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด พบว่า เด็กและเยาวชน มีความตั้งใจค่อนข้างสูงที่จะไม่ใช้ยาเสพติดทุกชนิด ยกเว้นการสูบบุหรี่ที่มีความตั้งใจเพียงเล็กน้อยที่จะไม่สูบบุหรี่ ซึ่งเป็นไปตามเป้าหมายของ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง อาภรณ์ สายเชื้อ (2540 : 167) ได้กล่าวว่า “กองแพทย์ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ได้ดำเนินการเกี่ยวกับ การควบคุมป้องกันและบำบัดรักษา เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษมาโดยตลอด”

เป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ทั้งกลุ่มที่ตั้งใจจะฉีดเฮโรइनและกลุ่มที่ตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรइन เชื่อว่า การฉีดเฮโรइन ทำให้สุขภาพจิตเสียค่อนข้างมาก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และประเมินความเชื่อนี้ว่า เป็นสิ่งที่เลวมากพอๆ กัน ดังนั้น จึงน่าจะเปลี่ยนเด็กและเยาวชนกลุ่มที่ตั้งใจจะฉีดเฮโรइन ให้มีความตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรइनได้ โดยการเพิ่มความเชื่อที่ว่า การฉีดเฮโรइनแล้วทำให้สุขภาพจิตเสีย ให้เชื่อมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งน่าจะเปลี่ยนได้ไม่ยากนัก เนื่องจากทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อแตกต่างกันไม่มากนัก และประเมินความเชื่อนี้ในระดับเดียวกันด้วย

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความตั้งใจค่อนข้างสูงที่จะไม่ใช้ยาเสพติดทุกชนิด ยกเว้น บุหรี่ที่มีความตั้งใจจะไม่สูบเพียงเล็กน้อย ดังนั้นจึงน่าจะหาวิธีการพัฒนาความตั้งใจของเด็กกลุ่มนี้ให้มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ให้มากขึ้นกว่าเดิม สำหรับเด็กและเยาวชนที่ตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงค่อนข้างสูง ส่วนเด็กและเยาวชนที่ตั้งใจจะใช้ยาเสพติดมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงบ้างเล็กน้อย ดังนั้นจึงน่าจะเปลี่ยนเด็กและเยาวชนที่ตั้งใจจะใช้ยาเสพติด ให้เป็นตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติดได้ โดยแก่การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิง โดยเฉพาะกลุ่มที่ตั้งใจจะฉีดเฮโรอีน ที่เชื่อว่าเพื่อนของเขาคิดว่าเขาควรฉีดหรือไม่ฉีดเฮโรอีนก็ได้ แต่กลุ่มที่ตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีนเชื่อว่าเพื่อนของเขาคิดว่าเขาไม่ควรฉีดเฮโรอีน โดยทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามเพื่อนพอๆ กัน

ข้อเสนอแนะ

เจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ควรหาแนวทางเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน โดยการเปลี่ยนทั้งปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคม ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล

1. ควรรณรงค์เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ให้มีความเชื่อว่าการใช้ยาเสพติดทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี น้อยลง และให้มีความเชื่อที่ว่าทำให้ร่างกายทรุดโทรมและสุขภาพจิตเสียมากขึ้น

2. ควรเปลี่ยนความตั้งใจของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กลุ่มที่ตั้งใจจะใช้ยาเสพติด โดยเฉพาะกลุ่มที่ตั้งใจจะฉีดเฮโรอีนให้เป็นเด็กและเยาวชนที่ตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน โดยทำการวิจัยเชิงทดลอง เพิ่มความเชื่อว่าการฉีดเฮโรอีนทำให้สุขภาพจิตเสียให้เชื่อมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ปัจจัยทางสังคม

1. ควรหาวิธีการพัฒนาความตั้งใจของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ให้มีความตั้งใจจะไม่สูบบุหรี่ให้มากขึ้น

2. ควรหาวิธีการเปลี่ยนความคิดที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ที่ตั้งใจจะใช้ยาเสพติด ให้เป็นไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

3. ควรเปลี่ยนความตั้งใจของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยเฉพาะกลุ่มที่ตั้งใจจะฉีดเฮโรอีนให้เป็นเด็กและเยาวชนที่ตั้งใจจะไม่ฉีดเฮโรอีน โดยทำการวิจัยเชิงทดลอง เปลี่ยนความเชื่อที่มีต่อเพื่อนจากความเชื่อที่เป็นกลางเป็นไม่เชื่อเพื่อน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองบําบัดรักษา สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ข้อมูลผู้เข้ารับการบําบัดรักษา ปี พ.ศ. 2537 เอกสารเผยแพร่กลุ่มงานข้อมูลผู้ติดยาเสพติดและสารเสพติด 2537.
- จิรจจ พหโมบล. ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกลับมาเสพยาเสพติดให้โทษ : ศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะกรณีผู้ต้องขังในเรือนจำทัณฑสถานบําบัดพิเศษบางเขน กรุงเทพมหานคร : วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- ชาญศิลป์ อุทรโยธา. การทำนายและเข้าใจพฤติกรรมการเลือกคณะวิศวกรรมศาสตร์ ในการสอบโควต้า มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปี 2528 : การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ Ajzen และ Fishbein รายงานวิชาเอกจิตวิทยา ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2528.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิ. การวัดทัศนคติเพื่อทำนายพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- ถาวร แซ่เต็ง. การทำนายพฤติกรรมการเลือกสมัครสอบเข้าเรียนต่อ คณะวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร . วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- ทวีศักดิ์ เสนาณรงค์. ไทยรัฐ 18 กรกฎาคม 2538. หน้า 10
- ธีระพร อูวรรณโณ. “การวัดทัศนคติ : ปัญหาในการใช้เพื่อทำนายพฤติกรรม,” วารสารครุศาสตร์ 14 : 133 - 160; ตุลาคม - ธันวาคม 2528.
- _____. เจตคติ : การศึกษาตามแนวทฤษฎีหลัก กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อัดสำเนา), 2535.
- _____. “ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล,” บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป. อัดสำเนา.
- นิรมล เปลี่ยนจรรยา. การใช้กัญชาและสารระเหยของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร: การเรียนรู้ทางสังคม. วิทยานิพนธ์ สด.ม. กรุงเทพ ฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530. อัดสำเนา
- ประครองศรี แซ่เต็ง. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับเจตคติต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- ปราณี ปิยสิริภานนท์. รายงานประจำปี พ.ศ. 2538 เอกสารเผยแพร่ทางวิชาการเนื่องในวันตระลึกล้ายวันสถาปนา กระทรวงยุติธรรม ครบรอบ 104 ปี, 2539.
- มาลินี ศรีวงศ์ไพรัช. ลักษณะบางประการทางนิเวศวิทยา สังคม และเศรษฐกิจที่สัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของประชากรในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์. เอกสารประกอบการบรรยาย หลักสูตร “เทคนิคการไกล่เกลี่ยและประนีประนอมในครอบครัว.” การสื่อสารในครอบครัว. 2539.
- ✓ ราชันย์ บุญธิมา. การทำนายพฤติกรรมทุจริตการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

- ✓เรวดี วัชรโกศล. การสำรวจความเชื่อ เจตคติ เจตนา และพฤติกรรมการศึกษาต่อสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร ตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- วรวรรณ จิระชุตโรจน์. การศึกษาทัศนคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเจตนาเชิงพฤติกรรม และพฤติกรรมในการใช้บริการการปรึกษาของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- วิชา มหาคุณ. เยาวชนชุมชนบำบัดกับการแก้ปัญหายาเสพติด สมาคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2531
- ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง - "สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน," รายงานสถิติเด็กและเยาวชน ที่กระทำความผิด ประจำปี พ.ศ. 2538. กรุงเทพฯ : ยูแพด, 2539.
- ศรีสมบัติ บุญเมือง. การรับข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527.
- ศึกษาริการ, กระทรวง. รายงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนไทย. กรุงเทพฯ : ฝ่ายวิชาการ กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2536.
- สมชาติ ธัญญาวิรัชกุล. เอกสารเผยแพร่ทางวิชาการ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับศาลเยาวชนและครอบครัว, 2539. หน้า 85.
- สมศรี ชูส่งแสง. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตพื้นที่ขยายโอกาสระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- สุพัฒน์ ธีรเวชเจริญชัย. ยาและสิ่งเสพติดให้โทษ สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช พิมพ์ครั้งที่ 2. 2532.
- สุชาติ นิมนานันต์. น.พ. สยามโพสต์. 27 มิถุนายน 2538. หน้า 7.
- อัมราพันธ์ ปาณิกบุตร. รายงานประจำปี พ.ศ. 2538 เอกสารเผยแพร่ทางวิชาการเนื่องในวาระที่ระลึกคล้ายวันสถาปนา กระทรวงยุติธรรม ครบรอบ 104 ปี, 2539.
- อาภรณ์ สายเชื้อ. เอกสารเผยแพร่ทางวิชาการ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับศาลเยาวชนและครอบครัว, 2539
- ✓Ajzen. Icek and Martin, fishbein. "Attitudinal and Normative Variables as Predictors. of Specific Behavior," Journal of Personality and Social Psychology. 27 : 41-57; July, 1973.
- ✓_____. Understanding attitudes and Predicting Social Behavior. Englewood Cliffs, N. J. : Prentice. Hall, 1980.
- Cockett R. Drug abuse and personality in young offenders. Gt. Britain by page bros. (Norwich) Ltd., norwich and london., 1970.
- Edward, Allen L. Technique of Attitude Scale Construction. New York : Appleton-Century-Crofts Inc. 1975.
- ✓Fishbein, Martin and Icek, Ajzen. "Attitude Towards Objects as Predictors of Single and Multiple Behavior Criteria," Psychological Review. 81 : 59-74 ; January, 1974.
- _____. Belief, Attitude, Intention and Behavior ; An Introduction to Theory and Reserch Reading, Mass : Addison-Wesley Publishing Company, 1975.
- Gene V. Glass and Kenneth D. Hopleins Statistical Methods In Education and Psychology. Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1984.

- McArdle, J.B. "Positive and Negative Communications and Subsequent Attitude and Behavior Change in Alcoholics . Unpublished Doctorial Dissertation, University of Illinois, 1972," In Understanding Attitudes and Predicting Social Behavior, p. 223-242. Edited. by Ajzen, I. and Fishbein, M. Englewood Cliffs : Prentice-Hall, 1980.
- Miller, G.A. "The Magical Number Seven, Plus or Minus Two : Some Limits on Our Capacity for Processing Information," Psychological Review. 62 : 81-97 ; 1956.
- Osgood, C.E. , G.T. Suci and P.H. Taunbaum. The Measurement of Meaning. Urbana, 111 : University of Illinois Press, 1957.
- ✓ Pomazal, Richard J. and James J. Jaccard. "An Informational Approach to Altruistic Behavior," Journal of Personality and Social Psychology. 33 : 317-326 ; March, 1976.
- Sperber, B.M., M. Fishbein and I. Ajzen. "Predicting and Understanding Women's Occupational Orientations : Factors Underlying Choice Intentions," In Understanding Attitudes and Predicting Social Behavior. p. 114-129. by Icek Ajzen and Martin Fishbein, Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1980.
- Woodworth, R.S. and H. Schlosberg. Experimental Psychology New York : Holt and Co., 1954.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แสดงความถี่ของพฤติกรรมเดียวเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด
- แสดงความถี่ของความเชื่อเด่นชัดเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด
- แสดงความถี่ของกลุ่มอ้างอิงเด่นชัดเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด
- แสดงความถี่ของคำคุณศัพท์ที่เกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด

ตาราง 34 แสดงความถี่ของพฤติกรรมเดี่ยวเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด

ลำดับที่	พฤติกรรม	ความถี่
1	การสูบบุหรี่	93
2	การกินยาบ้า	90
3	การฉีดเฮโรอีน	85
4	การสูดเฮโรอีน	84
5	การสูบกัญชา	65
6	การสูบบุหรี่	60
7	การดมกาว	55
8	การดื่มสุรา	40
9	การสูดฝิ่น	30
10	การสูดโคเคน	15
11	การกินกระท่อม	13
12	การกินกัญชา	10

ตาราง 35 แสดงความถี่ของความเชื่อเด่นชัดเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด

กลุ่มความเชื่อ	ความเชื่อเด่นชัดเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด	ความถี่
1	ทำให้ ขยัน มีพลัง	57
	กระปรี้กระเปร่า	21
	ทำงานได้มาก	19
	กระตือรือร้นไม่อยู่เฉย	10
2	ทำให้สุขภาพจิตเสีย	50
	ประสาทหลอน	35
	จิตใจแปรปรวน คุ่มคลั่ง	20
	ความคิดฟุ้งซ่าน เหม่อลอย	11
	มีแรง	5
3	ทำให้ร่างกายทรุดโทรม	48
	อ่อนเพลีย ง่วงนอน	30
	ใจสั้น มือสั้น	25
4	ทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี	45
	คึกคะนอง	10
5	ทำให้ลืมความทุกข์ คลายเครียด	43
	ทำให้เพลินเวลาทำงาน	15
	ร่างกายสดชื่น	11
6	สังคมรังเกียจ	16
	โดนหัวหน้านางานดู	3
7	เสียเงิน	11

ตาราง 36 แสดงความถี่ของกลุ่มอ้างอิงเด่นชัดเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด

บุคคล หรือกลุ่มบุคคล	ความถี่
1. พ่อ แม่	86
2.ญาติ	85
3. เพื่อน	63
4. คนขายยา	59
5. ตำรวจ	55
6. แฟน สามี ภรรยา	30
7. คนรอบข้าง	27
8. หัวหน้างาน	24
9. ครู	19

ตาราง 37 แสดงความถี่ของคำคุณศัพท์ที่เกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด

ลำดับ	คำคุณศัพท์	ความถี่
1	ดี - เลว	51
2	สุขภาพดี - เสียสุขภาพ	48
3	มีประโยชน์ - ไร้ประโยชน์	47
4	ให้ทุน - ให้โทษ	43
5	ถูก - ผิด	42
6	สังคมยกย่อง - สังคมรังเกียจ	40
7	ปลอดภัย - เป็นอันตราย	38
8	สุข - ทุกข์	36
9	ได้ - เสีย	34
10	ไม่ควรลอง - ควรลอง	29
11	เลิกได้ - เลิกไม่ได้	26

ภาคผนวก ข

แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด

ตาราง 38 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด

ข้อ	t	ข้อ	t	ข้อ	t	ข้อ	t
1	8.7959**	35	6.4125**	69	6.6576**	(103)	1.5235
2	8.1620**	36	8.7182**	70	5.1065**	104	2.8778*
3	8.6468**	37	8.6394**	71	3.4185*	(105)	3.0487*
4	6.5226**	38	8.8297**	72	1.5379	(106)	2.0264*
5	4.3931**	39	5.5450**	(73)	2.3227*	107	3.4817*
6	8.8035**	40	5.2484**	74	0.8011	108	2.8411*
7	8.9257**	41	8.7559**	(75)	2.9711*	109	4.0627*
8	7.7120**	42	8.4755**	76	3.4757*	110	4.1981*
9	7.1623**	43	8.8743**	77	3.2019*	111	5.5056*
10	5.4240**	44	6.4405**	78	3.8763*	112	4.7187*
11	8.8542**	45	5.6975**	79	3.3307*	(113)	4.6950*
12	8.9358**	46	8.9356**	(80)	2.9313*	(114)	4.7638*
13	8.0983**	47	8.6954**	(81)	2.8331*	115	3.6923*
14	7.1709**	48	8.9110**	82	2.9919*	116	4.2213*
15	6.4353**	49	6.5790**	(83)	2.0941*	(117)	3.3918*
16	6.4549**	50	7.3403**	84	2.7453*	(118)	3.4573*
17	8.8694**	51	8.7118**	85	1.8071*	119	2.0523*
18	7.2018**	52	9.1603**	86	1.6400	120	3.9194*
19	7.6935**	53	9.0029**	87	2.8309*	121	4.9561*
20	8.1326**	54	6.9637**	(88)	2.8976*	122	4.8178*
21	8.7577**	55	8.3970**	89	4.4905*	123	3.1033*
22	9.1315**	56	9.0233**	90	2.6960*	(124)	3.9668*
23	8.1328**	57	9.1397**	(91)	3.3139*	(125)	3.8312*
24	9.1763**	58	9.0927**	(92)	2.2678*	126	3.5481*
25	7.0308**	59	9.1729**	93	3.0950*	127	3.3524*
26	8.2149**	60	6.2565**	(94)	3.0002*	(128)	3.4800*
27	8.9114**	61	8.6273**	(95)	2.2822*	(129)	3.6490*
28	7.6075**	62	8.9419**	96	3.0813*	130	3.2493*
29	6.6047**	63	8.9222**	97	3.0429*	131	3.9048*
30	6.2469**	64	6.4405**	98	2.2286*	132	3.1645*
31	8.7118**	65	7.3895**	99	2.9713*	133	4.3042*
32	8.6962**	66	5.9531**	100	3.9354*	134	3.1520*
33	9.0049**	67	8.5142**	101	2.8302*	(135)	4.0577*
34	5.6147**	68	5.4241**	(102)	3.2350*	(136)	3.3136*

ตาราง 38 (ต่อ)

ข้อ	t	ข้อ	t	ข้อ	t
137	2.7104*	169	8.6736**	201	8.0551**
(138)	3.1820*	170	8.4559**	202	8.3196**
(139)	1.8251*	171	8.3086**	203	8.5510**
140	2.7552*	172	8.3885**	204	7.7199**
141	1.0346	173	8.3648**	205	6.6647**
142	2.3861*	174	8.4165**	206	5.2719**
143	2.2753*	175	8.8466**	207	5.5579**
144	3.4303*	176	8.4260**	208	5.9641**
145	3.4943*	177	5.6460**	209	6.8444**
(146)	2.8282*	178	5.5560**	210	8.2119**
(147)	2.8285*	179	5.8681**	211	6.1756**
148	7.0469**	180	5.5212**	212	6.8030**
149	7.1118**	181	5.8926**	213	6.9495**
150	6.9849**	182	8.3329**	214	6.0743**
151	6.6382**	183	5.2144**	215	6.6091**
152	6.9659**	184	5.9556**	216	7.0725**
153	7.2078**	185	5.5633**	217	8.4065**
154	8.7582**	186	5.4722**	218	6.8933**
155	6.8869**	187	5.5278**	219	7.2617**
156	8.7665**	188	7.2960**	220	6.7766**
157	8.8609**	189	8.2580**	221	7.1928**
158	8.5808**	190	6.1234**	222	6.9338**
159	8.6363**	191	7.7934**	223	7.1257**
160	8.8542**	192	7.7300**	224	8.9379**
161	9.0561**	193	7.5012**	225	7.0599**
162	8.4970**	194	7.5925**	226	5.3195**
163	8.8196**	195	8.2830**	227	8.9783**
164	8.7820**	196	8.4606**	228	8.0919**
165	8.3445**	197	7.7130**	229	7.9374**
166	8.7302**	198	8.2339**	230	6.6112**
167	8.9800**	199	8.0742**	231	5.7016**
168	8.9082**	200	7.8563**		

หมายเหตุ () คัดออกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ภาคผนวก ค

แสดงการตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับโดยการหาค่าสหสัมพันธ์

Item - total correlation ของเพียรสัน

ตาราง 39 แสดงการตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด (b₁) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - total correlation ของเพียร์สัน

ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อกับ คะแนนรวมทั้งฉบับ	ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อ กับคะแนนรวมทั้งฉบับ
1	.0428	19	.5206
2	.5070	20	.2898
3	.4694	21	.1507
4	.5006	22	.5470
5	.1970	23	.5054
6	.1502	24	.5175
7	.5569	25	.1768
8	.4665	26	.2250
9	.6060	27	.5267
10	.1553	28	.5336
11	.1587	29	.4237
12	.5606	30	.2221
13	.4690	31	.2999
14	.5679	32	.5483
15	.3146	33	.5558
16	.2763	34	.5623
17	.5811	35	.2163
18	.5100		

Reliability Coefficients

Alpha = .8921

ตาราง 40 แสดงการตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดการประเมินผล
ในการใช้ยาเสพติด (e) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - total correlation ของ
เพียร์สัน

ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อกับ คะแนนรวมทั้งฉบับ	ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อ กับคะแนนรวมทั้งฉบับ
36	.4086	54	.7320
37	.6471	55	.5267
38	.6306	56	.5781
39	.7255	57	.6710
40	.4800	58	.6888
41	.4884	59	.6777
42	.7211	60	.5251
43	.6545	61	.5132
44	.7073	62	.6777
45	.4924	63	.6129
46	.5358	64	.6030
47	.7112	65	.4015
48	.6328	66	.4691
49	.7056	67	.6771
50	.5217	68	.6212
51	.5408	69	.6997
52	.7328	70	.5489
53	.6284		

Reliability Coefficients

Alpha = .9568

ตาราง 41 แสดงการตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด (A_{Bi}) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - total correlation ของเพียร์สัน

ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อกับ คะแนนรวมทั้งฉบับ	ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อ กับคะแนนรวมทั้งฉบับ
71	.4879	96	.6991
72	.5562	97	.7034
73	.4987	98	.6985
74	.6416	99	.6415
75	.6698	100	.6959
76	.6575	101	.7046
77	.6698	102	.7209
78	.5706	103	.6794
79	.5330	104	.7107
80	.7069	105	.6825
81	.6581	106	.6021
82	.6218	107	.6340
83	.6824	108	.5819
84	.6375	109	.6252
85	.5637	110	.5238
86	.6829	111	.5542
87	.6179	112	.5423
88	.6485	113	.6919
89	.6695	114	.7410
90	.6980	115	.7731
91	.6802	116	.7661
92	.6437	117	.7041
93	.7365	118	.7441
94	.6768	119	.7271
95	.6835		

Reliability Coefficients

Alpha = .9705

ตาราง 42 แสดงการตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดความเชื่อเกี่ยว
กับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (NB_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - total
correlation ของเพียร์สัน

ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อกับ คะแนนรวมทั้งฉบับ	ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อ กับคะแนนรวมทั้งฉบับ
120	.5314	138	.6667
121	.5488	139	.5595
122	.5283	140	.6348
123	.5520	141	.5358
124	.5433	142	.5062
125	.4208	143	.5450
126	.5968	144	.4922
127	.5293	145	.5071
128	.5717	146	.4783
129	.5937	147	.4852
130	.6086	148	.5463
131	.6178	149	.5742
132	.4860	150	.5935
133	.6165	151	.6123
134	.5534	152	.5980
135	.6256	153	.3981
136	.6314	154	.5556
137	.6791		

Reliability Coefficients

Alpha = .9422

ตาราง 43 แสดงการตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดแรงจูงใจที่จะ
 คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (MC_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item -
 total correlation ของเพียร์สัน

ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อกับ คะแนนรวมทั้งฉบับ	ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อ กับคะแนนรวมทั้งฉบับ
155	.6448	173	.6855
156	.6805	174	.5349
157	.6587	175	.6880
158	.6795	176	.6018
159	.6886	177	.5880
160	.5452	178	.5795
161	.6762	179	.5906
162	.6890	180	.5991
163	.7022	181	.5109
164	.6725	182	.5701
165	.6664	183	.6422
166	.6740	184	.6667
167	.5571	185	.6579
168	.7027	186	.6847
169	.6303	187	.7143
170	.6514	188	.5697
171	.0591	189	.6823
172	.6969		

Reliability Coefficients

Alpha = .9584

ตาราง 44 แสดงการตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดการคล้อยตาม
กลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด (SN₁) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - total
correlation ของเพียร์สัน

ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อกับ คะแนนรวมทั้งฉบับ	ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อ กับคะแนนรวมทั้งฉบับ
190	.8381	194	.8707
191	.8606	195	.6561
192	.8790	196	.8743
193	.8742		

Reliability Coefficients

Alpha = .9515

ตาราง 45 แสดงการตรวจสอบความสอดคล้องรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบวัดความตั้งใจที่จะ
ใช้ยาเสพติด (I_i) ของเด็กและเยาวชน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ Item - total correlation ของเพียร์สัน

ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อกับ คะแนนรวมทั้งฉบับ	ข้อ	ความสอดคล้องรายข้อ กับคะแนนรวมทั้งฉบับ
197	.8077	201	.8201
198	.7663	202	.5432
199	.7377	203	.7672
200	.8130		

Reliability Coefficients

Alpha = .9138

ภาคผนวก ง

แบบวัดพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับยาเสพติด

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย คำตอบของท่าน จะเป็นประโยชน์อย่างสูง และจะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อตัวท่านทั้งสิ้น โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด แบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด โปรดตอบทุกข้อตามความคิดของท่านจริงๆ

ตัวอย่าง

** การที่ฉันได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม จะทำให้ฉันมีชีวิตที่ดีขึ้น

เป็นไปได้ : ✓ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

ชุดที่ 1 (bi)

การที่ฉัน สูบบุหรี่ เมื่ออยู่นอกสถานฝึกและอบรม

1. ทำให้ ร่างกายของฉันทรุดโทรม

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

2. ทำให้ฉัน สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

3. ทำให้ฉัน ขยัน มีพลัง

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

4. ทำให้ฉัน ลืมความทุกข์ คลายเครียด

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

5. ทำให้ฉัน สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ฟู้งซ่าน, ประสาทหลอน, ขาดสติ ฯลฯ)

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

การที่ฉัน สุขบุรี เมื่ออยู่นอกสถานฝึกและอบรม

29. ทำให้ฉัน ลืมความทุกข์ คลายเครียด

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

30. ทำให้ฉัน สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ฟุ้งซ่าน, ประสาทหลอน, ขาดสติ ฯลฯ)

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

การที่ฉัน ดมกาว เมื่ออยู่นอกสถานฝึกและอบรม

31. ทำให้ ร่างกายของฉันทรุดโทรม

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

32. ทำให้ฉัน สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

33. ทำให้ฉัน ขยัน มีพลัง

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

34. ทำให้ฉัน ลืมความทุกข์ คลายเครียด

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

35. ทำให้ฉัน สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ฟุ้งซ่าน, ประสาทหลอน, ขาดสติ ฯลฯ)

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

ชุด 2 (ei)

36. การที่ร่างกายทรุดโทรม จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

37. การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

38. การที่ขยัน มีพลัง จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

39. การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

40. การที่สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ทุ้งช่าน, ประสาทหลอน, ขาดสติ ฯลฯ) จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

41. การที่ร่างกายทรุดโทรม จากการกินยาบ้า เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

42. การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการกินยาบ้า เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

43. การที่ขยัน มีพลัง จากการกินยาบ้า เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

44. การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการกินยาบ้า เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

45. การที่สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ทุ้งช่าน, ขาดสติ ฯลฯ) จากการกินยาบ้า เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

46. การที่ร่างกายทรุดโทรม จากการฉีดเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

47. การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการฉีดเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

48. การที่ขยัน มีพลัง จากการฉีดเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

49. การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการฉีดเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

50. การที่สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ฟูง่าน, ประสาทหลอน, ขาดสติ ฯลฯ) จากการฉีดเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

51. การที่ร่างกายทรุดโทรม จากการสูบเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

52. การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการสูบเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

53. การที่ขยัน มีพลัง จากการสูบเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

54. การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบเฮโรอีน เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

55. การที่สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ฟู้งซ่าน, ประสาทหลอน, ขาดสติ ฯลฯ) จากการสูบบุหรี่อื่น เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

56. การที่ร่างกายทรุดโทรม จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

57. การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

58. การที่ขยัน มีพลัง จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

59. การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

60. การที่สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ฟู้งซ่าน, ประสาทหลอน)จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

61. การที่ร่างกายทรุดโทรม จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

62. การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

63. การที่ขยัน มีพลัง จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่_____

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

64. การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

65. การที่สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ฟุ้งซ่าน, ประสาทหลอน, ขาดสติ) จากการสูบบุหรี่ เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

66. การที่ร่างกายทรุดโทรม จากการดมกาว เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

67. การที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี จากการดมกาว เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

68. การที่ขยัน มีพลัง จากการดมกาว เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

69. การที่ลืมความทุกข์ คลายเครียด จากการดมกาว เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

70. การที่สุขภาพจิตเสีย (คลุ้มคลั่ง, ฟุ้งซ่าน, ประสาทหลอน, ขาดสติ ฯลฯ) จากการดมกาว เป็นสิ่งที่___

ดี : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เลว
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

ชุด 3 (A_B)

เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม การสูบบุหรี่ ของฉัน เป็นสิ่งที่__

71. มีประโยชน์ : _____ : ไร้ประโยชน์
 72. ให้คุณ : _____ : ให้โทษ
 73. ปลอดภัย : _____ : เป็นอันตราย
 74. สุขภาพดี : _____ : เสี่ยงสุขภาพ
 75. สังคมยกย่อง : _____ : สังคมรังเกียจ
 76. ถูก : _____ : ผิด
 77. ดี : _____ : เลว
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม การกินยาบ้า ของฉัน เป็นสิ่งที่__

78. มีประโยชน์ : _____ : ไร้ประโยชน์
 79. สุข : _____ : ทุกข์
 80. ปลอดภัย : _____ : เป็นอันตราย
 81. ได้ : _____ : เสีย
 82. สุขภาพดี : _____ : เสี่ยงสุขภาพ
 83. ถูก : _____ : ผิด
 84. ดี : _____ : เลว
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม การฉีดเฮโรอีน ของฉัน เป็นสิ่งที่__

85. มีประโยชน์ : _____ : ไร้ประโยชน์
 86. ปลอดภัย : _____ : เป็นอันตราย
 87. ได้ : _____ : เสีย
 88. สุขภาพดี : _____ : เสี่ยงสุขภาพ
 89. สังคมยกย่อง : _____ : สังคมรังเกียจ
 90. ถูก : _____ : ผิด
 91. ดี : _____ : เลว
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม การสูบบุหรี่ ของฉัน เป็นสิ่งที่__

92. มีประโยชน์ : _____ : ไร้ประโยชน์
 93. ปลอดภัย : _____ : เป็นอันตราย
 94. ได้ : _____ : เสีย
 95. สุขภาพดี : _____ : เสียสุขภาพ
 96. สังคมยกย่อง : _____ : สังคมรังเกียจ
 97. ถูก : _____ : ผิด
 98. ดี : _____ : เลว

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม การสูบบุหรี่ ของฉัน เป็นสิ่งที่__

99. มีประโยชน์ : _____ : ไร้ประโยชน์
 100. ให้คุณ : _____ : ให้โทษ
 101. ได้ : _____ : เสีย
 102. สุขภาพดี : _____ : เสียสุขภาพ
 103. สังคมยกย่อง : _____ : สังคมรังเกียจ
 104. ถูก : _____ : ผิด
 105. ดี : _____ : เลว

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม การสูบบุหรี่ ของฉัน เป็นสิ่งที่__

106. มีประโยชน์ : _____ : ไร้ประโยชน์
 107. ให้คุณ : _____ : ให้โทษ
 108. สุข : _____ : ทุกข์
 109. ปลอดภัย : _____ : เป็นอันตราย
 110. ได้ : _____ : เสีย
 111. ถูก : _____ : ผิด
 112. ดี : _____ : เลว

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม การตกขาว ของฉัน เป็นสิ่งที่_____

113. มีประโยชน์ : _____ : ไร้ประโยชน์
 114. ปลอดภัย : _____ : เป็นอันตราย
 115. ได้ : _____ : เสีย
 116. สุขภาพดี : _____ : เสียสุขภาพ
 117. สังคมยกย่อง : _____ : สังคมรังเกียจ
 118. ถูก : _____ : ผิด
 119. ดี : _____ : เลว
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

ชุด 4 (NB₁)

120. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม พ่อแม่ของฉัน คิดว่าฉันควรสูบบุหรี่

- เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

121. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม พ่อแม่ของฉัน คิดว่าฉันควรกินยาบ้า

- เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

122. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม พ่อแม่ของฉัน คิดว่าฉันควรฉีดเฮโรอีน

- เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

123. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม พ่อแม่ของฉัน คิดว่าฉันควรสูบบุหรี่อื่น

- เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

124. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม พ่อแม่ของฉัน คิดว่าฉันควรสูบบุหรี่

- เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

125. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม พ่อแม่ของฉัน คิดว่าฉันควรสูบบุหรี่

- เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

144. เมื่อได้อ่านนอกสถานฝึกอบรม คนชายเฮอร์อีน คิดว่าฉันควรสูบเฮอร์อีน

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

145. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม คนชายักัฏฐา คิดว่าฉันควรสัพักัฏฐา

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

146. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม คนชายบูหรี คิดว่าฉันควรสุมบูหรี

เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

147. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม คนชายฉกรรจ์ คิดว่าฉันควรตมกาว

เป็นไปได้ : : : : : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

148. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม ตำรวจ คิดว่าฉันควรสละยาบ้า

เป็นไปได้อะไรบ้าง? : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
2 อย่าง

149. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม ตำรวจคิดว่าฉันควรกินยาบ้า

เป็นไปได้ : : : : : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

150. เมื่อได้ย่นอกสถานฝึกอบรม ตำรวจคิดว่าฉันควรฉีดเฮโรอีน

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

151. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม ตำรวจคิดว่าฉันควรสูบเฮโรอีน

เป็นไปได้ : : : : : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

152. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม ตำรวจคิดว่าฉันควรสุภกัญชา

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

153. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม ตำรวจคิดว่าฉันควร**สูบบุหรี่**

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

154. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกอบรม ตำรวจคิดว่าฉันควร**ดมกาว**

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

ชุด 5 (MCI)

155. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ **พ่อแม่** ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับการ **สูบบุหรี่** เพียงใด

ต้องการ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ไม่ต้องการ

156. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ **พ่อแม่** ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับการ **กินยาบ้า** เพียงใด

ต้องการ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ไม่ต้องการ

157. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ **พ่อแม่** ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับการ **ฉีดเฮโรอีน** เพียงใด

ต้องการ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ไม่ต้องการ

158. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ **พ่อแม่** ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับการ **สูบเฮโรอีน** เพียงใด

ต้องการ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ไม่ต้องการ

159. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ **พ่อแม่** ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับการ **สูบกัญชา** เพียงใด

ต้องการ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ไม่ต้องการ

160. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ **พ่อแม่** ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับการ **สูบบุหรี่** เพียงใด

ต้องการ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ไม่ต้องการ

161. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ **พ่อแม่** ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับการ **ดมกาว** เพียงใด

ต้องการ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ไม่ต้องการ

162. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ **ญาติ** ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับการ **สูบบุหรี่** เพียงใด

ต้องการ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ไม่ต้องการ

187. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ ตำรวจ ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับ การ สูบบุหรี่ เพียงใด

ต้องการ : _____ : ไม่ต้องการ

188. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ ตำรวจ ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับ การ สูบบุหรี่ เพียงใด

ต้องการ : _____ : ไม่ต้องการ

189. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม โดยทั่วไป ท่านต้องการทำตามในสิ่งที่ ตำรวจ ต้องการให้ท่านทำเกี่ยวกับ การ ดื่มกา เพียงใด

ต้องการ : _____ : ไม่ต้องการ

ชุด 6 (SN)

190. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ฉันต้องการทำตามความคิดของบุคคลสำคัญของฉัน เกี่ยวกับการที่ฉัน สูบบุหรี่

เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

191. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ฉันต้องการทำตามตามความคิดของบุคคลสำคัญของฉัน เกี่ยวกับการที่ฉัน กินยา

เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

192. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ฉัน ต้องการทำตามความคิดของบุคคลสำคัญของฉัน เกี่ยวกับการที่ฉัน ฉีดเฮโรอีน

เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

193. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ฉัน ต้องการทำตามความคิดของบุคคลสำคัญของฉัน เกี่ยวกับการที่ฉัน สูบบุหรี่

เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

194. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ฉัน ต้องการทำตามความคิดของบุคคลสำคัญของฉัน เกี่ยวกับการที่ฉัน สูบบุหรี่

เป็นไปได้ : _____ : เป็นไปไม่ได้

มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก

2 อย่าง

195. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ฉัน ต้องการทำตามความคิดของบุคคลสำคัญของฉัน เกี่ยวกับการที่ฉัน สูบบุหรี่

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

196. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ฉัน ต้องการทำตามความคิดของบุคคลสำคัญของฉัน เกี่ยวกับการที่ฉัน ดมกาว

เป็นไปได้ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : เป็นไปไม่ได้
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

ชุด 7 (I)

197. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ถ้ามีโอกาส ฉัน จะสูบบุหรี่

ตั้งใจจะสูบ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ตั้งใจจะไม่สูบ
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

198. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ถ้ามีโอกาส ฉัน จะกินยาบ้า

ตั้งใจจะกิน : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ตั้งใจจะไม่กิน
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

199. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ถ้ามีโอกาส ฉัน จะฉีดเฮโรอีน

ตั้งใจจะฉีด : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ตั้งใจจะไม่ฉีด
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

200. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ถ้ามีโอกาส ฉัน จะสูบเฮโรอีน

ตั้งใจจะสูบ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ตั้งใจจะไม่สูบ
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

201. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ถ้ามีโอกาส ฉัน จะสูบกัญชา

ตั้งใจจะสูบ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ตั้งใจจะไม่สูบ
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

202. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ถ้ามีโอกาส ฉัน จะสูบบุหรี่

ตั้งใจจะสูบ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ตั้งใจจะไม่สูบ
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

203. เมื่อได้อยู่นอกสถานฝึกและอบรม ถ้ามีโอกาส ฉัน จะดื่มกา

ตั้งใจจะดื่ม : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : ตั้งใจจะไม่ดื่ม
 มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง น้อย ปานกลาง มาก
 2 อย่าง

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	พ.อ.อ.บุญชร เจือดี
วัน เดือน ปี เกิด	25 เมษายน 2509
ที่อยู่ปัจจุบัน	73 หมู่ 2 ตำบลเจดีย์ อำเภอบัวทอง จังหวัดสุพรรณบุรี 72160
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่วิทยาการ
สถานที่ทำงาน	แผนกวิทยาการ กองวิทยาการ กรมสื่อสารทหารอากาศ ดอนเมือง
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2528 จบประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอิเล็กทรอนิกส์ จากโรงเรียนช่างฝีมือทหาร พ.ศ. 2536 จบปริญญาตรี วท.บ. วิชาเอกจิตวิทยาสังคม จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2541 จบปริญญาโท กศ.ม. วิชาเอกการวัดผลการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล
ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

บทคัดย่อ
ของ
กุญชร เจือดี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา
พฤษภาคม 2541

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยศึกษาตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัด 7 ชุด คือ แบบวัดเจตคติต่อการใช้ยาเสพติด แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติด แบบวัดการประเมินผลในการใช้ยาเสพติด แบบวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด แบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด แบบวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด แบบวัดความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด โดยมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .8921 ถึง .9705 และแบบวัดทั้งหมด มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9729 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 475 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบที (t - test) การหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การหาค่าความสำคัญเชิงสัมพันธ์และการหาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. เจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .3854 และ .4573 มีความสำคัญเชิงสัมพันธ์เท่ากับ .2872 และ .3838 ตามลำดับ มีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .5349 และองค์ประกอบด้านเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด สามารถอธิบายและทำนาย ความตั้งใจในการใช้ยาเสพติด ได้ร้อยละ 28.61

2. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีเจตคติไม่ดีย่อมมากต่อการใช้ยาเสพติด โดยที่กลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติดมีเจตคติไม่ดีค่อนข้างมากต่อการใช้ยาเสพติด แตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ที่มีเจตคติไม่ดีย่อมมากต่อการใช้ยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติดว่า จะทำให้ร่างกายทรุดโทรมและสุขภาพจิตเสียอย่างมาก แต่จะทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดบ้างเล็กน้อย และการใช้ยาบ้าจะทำให้ขยัน มีพลัง ค่อนข้างมาก โดยกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด เชื่อว่า การใช้ยาเสพติดแล้วทำให้ ร่างกายทรุดโทรม ทำให้สุขภาพจิตเสียได้น้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติดเชื่อ แต่เชื่อว่าการใช้ยาเสพติดจะทำให้ สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ขยัน มีพลัง และทำให้ลิ้มความทุกข์ คลายเครียดได้มากกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติดเชื่อ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 .01 และ .05

4. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ประเมินผลในการใช้ยาเสพติดว่า การที่ร่างกายทรุดโทรม และสุขภาพจิตเสีย เป็นสิ่งที่เลวมากและการที่สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่เลวบ้างเล็กน้อย โดยกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด ประเมินว่าการใช้ยาเสพติดแล้วทำให้สุขภาพจิตเสีย ร่างกายทรุดโทรม สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลิ้มความทุกข์ คลายเครียด ขยัน มีพลัง เป็นสิ่งที่เลวน้อยกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติดประเมิน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 .01 และ .05

5. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงค่อนข้างสูงในการใช้ยาเสพติด โดยกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด มีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงบ้างเล็กน้อย ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด ที่ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

6. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติดว่า เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ พ่อ แม่และญาติ ของเขาคิดว่าเขาควรใช้ยาเสพติด เป็นไปไม่ได้เพียงเล็กน้อยที่ เพื่อนและตำรวจ คิดว่าเขาควรใช้ยาเสพติด และมีความเชื่อว่า คนขายยาคิดว่าเขาควรใช้หรือไม่ใช้ก็ได้ โดยกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด มีความเชื่อว่า พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจและคนขายยา คิดว่าเขาควรใช้ยาเสพติดมากกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติดเชื่อ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 .01 และ .05

7. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีแรงจูงใจต่ำที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ยาเสพติด โดยกลุ่มตั้งใจจะใช้ยาเสพติด มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตาม พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน ตำรวจและคนขายยา สูงกว่ากลุ่มตั้งใจจะไม่ใช้ยาเสพติด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 .01 และ .05

8. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีความตั้งใจค่อนข้างสูงที่จะไม่ใช้ยาเสพติด ยกเว้นการสูบบุหรี่ที่มีความตั้งใจเพียงเล็กน้อยที่จะไม่สูบบุหรี่

**A VARIABLE STUDY ABOUT DRUG ABUSE UNDER THE THEORY OF REASONED ACTION OF
JUVENILES IN THE CENTRAL OBSERVATION AND PROTECTION CENTER**

**AND ABSTRACT
BY
KUNCHON JEOTEE**

**Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Measurement
at Srinakharinwirot University
May 1998**

This was the survey research. The purpose of this research were studied variable related by behavior of drug abuse of juveniles in The central Observation and Protection center under the theory of Reasoned Action. The data were gathered by 7 tests : Attitude drug abuse test, drug abuse Belief test, Evaluation drug abuse test, Subjective Norm of drug abuse test, Normative drug abuse Belief test, Motivation to Comply with referent towards drug abuse test, drug abuse Intention test. There were reliability between .8921 to .9705 and these tests had reliability at .9729. The samples were used in this research consisted of 475 juveniles. The data were analyzed through t-test, Pearson product moment and multiple correlation.

The results were summarized as follows :

1. An attitude towards drug abuse and the Subjective Norm of drug abuse were relative with Intention drug abuse. There was significant difference at .001 level. The relations were .3854 and .4573 . The regression weights were .2872 and .3838, multiple correlation was .5349 and prediction coefficient was 28.61.

2. The juveniles in The central Observation and Protection center there were very bad attitude towards drug abuse. An Intention drug abuse group there were bad attitude rather high towards drug abuse different from an unintention drug abuse group there were very bad attitude towards drug abuse significantly at .001 level.

3. The juveniles in The central Observation and Protection center there were drug abuse beliefs that it would damage their health and highly destroy mental health. But it would a little bit given them enjoyment, agitate them, good moods, forgot sadness and relaxing. An Amphetamine would made them rather high an industry and power. An Intention drug abuse group beliefs that it would damage their health and destroy mental health lower than an unintention drug abuse group belief. But they belief that it would given them enjoyment, agitate them, good moods, industry and power, forgot sadness and relaxing more than an unintention drug abuse group belief. There was significant difference at .001, .01 and .05 level.

4. The juveniles in The central Observation and Protection center evaluate drug abuse that damaging their health and destroying mental health were very bad. And enjoyment, agitate, good moods, forgot sadness and relaxing were a little bad. An Intention drug abuse group evaluate drug abuse that damaging their health and destroying mental health were bad lower than an unintention drug abuse group evaluation. There was significant difference at .001, .01 and .05 level.

5. The juveniles in The central Observation and Protection center did not follow the subjective norm of drug abuse rather high. An Intention drug abuse group a little bit follow the subjective norm of drug abuse different from an unintention drug abuse group that did not follow the subjective norm of drug abuse rather high. There was significant difference at .001 level.

6. The juveniles in The central Observation and Protection center there were very impossible Normative belief towards drug abuse that their fathers, mothers and cousins think that they should use drug, a little bit impossible that their friends and polices think that they should use drug. And they belief that the sellers think that they should use or not up to them. An Intention drug abuse group were Normative belief towards drug abuse higher than an unintention drug abuse group. There was significant difference at .001, .01 and .05 level.

7. The juveniles in The central Observation and Protection center there were low Motivation to comply with referent towards drug abuse. An Intention drug abuse group were Motivation to follow their fathers, mothers, cousins, friends and polices higher than an unintention drug abuse group. There was significant difference at .001, .01 and .05 level.

8. The juveniles in The central Observation and Protection center there were rather high an intention to not use drug. Except smoking that they were a little an intention to not smoke.